

ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟ

ජාලෝකය

ලෙනින් ගැන කතා

ප්‍රගති ප්‍රකාශක මන්දිරය
මොස්කව්

විලදිමිථ ඉල්ලීම් ලෙනින්...

ඔහුගේ නම නොඇසූ රටක්, ජාතියක් මෙලොව නැත.

ලෙනින්ගේ නායකත්වය යටතේ රුසියානු ජනතාව 1917 ඔක්තෝබර් මාසයේදී සමාජවාදී විප්ලවය ජයගෙන, ලෝකයේ පළමුවැනි සමාජවාදී රජය ගොඩනැගූහ.

වී. අයි. ලෙනින්ගේ ජීවිතය හා ක්‍රියාකාරීත්වය කොතරම් විශාලදයත්, එහි හැම පැත්තක්ම අප්‍රලා විස්තර කිරීමට මේ පොත සමත් නොවේ.

මේ පොතේ අඩංගු කතාවලින් කියැවෙන්නේ ජීවන තතු ස්වල්පයක් පමණකි. අපේ පාඨකයින් — බාලයන් මෙන්ම වැඩි හිටියන්ද මේ පොත ආශාවකින් කියවනු ඇතැයි අපි විශ්වාස කරමු. ඔබගේ අදහස් අපවෙත දන්වා එවන්නේ නම්, එයටද අපේ කෘතඥතාව හිමිවේ.

ප්‍රගති ප්‍රකාශක මන්දිරය, මොස්කව්

පටුන

සෙ. වොස්ත්‍රෙස්න්ස්කයා. රාත්‍රිය	9
එම්. ජගින්යාන්. ඉතිහාසය පිළිබඳ ප්‍රශ්න පත්‍රය	14
එල්. රාදිෂෙව්. ඉදිරියට පදවනු!	25
එම්. ප්‍රිලෙජායෙවා. සිත දවස	33
සෙ. වොස්ත්‍රෙස්න්ස්කයා. මගුල් මුද්‍ර	39
සෙ. වොස්ත්‍රෙස්න්ස්කයා. ආලෝකය	45
සෙ. වොස්ත්‍රෙස්න්ස්කයා. අඳුරු රැය	71
එන්. හෝඩ්සා. ලුහුඬුදීම.	85
පී. කාපිට්සා. අවගන් නැගිටීම	88
වී. බොන්ඩ්-බිරුයෙව්ව්. සමාජවාදී විප්ලවයේ පළමුවැනි දවස	94
ඇස්. ඇලෙක්සේයෙව්. රුසියානු සමූහාණ්ඩුවේ පුරවැසියා	100
වී. බොන්ඩ්-බිරුයෙව්ව්. සෝවියට් රාජ්‍ය ලාංඡනය	111
ඒ. කෝනනව්. සතුරු වෙඩිපහර	113
වී. බොන්ඩ්-බිරුයෙව්ව්. සක්මන	116
ඒ. කෝනනව්. කමිනෝවට ගිය ගමන	119
ඇස්. අන්තෝනොව්. ක්‍රෙම්ලින් හමුව	131
ඇස්. ඇලෙක්සේයෙව්. රහස් ආයතනය	139
ස්. වොස්ත්‍රෙස්න්ස්කයා. මල් පැළ	141
ඇස්. ඇලෙක්සේයෙව්. හිම කුරුල්ලා	146
එල්. වොරොන්කෝවා. ලෙනින් ළමයින්ට ඇලුම් කළේය	149

රාත්‍රිය

9

උඩුමහලේ ළමා කාමරයේ නිදා සිටි ද්විත්‍රී සහ මරියා කිසිවක් නොදන්න. පිටර්බ්‍රග්ගයට ගොස් සිටි අම්මා අන් සියල්ලන්ට පෙර ඒ ගැන හැම දෙයක්ම දැන සිටියාය.

මැද ශාලයේ පහන් එළියෙන් මෙසයේ කොටසක් ආලෝකවිය. මෙසය මත “සිම්බර්ස්කියෙ ගුබෙර්න්ස්කියෙ වෙදමස්ති” නමැති පුවත්පතේ පිටපතකි.

ඕල්යා දැනින් හිස බද අල්ලාගෙන, ඒ මේ අත වැනෙමින් කඳුළු වගුරුවයි.

වලෝද්යා ඒ බියජනක පුවත දෙස ඇසිපිය නොහෙළා බලාගෙන සිටී.

“... විශේෂ අධිකරණ විඤ්ඤාලය විසින් ගෙනෙරාලව්, අන්ද්‍රෙස්කින්, ඔසිපානොව්, ජෙවිරෙව් සහ උල්යානොව් නම්වූ විත්තිකරුවන් පස්දෙනා එල්ලා මරාදැමීමට තීරණය කරන ලදීන්, එම තීරණය 1887 මැයි මස 8 දිනියාවට යොදවන ලදී.”

ඒ පුවත අතින් මකා දැමීමට මෙන් වලෝද්යා පුවත්පතේ අකුරු අත්ලෙන් වැසීය. ඒ දුෂ්ට අපරාධය සැබැවක් ලෙස පිළිගැනීමට ඔහුගේ බුද්ධිය ඔහුට ඉඩ නොදෙයි.

සාමා ජීවතුන් අතර නැතැයි යන්න පිළිගන්නේ කෙසේද? බුද්ධිමත්, දිස්තිමත් යුක්ති ගරුක සාමා එල්ලා මරා දැමීමට පුළුවන්ද?..

බලාපොරොත්තු රහිතබව සහ හද පත්ලෙන් නැගී එන කෝපය නිසා කැගැහීමටද, වහාම කොහේහරි පැන දිවීමටද, මිනීමරුවන් අල්ලා උන්ට නිසි දඬුවම් දීමටද වලෝද්යාට සිත්විය.

ඕල්යා තුළද හටගන්නේ එවැනිම හැඟීමකි. ඇයට ඒ පුවත දැන්වීමට පෙර, ඒ සඳහා ඇගේ සිත දවස් කිපයක් තිස්සේ වලෝද්යා විසින් පිළියෙල කරන ලදී. අවසානයේදී සිදු වූ දේ විස්තර කළේය. එවිට ඇ බිම පෙරළෙමින් සාර් මරාදමන බවට තර්ජනය කරමින් කෑ ගැසුවාය.

වලෝද්යා වියළි ඇස්වලින් යුතුව ඒ පුවත දෙස බලයි. ඔහුට එහි අකුරු පේළි අතරින් තම වැඩිමහල් සොහොයුරා වන සාමාගේ සේයාව මැවී පෙනේ.

එය සිදුවූයේ කෙසේද?..

අයිසාත් මල්ලිත් දෙදෙනාම අවටාලයට වැදී පොත් කියවා උණුසුම් ලෙස වාද විවාද කළ කාලයක් විය. සියලු රටවල ජනතාව ගෙනගිය විරෝදය සටන් වලට දෙදෙනාම ඇලුම් කළහ. සාමාන්‍ය ප්‍රභූ විප්ලවය හා පැරිස් කොමියුනස් ගැන බොහෝ පොත් කියැවීය. පැරිස් කොමියුනාර්ඩ් වරුන්ගේ ඉරණම ගැන වලෝද්‍යාට විස්තර කියා දුන් හෙතෙම ප්‍රංශයේ මෙන් රුසියාවේදී විප්ලවයක් ඇතිවන බවත්, එය ජයගන්නා බවත් කීවේය. සාමාන්‍ය නිසැකවම විප්ලවවාදියෙකු වනු ඇතැයි එදා වලෝද්‍යා සිතුවේය.

අවසාන වරට සාමාන්‍ය ගෙදර ආවේ සරසවි නිවාඩු කාලයේදීය. වෙනදාට වඩා නිහඬව සිටි සාමාන්‍ය අණු දක්නය ලඟටවි කාලය ගෙවමින් උපාධියට සුදුනම් වන සැටි දුටු වලෝද්‍යා තුළ උද්ඝෝෂයක් ඇතිවූයේ, තම වැඩිමහල් සොහොයුරා විප්ලවවාදියෙකු නොවනු ඇතැයි ඔහු සිතූ නිසා විය යුතුය.

ගිම්හාන පැළ තුළ බංකුවක වාඩි වී දණහිස් මත දැන් තබාගෙන සමාධියට වැදුණු කලෙක මෙන් ගැඹුරු කල්පනාවක යෙදී සිටින තම සොහොයුරු වරෙක වලෝද්‍යා දුටුවේය. ගැඹුරු බැල්ම සහිත ඔහුගේ ඇස්වල මළානික බවකි. වලෝද්‍යා ඔහු දෙස බැලුවේ ප්‍රශ්නයක් අසන්නාක් මෙනි. සාමාන්‍ය මට ගැනද, සොහොයුරියන් ගැනද කතා කළේය. ඔවුන් ඉතා හොඳින් රැකබලා ගන්නා ලෙසත්, ඔවුන්ට පසුතැවිලි විමට ඉඩ නොතබන ලෙසත් සාමාන්‍ය මල්ලිගෙන් ඉල්ලා සිටියේය. සාමාන්‍ය සහ ආන්යා අධ්‍යාපනය සඳහා පිටරිවුර්ගයට ගිය පසු, ගෙදර නැවතුණු අය අතරින් වලෝද්‍යා වැඩිමහල් සොහොයුරු විය...

තම හිස කෙස් අතරින් ඇඟිලි තුඩු යැවූ වලෝද්‍යා කවුළුවෙන් එපිට පැතිර ඇති අඳුරු දෙස බලමින් කල්පනා කරන්නට විය. සාමාන්‍ය මරණය නිසා ඔහු තුළ ඇතිවූයේ ඉවසිය නොහැකි වේදනාවකි. එතරම් කටුක මරණයකට තම සොහොයුරා ගොදුරුවීම නිසා ඔහුගේ ශක්තිය සිඳි ගියේය.

...ඔල්යා විසින් කාමරයේ සෝපාවෙක සැතපි සිටියාය. කවුළුවෙන් එපිට ඇති පාම්ගස් වලට සඳ එළිය වැටේ, එහි සෙවණැලි කාමරය තුළට වැදෙන්නේ වන සතුන්ගේ උල් නිය සහිත පාදයන් මෙනි.

“නංගි නිදිද?” යි වලෝද්‍යා ඇසීය.

පිළිතුරු නොදුන් ඔල්යා නොසෙල්වී සිටී. වලෝද්‍යා ගිනිකුරක් දල්වීය. තටන ගිනිදල්ල නිසා ඇගේ මුහුණ අප්‍රාණික බවක් පෙන්වීය. ඇ මිය ගොසිනැයි ඔහුට සිතිණ.

“ඔල්යා, සුදු නංගියේ නැඟිටපන්” යැයි කී වලෝද්‍යා ඇගේ හිස එසෙව්වේය.

ඇය සුසුම් ලමින් තම හිස, සොහොයුරාගේ ළය මත තබාගෙන ඉකිබිඳ අඬන්නට වූවාය.

“සාමා නැතිව අපි මොනවා කරන්නද? අම්මාට මොනවා වේද? තාත්තා පිටත්ව සිටියා නම්...”

“මේ පහරට තාත්තා මුහුණ දෙන්නේ කොහොමදැයි මා දන්නේ නැහැ” යැයි වලෝද්‍යා තමාටම කියා ගත්තාක් මෙනි.

නංගි තවමත් ඉකිබිඳ අඬයි. ඇ සුසුම්ලන සැටි වලෝද්‍යාට දැනේ. හේ නංගිගේ උරහිස අල්ලාගෙන ඇය සනසමින් නිහඬ විය.

“වලෝද්‍යා ඇයි නිහඬව ඉන්නේ? මොනවා ගැනද නිතරම කල්පනා කරන්නේ?”

“සාමා ගැන... අම්මා ගැන... ඉදිරියට යන කලදසාව ගැන...”

හඳ අහසේ මුදුන්වත්ම, ගෙතුළට වැටි තුබුණු සඳ එළිය කෙමෙන් අඩුව ගොස් ජනේලය අසලට විය.

හැඩිමෙන් දුර්වල වූ ගතත් සිතත් ඇති ඕල්යා නිදන්තට වූවාය. ඇගේ හිසට යටින් කොට්ටයක් තැබූ වලෝද්‍යා නිහඬව එතැනින් පිට වී උඩුමහලේ ඇති සාමාගේ කාමරයට ඇතුළු විය.

එහි සාමාගේ පර්යේෂණ උපකරණද, වීදුරු බට හා ශරාවන්ද තිබිණ. හැම දෙයක්ම මෙහි ඇත. නැත්තේ සාමා පමණකි.

සඳ එතලයේ ජනේලය හැර දැමූ වලෝද්‍යා කමිස කර හැර ගෙන පිරිසුදු වාතය ගිලගත්තේය.

ගලාබසින දිය ඇල්ලක් සේ අදහස් ඇද හැලෙයි.

මොනවා කරන්නද? සාර්ව මරා දමන්නද? සාමාගේ මරණය නිසා පළිගැනීම පිණිස ඔහු ගත් මඟ ගන්නද?.. එයින් ජනතාවට වන ලාභය කුමක්ද? මීට අවුරුදු හයකට පෙර නරෝද්නික්වාදී ග්‍රිනෙව්ට්ස්කි සාර් රජ මරා දැමුවේය. දෙවැනි ඇලෙක්සාන්දර් වෙනුවට තුන්වැනි ඇලෙක්සාන්දර් රජකමට පත්විය. තත්ත්වය වඩාත් නරක් විය, ජනතා දුක වැඩිවිය, ප්‍රගතිශීලී, අවංක හැම අදහසක්ම වළලන ලදී. තාත්තා ඉතා අමාරුවත් පටන්ගත් ගම්බද පාසල් වසා දැමීමට පටන්ගෙන ඇත.

හැම රාත්‍රියකදීම අම්මා දරු නැලවිලි ගියක් ගයයි. දැනුදු එම ගීය ඇසෙත් තාක් මෙනි:

“... සියවස් ගණනක සිට
මෙලොව රහස් සෙවීමට
තැත්කරන මිනිසාට
නව බලයක්
ලබාදිය යුතුමැයි.”

සටන් කිරීම සඳහා මිනිසාට නව බලයක් ලබාදිය යුතුය. ඒ බලය කොහිද? එහි රහස කුමක්ද? අයුක්තිය, පැරිම නැතිකරන්නේ කොහොමද? එය තනිවම කළ හැකි කාර්යයක් නොවේ. සිය ගණනකටද එය කළ නොහැකිය. එය කිරීමට දස ලක්ෂ සංඛ්‍යාත ජනතාවකගේ ධෛර්යය උවමනාය, ඒ සා විශාල ජන සංඛ්‍යාවක් ඒකරාශී කරන්නේ කොහොමද?

“සාමා... නුඹ ගෙනගිය ඒ සටන්කාමී ධජය මම උසුලා ගෙනයන්නම්. ජය ලබාගැනීම සඳහා නුඹේ පරමාර්ථය වෙත මා ළඟා වන්නේ වෙනත් මහකිනි. අයිසන්ස්ටීය! නුඹ ජීවිතය පූජා කළ ඒ ජනතා ව්‍යාපාරය වෙනුවෙන් මම ද ජීවිතය කැප කරමි...”

අරුණෝදයේ ප්‍රණීත සුළං පිපිණු මල්වල සුවඳ සමග මුහුටි හමායයි.

දූන් පදිංචි වී සිටින ගෙදරට පළමුවරට ආ දවසේ පාඨ වි ගිය ඉඩම දෙස බැලූ අම්මා, අනාගත මල් වත්තක් ගැන සිතූ සැටි වලෝද්‍යාට මතක් විය. දූන් එහි වියළි අතු සහිත කණාටු ගස් එකක්වත් නැත. බැලූ, බැලූ හැම තැනම මල් පාත්තිය.

හිරු උදවිය. වෙරි ගස් ලා රත් පැහැයක් ගෙන තිබිණ. එල්ම් ගස් රන්වන් පාටින් දිලිසෙයි.

කරත්ත රෝද ගැටෙන හඬක්ද, අසුන් හේසාවරය කරන සැටිද ඇසේ.

වලෝද්‍යා පහත මාලයට බැස ගොට ඇතුළුවන දෙර හැටියේය. අස් රියෙන් බට ආන්සා වලෝද්‍යාගේ ගෙල බදුගනිමින් නොවැටී සිටියාය. තෙට දැනුළු වූ අම්මා හිස්වැස්ම ගලවා දමා ‘ක්‍රික්’ හඬ නංවමින් පඩිපෙළ නැග සාමාගේ කාමරයට වැදුණාය.

“අන්න අම්මා ආන්සා එක්කර ගෙන ඇවිල්ලා! ගිහිල්ල මුණ සෝදගන්න. ඇඬු කඳුළෙන් අම්මා ඉදිරියේ පෙනී හිටිත්ට එපා...” යැයි වලෝද්‍යා ඕල්යාට කිය.

“හනිකට නැහිටපල්ලා!” යැයි පොඩිත්තන්ගේ කාමරයට ගිය ඔහු කිය. දම්ත්‍රිසිට ඇඳුම් ඇඳගැනීමට උදව් වූ වලෝද්‍යා මරියා නංගිනේ කොන්ඩය ගෙහිමට පවා උත්සාහ කළ මුත්, එය සාර්ථක නොවීය. “අම්මා ආවා. අපි යමු.”

ළමයින් සියළු දෙනාම සාමාගේ කාමරයේ දෙර අසල සිට ගත්හ. අම්මා සාමාගේ ඇඳ මත මුණින් වැතිර, කොට්ටයකින් හිස වසාගෙන සිටියාය. වලෝද්‍යා මවට ළංවී “අම්මේ” යැයි ඇමතිය.

මරියා ඇලෙක්සාන්ද්‍රවිනා නොසැලී වැතිර සිටියාය. වලෝද්‍යා මව වෙතට ලං කළේය. සිහිනි මරියා ඇඳට නැග මවගේ ගෙල බදුගෙන සිස ගත්තාය.

“අම්මී, මා දිහා බලන්නකො” යැයි ඇ කීවාය.

ඇඳ මත වාඩි වුණු මරියා ඇලෙක්සාන්ඩ්‍රවිනා තම දරුවන් දෙස මහත් ඕනෑකමින් බැලුවාය. මඳ සිනාවකට සමාන යැයි කිවහැකි යමක් ඇගේ මුහුණෙහි දක්නට තිබිණ.

ළමයින් සියළු දෙනාම පෙළට සිටගෙන ඇ දෙස බලති. බලාපොරොත්තු රහිතව සහ මාතෘ ප්‍රේමය ඒ ළමා ඇස්වලින් පෙනේ. “අම්මා නැතිව අපට නම් කොහොමටවත් බැරිය, අප නැතිව අම්මාටත් බැරිය” යන්න ඔවුන්ගේ නෙත්වල ලියා තිබිණ.

තම දරුවන් දෙස බැලූ මරියා ඇලෙක්සාන්ඩ්‍රවිනා සුපුරුදු ලෙස “උදේ තේ බීමට යමු” යැයි ඔවුන්ට කීවාය.

ඉතිහාසය පිළිබඳ ප්‍රශ්න පත්‍රය

(සංක්ෂේපයකි)

14

ඉතිහාසය පිළිබඳ පරීක්ෂණය පැවැත්වෙන්නේ විදුහලේ පොදු ශාලාවේය. එය ඉතා අමාරු පරීක්ෂණයකි. ඉතිහාසය උගන්වන ගුරුතුමා නිතර අනුන්ගේ දෙස් දකින්නෙකි. පැටලිලි සහිත ප්‍රශ්න ඇතුළු කොට ඔහු ප්‍රශ්න පත්‍ර සාදා තිබුණේය. නිදසුනක් වශයෙන් හතරවැනි කාර්ල් රජ පිළිබඳ ප්‍රශ්නය ඉතිහාස පොත අනුව සකස් නොවිණ. ඒ ප්‍රශ්නයට පිළිතුරු දීම සඳහා ගුරුවරයාගේ දෙශනයන්ද, වෙනත් ඉතිහාස පොත් සහ ශබ්ද කෝෂද කියැවිය යුතුය. හැම දෙයක්ම දන්නා වලෝද්‍යා උල්යානොව්ගෙන් කල්ඇතිව අසා දැනගැනීමට අනික් සිසුන්ට උවමනාවුවද, මේ වර ඒ සඳහා කිසිවෙක් ඉදිරිපත් නොවීය. මිනිසුන් නැවතත් තමා දෙස නෙත් කොණින් බලන සැටි වලෝද්‍යාට පෙනේ. පණුවන් දකින විට ඇතිවන පිළිකුල් සහගත හැඟීමක් එම බැලුම් නිසා ඇතිවිය. විදුහලට පැමිණි වලෝද්‍යා උල්යානොව් පොත් මිටිය බැඳ තුඩු හම් පටිය ලිහා දමා, පුරුදු පරිදි එය තම දබරහිල්ල වටා එතිය. සුපුරුදු තැන වාඩි විය. එහෙත් උල්යානොව් මලාණික වැසිටින සැටි කාහටවුවද පෙනේ. ඔහුගේ වැඩිමහල් සොහොයුරු — ඇලෙක්සාන්දර් එල්ලා මරා දමා ඇති බව නගරවැසියෝ දැන සිටියහ. උල්යානොව් පවුලේ යෙහෙළියක් වන කෂ්කදමොවා ගුරුතුමියටද ඒ ගැන දැන්වෙන ලිපියක් ලැබී ඇති බවත්, වලෝද්‍යා ඒ පුවත ගැන දන්නා බවත් හැම දෙනාම දැන සිටියහ. එම පුවත කියැවූ වලෝද්‍යා පැවසූ අදහස් ගැනද සමහරු දැන සිටියහ: “නැහැ. යා යුත්තේ ඔය මහ ඔස්සේ නො වේ...” කොහේ යන්ටද? යා යුතු මහ කුමක්ද? කුඩා නගරවල වැසියෝ එකිනෙකා ගැන හැමදෙයක්ම, හැමදුම දනිති. තම සගයින්ගේ බැලීම් වලෝද්‍යාට දැනෙන්නේය. ඒ අතර කාන්තා විදුහලේ ප්‍රංශ භාෂාව පිළිබඳ ප්‍රශ්න පත්‍රයකට ඕල්යා පිළිතුරු දෙයි. ඇ මළගිය එකියක මෙන් සුදුමැලිය. ඇගේ තටහඩ දෑඩය. අනුන්ගේ තොරතුරු දැනගැනීමේ ආශාවක් තරුණියන් තුළ තිබුණද ඔවුහු තරුණියන්ට වඩා දයාබර සිත් ඇත්තියෝ වෙති. පංතියේ සිසුවියන්ගේ ආදරයට ලක්වැසිටි, ප්‍රීතිමත්, නැණවත් ඕල්යාගේ මිතුරියෝ දැන් නිහඬව ඇයට අතදී ආචාර කොට මුළු වදිති. ඇගේ අත සුදුමැලිය, ශිතලය.

පංතියේ තම යෙහෙළියන්ට වඩා ඉගෙනීමෙහි දක්ෂ ඕල්යා දැන් පිට එකියක් ලබන සැලකුම් ලබන්නිය.

උල්යානොව්ට පෙර ප්‍රශ්න පත්‍ර මෙසය වෙත ගියේ ඔහුගේ පංතියේ තොල්ස්තෝයිසය. ඔහු ප්‍රශ්න පත්‍රය අතට ගත්තේ වේඩලන ඇහිලි වලිනි. ලකුණු තුනකට පිළිතුරු දීමෙහි ඔහු සමත් විය. ඉන්පසු වලෝද්යා උල්යානොව්ගේ වාරය පැමිණියේය. ඔහුට කොතරම් අපූරු ප්‍රශ්න පත්‍රයක් ලැබුණේද යන්න කිප වරක්ම කීමට මට පසු කලෙකදී සිදුවිය. ඉතිහාසය පිළිබඳ ගුරුවරයා අමාරු, අසීරු ප්‍රශ්න සියල්ලක්ම එකම ප්‍රශ්න පත්‍රයකට ඇතුළු කළේ පුදුම ඉරණමක් නිසා විය හැකිය. ලෝක ඉතිහාසයේ විප්ලව හා පංති සටන් පිළිබඳ සියලු ප්‍රශ්න එහි විය. පළමුවැනි ප්‍රශ්නය — උඩහු රෝමානු වංශාධිපතින්ට එදිරිව තම අයිතිය සඳහා සටන් කොට කඳුකරයට වැදුණු රෝමානු නිර්ධනින් ගැනය. මුළු පංතියම බිය ගැන්වූ හතරවැනි කාර්ල් රජ පිළිබඳ ප්‍රශ්නයක් එහිම විය. තමාට සිදුවී ඇත්තේ නිකම්ම පරීක්ෂණයකින් සමත් වීමට නොවන බව උල්යානොව්ට වැටහිණ. විදුහල් පරීක්ෂණ මණ්ඩලයේ සාමාජිකයින්ගේ කල්පනාකාරී සහ අප්‍රසන්න පෙනුමද, තම සිසු සහයින්ගේ කුතුහලය මුසු බියසුලු විලාසයද, සීමිතිර්ස්ක් නගරයේ නිදිබර ගතියද දුටු උල්යානොව් තමා ඉදිරියේ ඇත්තේ, අනාගත ජීවිතය, ඉගෙනගැනීමේ අයිතිය හා විශ්වවිද්‍යාලයට ඇතුළුවීමේ අයිතිය පිළිබඳ ප්‍රශ්නය බව වටහා ගත්තේය. ඔහුද වංශාධිපතින්ට එදිරිව සටන් කොට කඳුකරයට වැදුණු රෝමානු නිර්ධනයෙකු මෙනි. ඊයේ දවස තෙක් ඔහුද පංතියේ අනෙකුත් සිසුන් මෙන් විය. එහෙත් දැන් ඔහුගේ වැඩිමහල් සොහොයුරා එල්ලා මරා දැමීමෙන් පසු පංතියෙන් පිට කරන ලද වසංගත රෝගියෙකු මෙන් ඔහු දෙස බලති. ඔහුට විරුද්ධව ඇති එම කවය සහ බාධක කොතරම් තාත්ත්වකරණය, එවායේ තියුණුව පළමුවරට ඔහුට දැනෙයි... ඒ බාධක නැති කොට මිනිසුන් අතර සමානත්වය ඇති කිරීමට වැඩිමහල් සොහොයුරාට උවමනා විය. එවැන්නක් අවශ්‍යබව කියා සිටියේ ඔහුගේ අයියා පමණක්ද? ප්‍රශ්න පත්‍රය ඔහු කියැවිය: වංශාධිපතින්ට එදිරිව ජලිබියන් වරුන්ගේ සටන, ප්‍රතිසංස්කරණය, බොග්දන් හ්මිල්නිට්ස්කි. ලෝක ඉතිහාසය සටන් වලින් පිරි පවති. සටන් කළ යුත්තේ තනිවම නොවේ, කොන්වූ මගක් ඔස්සේ නොවේ. වලෝද්යා උල්යානොව් පිළිතුරු දීමට පටන් ගත්තේය. ඔහු නිසලව ළමා-ගැටවර කටහඬකින් කතා කළේය. පිළිතුරු පැහැදිලිය, ගැඹුරුය. කඩදසියක මොනවාදෝ කුරුටු ගාන්ට පටන්ගත් ගුරුවරයා ඔහුගේ පිළිතුරු අනුමත කරන බවක් පෙන්වමින් හිස වනන්ට වූයේ නොදනුවත්වමය. පරීක්ෂණ මණ්ඩලයේ සාමාජිකයෝ එකිනෙකාගේ මුහුණ බැලූහ. ඉතාම උසස් අන්දමින් පිළිතුරු

සපයා ඇති බැවින් විරුද්ධවීමට හේතුවක් නැත. විදුහලේ අධ්‍යක්ෂක මහලු තරබාරු කෙරෙන්නේ සිතින් උල්ලානොවීමේ පිළිතුරු වලට එකඟ විය. වැඩේ අවදානම් වුවද කළ හැකි අන්දමින් නැත. දක්ෂතම ශිෂ්‍යයාට පිරිනමන රන් පදක්කම උල්ලානොවීම නොදී බැරිය. දැනීම අතින් ඔහු අන් අයට වඩා උසස්ය.

ඒ මොහොතේදී තරුණ ලෙනින් සිතුවේ මොනවා ගැනද? ඔහු ඉදිරිපිට වටිනා ජීවිත දෙකක් ගෙවීණ. ඒ ජීවිත දෙකම රුසියානු සමාජයට ආවේණික වූ සංකේතයන්ය. ජනතාවට අධ්‍යාපනය ලබාදීම සඳහා මුළු ජීවිතයම කැප කළ ඔහුගේ ආදරණීය පියා, විප්ලවයක් ගැන කල්පනා නොකළේය. සාමකාමී සංස්කෘතික වැඩවල නිරතවීමේ මඟ ඔහු ගත්තේය. තම සිතැහියාවන් විනාශ වී යන සැටි ඔහු ජීවත්ව සිටියදීම ඔහුට දකින්නට සිදුවිය. අවුරුදු බොහෝ ගණනක් තිස්සේ ඔහු දුරු පරිශ්‍රමය නිසා සටන්ගත් ගම්බද පාසලේ වසා දමන ලදී. පියාගේ මඟ ප්‍රතිඵල රහිතය.

ඔහුගේ ආදරණීය වැඩිමහල් සොහොයුරු සාර්වාදයට එදිරිව තනිවම සටන් කිරීමේ ත්‍රස්තවාදී මඟ ගත්තේය. ඒ මහද විනාශය ගෙනදුන්නේය.

නැත! ජනතාවට මිනිස් දිවියක් ලබාදිය හැක්කේ ඒ මාර්ගවලින් නොවේ!

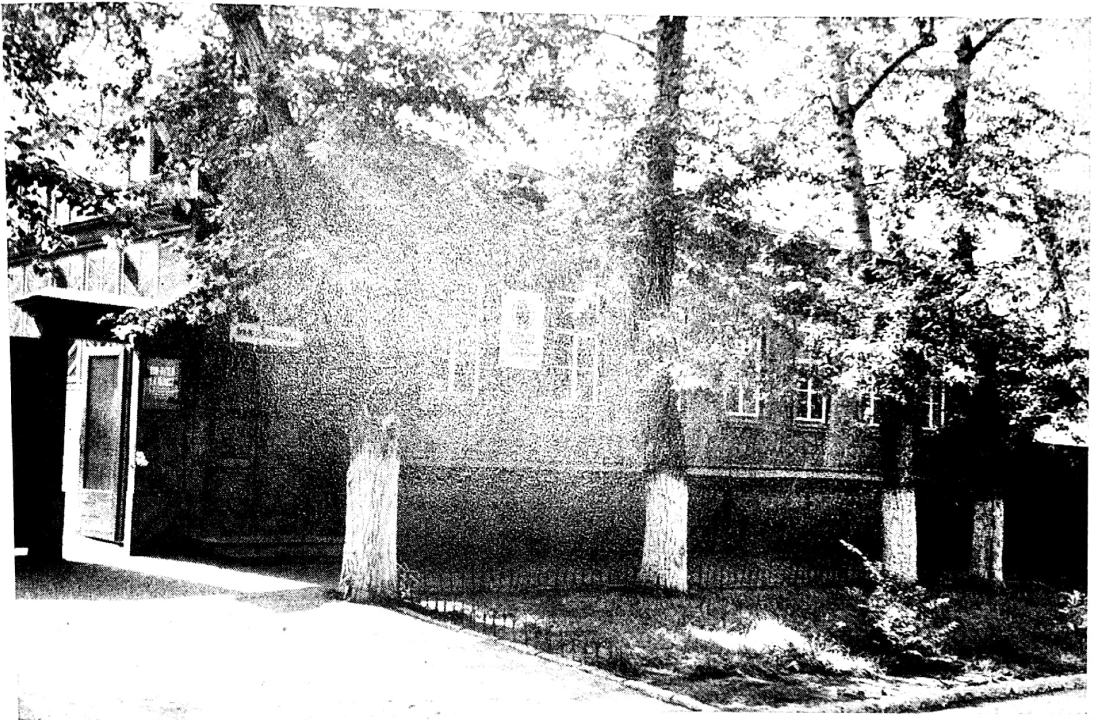
ဝဇရာဒံယာ ဝယမ ဟုဗိဝံသိ ကုဏောဒိ.

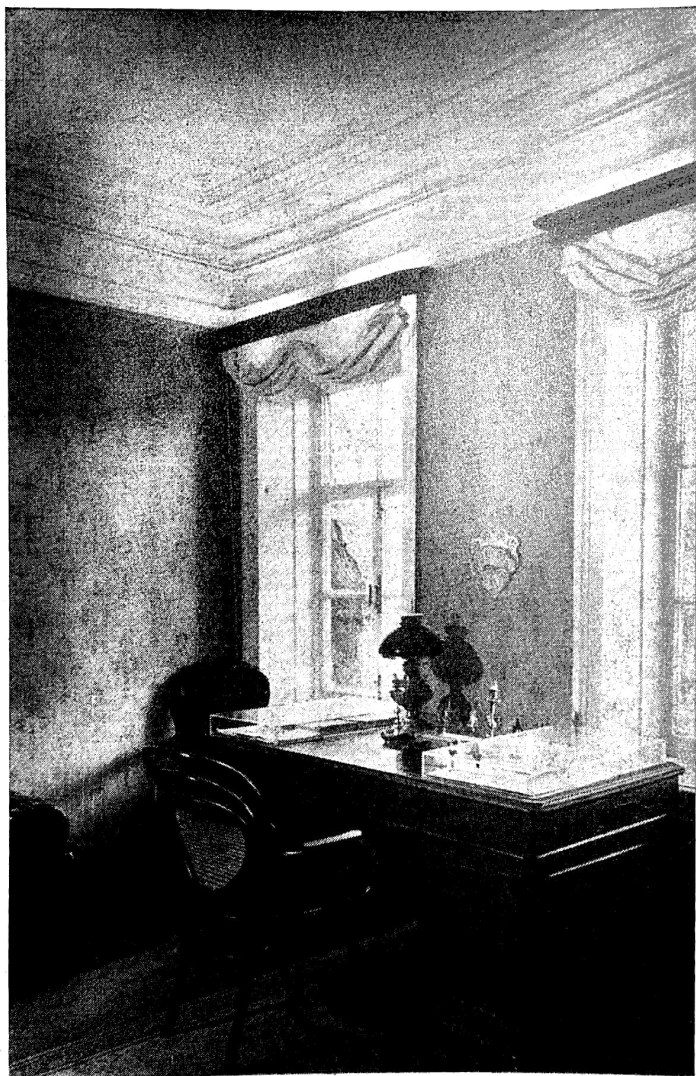
උල්යානොව් පවුල. පාසල් ඇඳුමින්
සැරසී වලෝද්යා දකුණු කෙළවර
වැඩි වී සිටී.

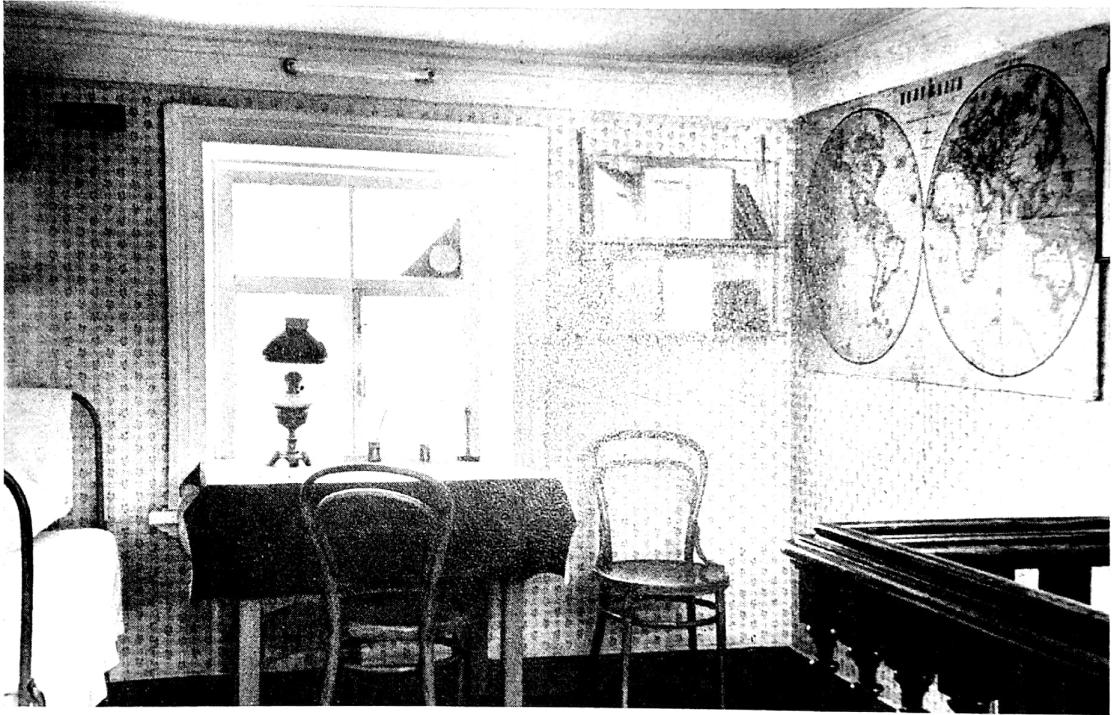
සිමබර්ස්කි උල්ලානොව් නිවස.

മലയാളത്തിൽ മിഥുന വൃശ്ചിക
നക്ഷത്രങ്ങളിൽ ഉൾക്കൊള്ളാത്ത
നക്ഷത്രം.

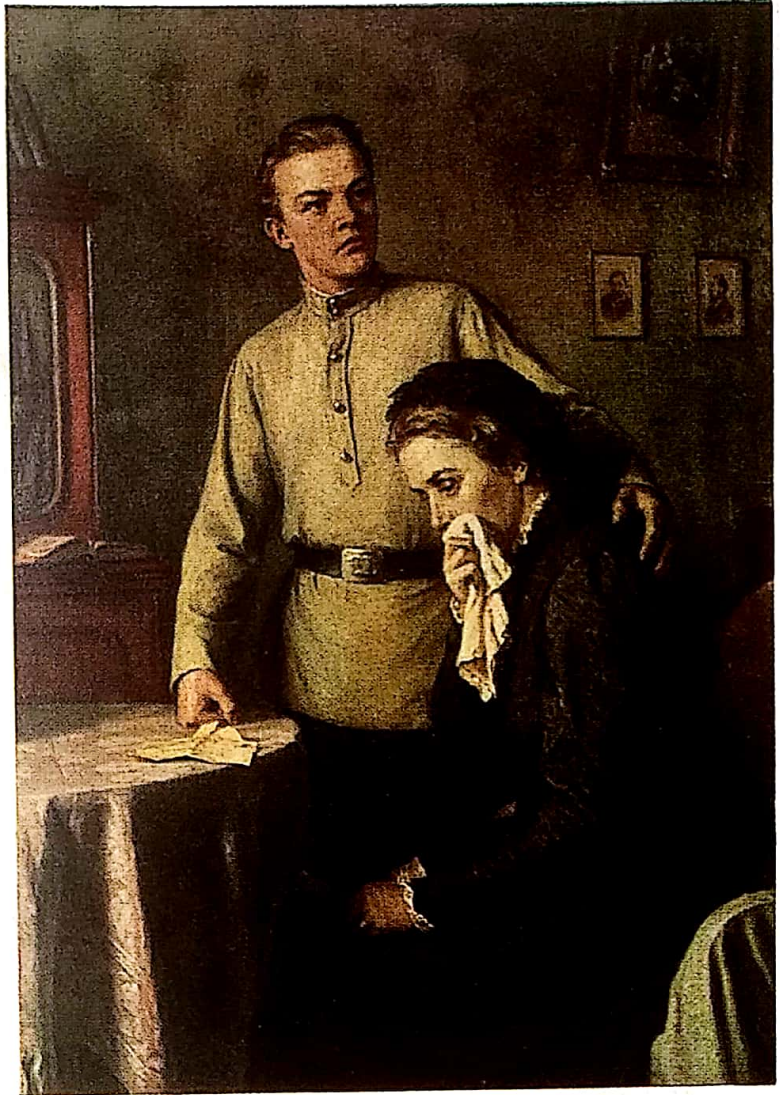
දෙවැනි නවවූවේ පිරිසිදු ආලෝකමත්
කාමරය විලෝද්‍යාගේය.

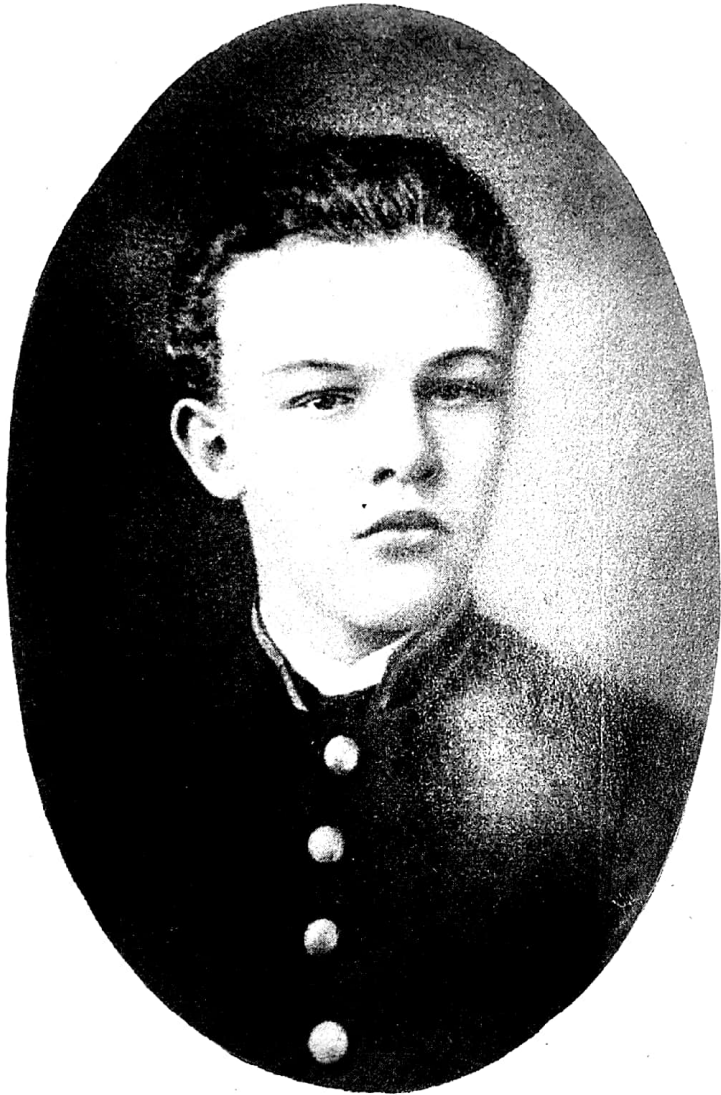
සියලුම ළමයින්ගේ ආදර්ශය වූයේ
වලංගුයාගේ වැඩිමහල් සොහොයුරු
ඇලෙක්සාන්දරය.

ඇලෙක්සාන්දර් ගත් මහට
වඩා වෙනස් මහක් අප ගත යුතුය.

විලෝද්‍යා පාසල්යන කාලයේදී.

ඉදිරියට පදවනු!

25

ඌෂ්ණ දවස්වලදී තොටුපළ හිමියා, තම මෙහෙකාර පිරිසගේ වැඩ කටයුතු ගැන සැලකිල්ලෙන් සිටීම පිණිස තොටුපළ අසලට වි සවස තේ බොයි. මෙතැන ඔහු සඳහා විශේෂ මඩුවකි. එහි කුඩා මේසයක් මත දුම්දමන සමචාරයකි. ඒ මත සුදු පැහැති තේ පෝච්චියකි. මඩුවෙන් අඩි කිපයක් ඈත වොල්ගාව නිසලව ගලා බසී. හිරු රැස් නිසා රිදී පැහැයෙන් දිලිසෙන වොල්ගාවේ කුඩා දිය රැලි මාළු කොරපොතු සිහියට නංවයි.

හැමද මෙන් අදත්, තොටුපළ හිමියා තම ප්‍රියතම තේ මඩුවට ආවේය. කොල්ලෙක් දිලිසෙන සමචාරය මේසය මත තැබීය. තද සුළං පහරක් නිසා තොටුපළ මඳක් සෙලවිණ. ඒ අසල වූ කුඩා නැවක වක්වූ බටයකින් වාෂ්ප පිටවීය. පාරුවක, පාවහන් රහිත නැවියෝ ඒ මේ අත දුවති. ඌෂ්ණය නිසා විඩාපත් මගිහු සෙමින් සෙමින් තොටුපළ දෙසට ගමන් කරති.

“මුදලාලි මහත්මයා දන්නවද වැඩක්?” යැයි තොටුපළ හිමියා ළඟට ආ නැවියෙක් කිය. ඔහුගේ දිග කලිසම දණහිස් දක්වා නවා තිබිණ. “මේ දැන් මම ඔරු ළඟින් ගියා. එතන, එක්කෙනෙක් ඉල්ලා හිටිනව, එයාව ගහ හරහා ගෙනයන්ට කියල. ඔරුකාරයෝ වැඩි කැමැත්තක් නැහැ. එයා බලකරනව. ගහ හරහා මගින් ගෙනයාම තහනම් කරන නීතියක් නැතැයි කියල ඒ මිනිහ කියනව. ගහ කාටවත් අයිති නැතිලු.”

හිස හරවා තොබැලූ තොටුපළ හිමියා මෙසේ කිය:

“එව්වරද?... ගිහිං වැඩක් බලාගනිත්!..”

ගහ පහළ ඉවුරෙහි කළු පැහැ වනතුරු දුම්මල ලාටු ගානලද ඔරු කිපයකි. එතැන, සැහැල්ලු කම්සයක් හඳගත් තරුණ මගියෙක් පැසුණු රැවුලකින් සහ ගැඹුරු, පැහැදිලි රැලි සහිත මුහුණකින් යුත් වොල්ගා ඔරුකාරයෙකුට මොනවාදෝ පැහැදිලි කරදෙයි:

“තේරුම් ගන්න! මිනිසුන්ව ගහ හරහා ගෙනයාම තහනම් කරන්න කාටවත් බැහැ. එහෙම නීතියක් නැහැ... අපේ රටේවත් එහෙම නීතියක් නැහැ!” යැයි ඔහු කියන විට, ඔහුගේ ඇස්වල උපහාසාත්මක පෙනුමක් ඇති විය.

“අපට මේක කොහොමටවත් තේරුම් ගන්න බැහැ මහත්තයායැ”යි පැසුණු රැවුලා පිළිතුරු දුන්නේය. “එයා නොටුපළ බදු අරගෙන. සල්ලි රපෙක්. නගරය මිනිහගෙ අතේ. ඒක තමයි නීතිය.”

තරුණයා සෙමින් ඇස් බැමි උස් පහන් කළේය.

“ගහ හරහා මගින් ගෙනයාම බදු ගැනීම එයාගෙ වැඩක්. ඒ උණාට වෙනත් මිනිසුන් ගහ හරහා මගින් ගෙනයන කොට, ඒක තහනම් කිරීමට එයාට බැරි බව මම ආයෙමත් කියනවා. එහෙම කරන්න එයාට අබමල් රේනුවක තරම්වත් බලයක් නැහැ! තමුසෙලට බලය තියනවා මිනිහට විරුද්ධව නඩු දන්න!”

පැසුණු රැවුලා සිගරට් කොටයට කෙළ ගසා නිවා දමුවද, එය ගහට විසි නොකළේය, (වොල්ගා මාතාවට ගරු කළ යුතුය) ඉවුරට විසි කොට පයකින් පාගා දැමීය.

“මිනිහ සල්ලි රපෙක්. එයාට නඩුකාරයින්ව සල්ලිවලට ගත්ට පුළුවනි! මිනිහට ඔක්කොම යටයි... හයිය හත්තිය ඇති එවුන් එක්ක ගහගත්ට යන්ට එපා! සල්ලි කාරයින්ට විරුද්ධව නඩු කියන්ට එපා! ඒ කතාව මහත්තය අහල නැතිද?”

“එය ඇත්ත නොවේ” යැයි තරුණයා දඩ්ලෙස කියා සිටියේය. “මිනිහ තමුසෙලව නිකම් බය කරල තියනවා. මේක හිතුවක්කාර වැඩක්. ඔප්පු කරන්ට සාක්ෂි උවමනා නැහැ. තමුසෙල නඩු කීවොත් මිනිහට දඩුවම් කරන්ට සිදු වෙනවා!”

අතක් වැනු පැසුණු රැවුලා පිළිතුරු නොදුන්නේය. ඊළඟ ඔරුවේ කබල් තොප්පියක් පැළඳ සිටි ඔරුකාරයා, වරෙක එක්පැත්තකට වාරුවෙමින්ද, තවත් වරෙක අනික් පැත්තට වාරුවෙමින්ද නොටුපළ දෙස බලාගෙන සිටියේ දෙගිඩියාවකිනි.

“යමුදු?”යි තරුණයා ඔහුගෙන් ඇසීය.

“කොහොම උනත් නොටුපළ හිමියා අපට ආපසු එන්ට අණ කරාවි!” ඔරුකාරයා අස්ථිර ලෙස කීය.

“අපි ගිහින් බලමු. ඒ ගොල්ල උත්සාහ කළාවෝ!”

පිළිතුරු බලා නොසිටි තරුණයා ඔරුව ගහට තල්ලු කොට, එයට ගොඩ විය, සමබරව පා තබමින් ඔරු අවරය දක්වා ගියේය. ඔරුව වෙත ගිය ඔරුකාරයා හිස වැනුවේ තමා කැමති කරවා ගැනීමට ඉඩ හැරීම නිසා පුදුම වූවාක් මෙනි. ඔහුද ඔරුවට ගොඩ විය. හබල් පාසය ක්‍රික් යන හඬක් නැගීය. හබල ගැසීම නිසා ජලය කැලති මුදු හඬක් නගයි. මගියා ගැඹුරු කල්පනාවක යෙදෙමින් ඇත බලයි. ඔහු උපන් ද සිට ඒ යෝධ ගහේ ඉමක් නැති විශාලත්වයද, ඇසට නොපෙනෙන තරම් දුරද දකින්නේය. එහෙත් ඒ නිසා

ඔහුගේ කුතුහලය සිදුනේ නැත. ඔරුව ඉක්මනින් පැදිණි. ඉවුරේ සිට ඔවුන් දැන් සැහෙන දුරක් ගොසිනි. එහෙත් එගොඩ තවත් බොහෝ ඇතය. හිටි හැටියේ ඔරුකාරයා පැදීම නතර කළේය.

“ඔන්න එගොඩ ආවා” යැයි ඔහු කෝපයෙන් කැගැසීය. “ඒ පැත්ත නොවෙයි අර පැත්ත — තොටුපළ දිහා බලන්න!”

දිග කමිසයකට උඩින් කෙටි කබායක් හැඳ සිටි මිනිසෙක් තොටුපළ කොණටම අවුත්, දැන් එක්කොට බටයක් මෙක් කට වටේ තබාගෙන, කැගසන සැටි ඔරුවේ සිටින්නන්ට හොඳහැටි පෙනේ.

27

“ඒ-ඒ-ඒ-යි! ආපහු පැදපල්”ලා ආ-ආ-ආ!” යැයි හේ කැගැසීය.

“මොකද, මිනිහා කැගහන්ට පුරුදු වෙනවද?” යි ඇස් හකුළුවා ගත් තරුණයා ඇසීය.

“වෙන කවුද? හිතුවක්කාරයා. බෙරිහන් දෙන හැටි! මුළු වොල්ගාවටම ඇහෙනවා. හාමිපුතා! අපි එයාට කරන බාධාව මොකක්ද?! ඒ මිනිහගෙ නැව පුරවල මිනිස්සු. ඒ උණාට එකකුටවත් තඹ සල්ලියක් හම්බ කරන්ට ඉඩ තියන්නෙ නෑ... ඒකා හැමදම හරි. මිනිහට ලොකු බලයක් තියෙනව...”

සංඥා පණිවුඩ යවන්නාක් මෙන් තොටුපළ උඩ සිටි මිනිහා දැන් වනන්ට විය.

“ඒ-ඒයි! උඹලා බිහිරන්ද බොලව්! ආපහු පැදපල්ලා!” යැයි ඔහු කැගැසීය.

“තමුසෙ ඔරුව ඉස්සරහට පදිනව, ඉදිරියට පදවනු!” යැයි තරුණයා කීවේය. ඔහුගේ ඇස් හැකිලිණ, ඇදිරි විය. “තව හබල් දෙකක් තිබුණනම්!”

“එයින් පලක් නැහැ!” යි මන්දෙන්සාහි වූ ඔරුකාරයා කීය. “ඔන්න බලන්න! දැන් පටන් ගනිවි හරිම සෙල්ලමක්... මිනිස්සු රැස් වුනොත්, ආ? හැම පැත්තකින්ම දුටගෙන එනව!”

“කමක් නැහැ! එගොඩට පදිනව!”

දැඩි අදිටනකින් යුත් ඒ තරුණ හඬට අවනත වූවාක් මෙන් ඔරුකාරයාද එගොඩ බලා පැද්දේය. ගහේ හරි මැද පසු කරයාමට ඔවුන්ට හැකි විය. එවිටම වාගේ කුඩා නැවේ දුම් බටය හඬ නැඟුවේය. ඒ හඬ කුකුළෙකුගේ බැරැඬි හඬලෑමකට සම විය. නැව වේගයෙන් දුවන්ට පටන්ගත්තේ නොසැලි සිටි දියකද දෙබෑ කරන්නාක් මෙනි. පාවහන් රහිත නාවිකයින් කිපදෙනෙක් හාක්කයන් උස්සාගෙන තර්ජනාත්මක විලාසයක් පෑහ. නැංගුරම් දූමිමට සුදුනම් විය. දණහිස දක්වා කලිසම නමාගත් පාවහන් රහිත මිනිසෙක් බැරැඬි ගොරෝසු හඬකින් අණ කරයි. සුදු කවරයක් සහිත නාවික නොප්පියක් ඔහු පැළඳ සිටී. ඔහු මේ කුඩා නැවේ කපිතන් විය යුතුය.

දකුණට හරවනු! ඉදිරියට වේගයෙන්!”

වරදකරුවන් රැගත් ඔරුව හා ඒ කුඩා නැව අතර දුර යාර පහක් පමණ වූ විට කපිතන් බැරැඩි හඬින් කැගැසීය:

“පස්සට-ගනු! නව-නිනු!”

නැවේ යන්ත්‍ර කීපවරක් හඬ නගා නිහඬ විය. නැව ඔරුවට හැපෙන තරම් ළංවූවිට, නැවියෝ හාක්ක කීපයක් ඔරු කඳට ගැසූහ.

“මගින් ගෙනයාම තහනම්!” බැරැරැම් ලෙස කපිතන් කීය. “නැවට ගොඩවන ලෙස ඉල්ලා හිටිනව.”

“මේ විධියට බාධා කරන්නට අයිතියක් නැහැ” යැයි තරුණයා ඉක්මනින් පැවසීය. “තමුසෙලාට වගකීමට සිද්ද වේවි!”

“ඒක අපට අයිති වැඩක් නෙව්. අපේ කාරිය අණ පිළිපැදීමයි. අපේ භාමිපුතා කියන විධියට අපි වැඩ කරනවා. එගොඩ යන්නට ඕන නම් නැවට නගින්න. ඔරුවට මින් එහා යන්න දෙන්නෙ නැහැ.”

තරුණයා ඔරුකාරයාට කුලිය ගෙවා, නැවට ගොඩ වී සටහන් පොත ගෙන, නැව අයිතිකරුගේ නම, වාසගම දන්වන ලෙස ඉල්ලා සිටියේය.

“ඒ විස්තර දෙන්නට පුළුවනි” යි කපිතන් කිවේ උද්ඝෝෂ ගතියකිනි. “කැමතිනම් ලියා ගන්නව!”

තරුණයා ආපසු තොටුපළට ගෙනගිය විට, තොටුපළ හිමියා ඔහු හමුවීමට විත් කුළු පහ බවක් හා මදසිනා පාමින් කතා කළේය.

“මොකටද මහත්තය ඔතරම් මහත්සි වෙන්නෙ? මගින් කට්ටියක් එකතු වුණාම නීතිය අනුව අපි මහත්තයව එගොඩ ගෙනියන්නම්... මහත්තය දැන් එන්න අපිත් එක්ක තේ ටිකක් බොන්න. මේ පැණි තියෙනව, බටර් බනිස් තියනව...”

ආරාධනය නොඇසුණාක් මෙන් කතා කළ තරුණයා මෙසේ ඇසීය:

“ඔය තමුසෙ කියන නිත්‍යානුකූල මගින් ගෙනයාම ඇති කළේ කවිද?!”

“ම-මම” යැයි ඔහු පිළිතුරු දුන්නේ මද සිනාවකින් මුව සරසාගෙනය.

“මම බදු ගෙවනව. ඒ හන්ද අනිත් එවුන්ට ඉඩදෙන්නෙ නැ! කාරණාව ඕක තමා. තේ බොන්න එන්නෙ නැතිද?... ඒක ඔහෙගෙ කැමැත්තක්...”

පෙට්ටි, වට්ටි, මළ සහ උර රැගත් මගීහු තොටුපළට එන්නට වූහ. බඩු පටවාගත් කරත්ත කීපයක්ද ඇවිත් තිබේ. පාරුවේ සිට තොටුපළ දක්වා පළල් ලෑලි කීපයක් නැවියන් විසින් දමන ලදී. මගීහු පාරුවට ගොඩ වූහ. බඩුද පටවන ලදී. නැව හඬ දුන්නේය. යන්ත්‍ර හඬ දුනි. පමාවූවෝ අත් වනමින්, දුලි නාවමින් දුව එති. කපිතන් ඔවුන් එනතුරු බලා සිටියේ, භාමිපුතාට ඔවුන් නිසා ලැබෙන ආදායම නැති නොකරනු පිණිසය.

“පටන් ගනින්න!” යැයි කපිතන් කැහැසිය.

මගින්ගෙන් හා බඩුවලින් පිරි පාරුවන් ඇදගෙන කුඩා නැව දුවන්නට විය.

තොටුපළ හිමියා සඳලුතලය වෙත හැරි ආවේය. කොළවා ගිනිකැට වැනි ගල් අතුරු කැට ගොඩක් ගෙන සමවාරයට දැමීය. තොටුපළ හිමියා හඳුණන නිලධාරියෙක් ඔහුගේ තේ මේසය ලඟට ආවේය. ඔරුව ඇල්ලීම පිණිස නැව දුවගිය සැටි දුටු හෙතෙම ඒ සිද්ධිය ගැන තොටුපළ හිමියා සමඟ කතා කරන්නට විය.

“දහකාරයා!” යැයි උණු තේ පිරිසියට පිඹිමින් තොටුපළ හිමියා කිය.

“ඉලන්දරියා ඉක්මන් කාරයෙක්...”

“දැන් කාලෙ හැදෙන තරුණයෝ අතර ඔය වගෙ උන් බොහොම ඉන්නව” යැයි නිලධාරියා කිවේ හැන්දකින් තේ උගුරක් බොමිනි. “මොකටද මිනිහ එහෙම කළේ. සැර ඇරගන්නද!.. දිය රැල්ලටත් හිතෙනව උඩ පනින්නට. ඉතින් උඩ පැන්නම තොටුපළේ හැපෙනව. දිය රැල්ලෙ හපන්නම් එතැනින් ඉවරයි!..”

ඔරුව ගැනත්, මගියා ගැනත් ඉක්මනින් අමතක කරදමු ඔවුහු නගරයේ පුවත් සහ ඕපාදූප ගැන කතා කළහ. මේ සිද්ධිය ගැන මුළු නගරයම කතා කරන දවසක් එතැයි මොවුන්ගෙන් එකෙක්වත් විශ්වාස නොකළේය.

හිතුවක්කාර ලෙස ක්‍රියා කිරීම නිසා තොටුපළ හිමියාට විරුද්ධව සමාරාවෙන් පැමිණිල්ලක් කර සිටින බව ඔහුට දන්වන ලදි. හේතුව කුමක්දැයි ඔහුට එකවර නොවැටහිණ. බොහෝ අවුල් වියවුල් වලට මුණ පෑ මේ මිනිහා ඒවායින් ගැලවීමෙහි සමත් විය. එහෙත් මෙවැන්නකට ඔහු කිසි දිනෙක මුණ නොපෑවේය. පැමිණිල්ල ඉදිරිපත් කර තිබෙන්නේ නිතිවේදියකු වන උල්යානොව් බවත්, ඔහු සමාරාහි අධිනිතිඥයකු යටතේ වැඩකරන් නෙකු බවත් ඔහුට දන්වන ලදි. තොටුපළ හිමියා ඉදිරියේ තරුණයාගේ මුරණ්ඩු මුහුණත්, ගැඹුරු බැල්ම සහිත උකුසු ඇසුත් දිස්විය. නිලධාරියා එද කි දියරැල්ලේ කතාවද ඔහුට මතක් විය. “මදෑ කොළා! එයන් එනවා මාව බය කරන්න.” ඔහු තමාටම කියා ගත්තේය. දුගි දුප්පත් ඔරුකාරයින් නිසා තමාට නඩු කිමට සිදු වෙතැයි ඔහු කිසි දිනෙක විශ්වාස නොකළේය.

ඔහු කළ වරද එතරම් බරපතළ නොවන බවද, හිතුවක්කාර ලෙස ක්‍රියා කිරීමේ වරදට ඔහු අසුචිමට ඉඩ ඇති බැවින්, දණ්ඩ නීතිය අනුව, එම වරදට දඩ රහිත මසක සිරදඩුවමක් නියම බවද ඔහුට කිහ. ඒ ගැන නුඋවමනා ලෙස කලබල නොවීම පිණිස ඔහුට නිතිවේදියකුගේ උපදෙස් ගන්නා ලෙසද කිහ.

තොටුපළ හිමියාගේ නිතිවේදියා පළපුරුදු ඇත්තෙකි. වාකයෙකු මෙන් අළු පැහැති හිසකේ ඇත්තෙකි. ගෙවිහිය කබායක් හැඳ සිටි හෙතෙම

නිතර දුම්කඩු උරයි. වරද බරපතල නුවුවද, හිතුවක්කාරී ක්‍රියාවක් කර තිබෙන බව නම් ඔප්පු වී ඇතැයි නීතිවේදියා ඔහුට කිය. “නඩුවෙන් දිනන්ට ලෙහෙසි වෙන්නෙ නැහැ. උත්සාහ කරල බලමු” යැයි හෙතෙම කිය.

අත්තිකාරම් මුදලක් ලබාගත් හෙතෙම නියමිත දිනයේදී එම කාරියෙහි යෙදිණ. තොටුපළ හිමියාට විරුද්ධ පැමිණිල්ල දිස්ත්‍රික්ක උසාවිය දක්වා ගියේය. විත්තිකරුගේ නීතිවේදියා දිස්ත්‍රික්ක නඩුකාරයාගේ කාර්යාලයේදී පැමිණිලිකරු හමුවිය. කුළුපතටත් පෙන්වමින් පැමිණිලිකරු ඇමතු හෙතෙම මෙසේ කීවේය:

“යාළුවා, සමාරාවෙ ඉඳලද ආවේ? බොහොම දුර ඉඳල නෙව! එහෙ සිට මෙහෙට හැතැප්ම සියකටත් වැඩියි නෙව... අපේ රටේ මඩගොහොරු සහිත පාරවල් ගැන කියන්න ඕනද!”

දුර ප්‍රමාණය සුළු පටු නොවන බව පිළිගත් පැමිණිලිකරු නීතිවේදියා සමග වැඩි කතාවට නොගියේය. ඉක්මනින්ම දෙදෙනා දිස්ත්‍රික්ක නඩුකාරයා ඉදිරියට කැඳවන ලදී. ඉදිමුණු ඇස්ඇති තරබාරු දිස්ත්‍රික්ක නඩුකාර තැන පැමිණිල්ල කියවා බලා දෙපක්ෂයටම සමාදාන වන ලෙස යෝජනා කළේය. එම යෝජනාවට කොහෙත්ම කැමති නැති බව දන්වා සිටි පැමිණිලිකරු නිත්‍යානුකූලව විත්තිකරුට දඩුවම් දිය යුතුයැයි කිය. නොපැහැදිලි කැන් කිපයක්ම ඇති බැවින් නඩුව ඇසීම කල්දීමට තමා තීරණය කළේයැයි නඩුකාරතැන පසුව දන්වා සිටියේය.

තඟරයට ආ නීතිවේදියා තීරණය ගැන තොටුපළ හිමියාට කියා සිටි විට, ඔහු තම යටි රැවුල අත ගාමින් කල්පනාකාරීව මෙසේ අසන්නට විය:

“ඒ ඉලන්දරියා ඔතරම් මහත්සි ගන්නෙ මොන උවමනාවකටද කියල මට කියන්න?! අනේ ඇත්තට, මට නම් ඔය කාරනේ කොහොමටත් තේරුම් ගන්න බැහැ! මම මහත්තයට ගාස්තුව ගෙවනව. මහත්තය මා වෙනුවෙන් පෙනි හිටිනව. නොමිලේ නම් ඇහිල්ලක් වත් හොඳවන්නෙ නැහැ. එහෙම නෙව්ද? ඒ ඉලන්දරියා එයාගෙම මුදලත් වියදම් කරගෙන, කාලෙන් නාස්ති කරගෙන, දුර ඉඳල එනව. මොකක්ද මේකෙ තේරුම?!”

“තරුණ විසේ ගෙටත් උසේ!” යැයි නීතිවේදියා කීවේ දෙඋර සොලවමිනි: “මිනිහා උද්දව්වයා. එයාගෙ කෙළි ඔතැනින් ඉවරයි. දිස්ත්‍රික්ක නඩුකාරයා මිනිහට පාඩමක් උගන්වාව්! එයාගෙ පැමිණිල්ල හමස් පෙට්ටියට දමමා!”

කිවසුතු දේ මොනවාද යන්න නීතිවේදියා දන්නේය.

ශරත් සාතුව ගෙවියාමට ආසන්නය. වොල්ගාව හරහා ශිත සුළං හමන්නටවිය. ගං ඉවුර අසල ගස්වල කොළ වියලි

හැලිගොස් අතු පමණක් ඉතිරි විය. සැඩ සුළං සහිත ශීත දවසක දෙපක්ෂයම කැඳවන ලදී.

ඒ වර නීතිවේදියා එනතුරු තොටුපළ හිමියා කලබල වී, නොසන්සුන්ව බලා සිටියේය.

දිස්ත්‍රික් නඩුකාර තැන දෙවැනි වරටත් නඩුව කල්දමූ බව පසුදින තොටුපළ හිමියා හමුවූ නීතිවේදියා කිය. ඔහු දැන් පිරිමදිමින් කොක් හඬලමින් සිනාසුනේය: “කරන්ට ඕන දේ නඩුකාර භාමුදුරුවො දන්නවා. නඩුව කල්දමන්න ආයෙමක් හේතුවක් භොයාගත්ත. ඉලන්දුරියා නොඉවසන්නෙක් බව නම් තමුසෙට කියන්නට ඕන”. තරුණයා නිසා නීතිවේදියා ආස්වාදයක් ලැබූ බවක් ඔහු කතා කරන සැටියෙන් පෙනේ. “මිනිහ උසාවියට ආවෙ හොඳටම තෙතබරි වෙලයි. සමාරාවෙ ඉඳල මෙහෙ එන්ට කොතරම් අමාරුද කියන එක තමුසෙම දන්නව නෙව. ඒ උණාට ඒ යෝදයා ඒක ගණනකටවත් අරගෙන නැහැ. නඩුකාර භාමුදුරුවො සමාදන වන ලෙස යෝජනා කළා. මිනිහ තදින්ම විරුද්ධ වුණා. තෙත ඇඳුම් වෙලා ගන්ට එයා උසාවියෙ කාමරයකට රිංගුවා. මිනිහව හෙමබත් කරවල පරාද කරන්ට ඕන. එතකොට එයාම අතහැර දුවි.”

තොටුපළ හිමියා නිහඬ විය. බාධක රහිත සමතලා පාරක් ඔස්සේ යනවිට හදිසියෙන් පැන නැගි අදාශාමාන යකඩ කණුවකට තමාගේ හිස වැදුනාක් මෙන් ඔහුට දැනිණි...

කාලය ගෙවී ගියේය.

වොල්ගා නදිය හිමි තට්ටුවකින් වැසි ගොස් දෑත් බොහෝ කල්ය. ඒ ගහ හරහා කිසිකලෙක ඔරු පාරු නොගියාක් මෙනි. තොටුපළ අපුරු කතාවල එන හිම මාලිගයකට සමානය.

අළුත් අවුරුද්දට දවස් කිපයකට කලින් නීතිවේදි විලදිමීර් ඉල්ලීම් උල්ලානොවට දිස්ත්‍රික් නඩුකාරතුන ඉදිරියේ පෙනී සිටින ලෙස දන්වන ලදී. උල්ලානොව පවුලේ උදවිය විලදිමීර් සහ තොටුපළ හිමියා අතර හඬය ගැන දැනිති. විලදිමීර්ගේ මව වෙස්දම් අදිමින් සිටි තම පුතා දෙස තැවුල් සිතින් බලමින් කල්පනා කළාය. නැවත වරක් නොනිඳා දුම්රියෙන්ද, අශ්ව කරත්තයකින්ද, පයින්ද ගමන් කිරීමට තම පුතාට සිදු වී ඇති බව දන්නා අම්මා ඔහු ගමනින් වළක්වා ගෙදර නවත්වා ගැනීමට බැරි බවද දන්නිය. එහෙත් නිහඬව සිටීමට ඇ සිත නොදෙයි.

“පුතේ, තොටුපළේ මුදලාලිට විරුද්ධව දපු පෙත්සම ඉල්ලා අස්කර ගනින්! ඔය වැඩකට නැති ගමනින් උඹ හෙමබත් වෙනව විතරයි.”

“අම්මේ, උසාවියට නම් යන්ට ඕනැ” යැයි පුතා කිවේ මුදු හඬකින්. දන් ලැල්ල දෙස බලා සිටි ඔහු මව දෙසට හැරී කතා කළේය: “කරන්ට පටන් ගත්ත වැඩේ ඉවරයක් කරන්ට ඕන! මෙවැනි අවස්ථාවක් අතහැර දමීම හොඳ නැහැ.

නඩුව කොටුවර කල් දැමීමත් නීතිය අනුව දඬුවම් කිරීමට සිද්ද වෙනවාමයි. තොටුපළ හිමියා ගැන සියදහස් ගනනක් ජනතාවද මුළු නගරයද දනගනු ඇත. එය වටිනා පාඩමක් වනුඇත. ඒ ගොල්ලන්ගේ උපක්‍රමය පැහැදිලියි. කල්දමනවා. දින නියම කරනවා. වෙන දෙයක් නොකර බැරි හන්දි උන් එහෙම කරනවා... හරියට අපේ මේ දම් පොරය වගේ. ඔන්න යටත් වෙනවා... ඒ උපක්‍රම වලින් මාව මට්ටු කරන්න බැහැ. දුම්රිය පිටත්වෙන්නේ රූ — පාන්දරින්... රූ යාමෙට නැගිටින්න සිද්ද වෙලා තියෙනවා.”

*

වසන්තය පැමිණියේය. හිම කැටි කැඩී, බිඳී සෙමින් දිය වියාමට පටන් ගත්තේය. පාවෙන හිම දූපත් අතර පරතෙරය ක්‍රමයෙන් වැඩි විය. හිරු රැස් නිසා හිම වාෂ්ප බවට පෙරළෙත්ම දුමාරයක් නගී. දිය වී යන හිම කැට සහිත දිය කඩිනි මත වැටෙන හිරු රැස් රන් පැහැයෙන් බබලයි. ගහ හරහා මගින් ගෙනයාම ආරම්භ වුවද තවම නිතිපතා බඩුබාහිරාදිය ගෙනයාම පටන් ගෙන නැත. නැව් හුඟම දෙමින් එකිනෙකා අමතා ගත්හ. තොටුපළ කවමක් අයිස්වලින් වැසිලාය. යකඩ උල් වලින් මිනිස්සු අයිස් කඩිනි.

ඔරු පාරු කීපයක් මිනිසුන් එගොඩ මෙගොඩ කිරීම පටන්ගත්ති. මස්මරන ලොකු ඔරුද, කුඩා බෝට්ටුද මගින් ගෙනයන්නට විය. හැමතැනම හිරගෙයි වැටි සිටි තොටුපළ හිමියා ගැන කරන කතා ඇසේ.

කබල් තොප්පියක් පැළඳ සිටි ඔරුකාරයාට තමා විරයෙකැයි සිතේ. මිනිසුන් එගොඩ මෙගොඩ ගෙනයන හැම වාරයකදීම තොටුපළ හිමියා සිරගෙට යැවූ තරුණ මගියා ගැන ඔහු කියයි. ඒ තරුණයා ගැන කී හැම වාරයකදීම ඔහු කතාව රසවත් කිරීමට දෝ අතින් යමක් එකතු කළේය.

“ඒ ඉලන්දරියා අපේ කෙනෙක්-වොල්ගා වැසියෙක්. මිනිහ තරුණයා, ඒ උණාට යොර්ධයෙක්. කටහඬ සිනු හඬක් වගේ. ඉදිරියට පදිනවා! යැයි එයා මට කීවා. මගේ දැන් එයාගේ අණට කීකරු උණා වගේ ඔරුව පදින්නට පටන් ගත්තා.”

“බලාගෙන හිටපන්! මුදලාලිය හිරේ ඉන්නේ වැඩි කලක් නෙව්. එළියට ඇවිත් හොඳ පාඩමක් උගන්වාව්.”

ඔරුකාරයා ජයග්‍රාහී ලීලාවෙන් සිනාසුණේය:

“නැහැ, තේ බීලා තොටුපළේ මුදලාලිට උස්මුරුත්තේ හැදිලි! මීට පස්සේ නම් හිරේ වැටෙන්න කැමති වන එකක් නැහැ! ඒකා අපට අරියාදු කළොත්, අපි ඒකාට... මෙහෙම කියනවා...”

ළය පුරා හුස්ම ඉහළට ඇදගත් ඔරුකාරයා බැරැඩි හඬින් කැගැසීය:

“ආපහු පස්සට! නැවතියන්!”

සිත දවස

33

එය පසුගිය සියවසේ පිටරිකුරුගේදී සිදුවූවකි. සාර් කාලයේදී ලෙනින්ග්‍රාඩය එනමින් හැඳින්විණ. විලිම්බර් ඉල්ඩිව් උල්යානොව් ඒ දවස්වලදී පිටරිකුරුගේ වාසය කළේය.

සිත සාතුවේ එක් දවසක විලිම්බර් ඉල්ඩිව් පුට්ලිව් කම්හලට ආවේය. කම්හලේ නිෂ්පාදන ක්‍රමය සකස් කර තිබෙන සැටි බැලීමට විශේෂඥයෙක් පැමිණෙන බව, ඔහු හඳුනා ඉංජිනේරුවකු විසින් කම්හලේ පාලකයින්ට දන්වන ලදී.

කාර්යාලයේ ලිපිකරුවා ඇතුළුවීමේ අවසර පතක් ලිවේය:

“කම්හල බැලීමට වී. අයි. උල්යානොව් මහතාට අවසර දී ඇතැ” යි එහි සඳහන් විය. ලිපිකරුවාට ස්තුති කොට විලිම්බර් ඉල්ඩිව් කම්හලේ භූමියට ඇතුළු විය. එහි වැඩපොලවල් හා යන්ත්‍රශාලාද බොහෝ විය. කම්කරුවන්ගේ දක්ෂතාවය දුටු විලිම්බර් ඉල්ඩිව් බොහොසෙයින්ම සතුටට පත්විය. කම්හලේ යන්ත්‍ර සූත්‍ර හා ලියවන පට්ටල් ඔහුගේ සිත් ගත්තේය. කම්කරුවන් බොහෝ වෙහෙසට පත්වී සිටින සැටි ඔහු දුටුවේය.

“පහන් එළිය එතරම් ආලෝකමත් නැති නිසා, කම්කරුවන් කාස රෝගින් වගෙ පේනවායැ” යි බාස් උන්නැහේ කීවේය.

ශීත සමයේදී වේලාසනින් ඇඳිරි වැටේ. වානේ පටිසාදන වැඩපොළ ආලෝක කර තිබුණේ භූමිතෙල් ලාම්පුවලිනි. පියස්සේ සිට පහතට එල්ලෙන දිග ලනු අග සවිකර ඇති කොකුවල මේ ලාම්පු එල්ලා තිබිණි. විලිම්බර් ඉල්ඩිව් මේ වැඩපොළ නැරඹුවේය. ඇඳිරි පහන් එළිය නිසා එහි වැඩකළ හැම දෙනෙකුම ලෙඩුන් මෙන් පෙනිණ. වැඩපොළේ බාස් උන්නැහේ විලිම්බර් ඉල්ඩිව් පාලකයෙක්යැයි සිතා හැමදෙයක්ම පෙන්වමින් විස්තර කළේය. හැමදෙයක්ම ඉතා හොඳින් සිදුවූ නමුදු අවසානයේදී ඇතිවූ එක් සිද්ධියක් අසතුටුදයක විය.

“මොකද බොල උඹට වෙලා තියෙන්නේ?” යැයි ප්‍රංච් බස්සෙකුගේ මෙන් වටකුරු ඇස් ඇති තරුණ කම්කරුවකු ඇමතු බාස් උන්නැහේ සැරවිය.

වානේ පටි සැලෙන පිල්ලක් අඩුවකින් අල්ලා සවිකළ කම්කරුවා, එක්

අතකින් ලොකු පාන් කැල්ලක් කටේ ඔබාගැනීම නිසා බාස් උන්නැහේ කෝපයට පත්විය.

“මොකද මිනිහෝ?” බාස් උන්නැහේ උස් හඬින් නැවත ප්‍රශ්න කළේය.

“බඩගිනි උණා, ඉතින් පාන් කැල්ලක් හොයා ගන්නා” යැයි පිළිතුරු දුන් කම්කරුවා සිනාසුනේය.

“වීරිත්තන්න එපා. උඹ කා එක්කද කතා කරන්නේ?”

කම්කරුවාද මඳක් කෝප විය.

“බාස් උන්නැහේ යන දිහාක යනව...”

බාස් උන්නැහේද කෝප විය:

“ගරුසරු නැතිව කතා කළාට උඹට දඩ ගසනවා.”

බාස් උන්නැහේ සෙමින් පියවර නගයි. විලදිමිඊර් ඉල්යිවිද ඔහු පිටුපසින් යයි. බාස් උන්නැහේ කුඩා ඇඳිරි කාමරයකට වැද කම්කරුවාගේ වැටුප් පොත ගෙන ඔහුට දඩ ගැසූ බව ලියන්ට සුදන්නම් විය.

“ඔය පොත දෙන්න බලන්න” විලදිමිඊර් ඉල්යිවි ඉල්ලා සිටියේය.

වානේ පටි සාදන කම්හලේ සහ අනිකුත් වැඩපළවල වැඩ-වරියාව කියවා බැලූ ඔහු පුදුමයට පත්විය. “වැඩ කිරීමේ වේලාව දවසකට පැය 12 කි. විවේක කාලයක් නැත. දවල් ආහාර සඳහා වැඩපලවල් වලින් පිටතට යාමට අවසර නැත.”

“කැමි නොකා කොහොමද වැඩ කරන්නේ?” විලදිමිඊර් ඉල්යිවි ඇසීය.

“ගෙවල්වලින් කැම අරගෙන එනව.”

“ඒ උණාට ඒ මිනිහා පාන් කැල්ලක් කැව හන්දි තමුසෙ බැණ වැදුණා නෙවද?”

“ඒකා මැරවරයෙක්” යැයි බාස් උන්නැහේ මුමුණුවේය. එහෙත් කම්හල බැලීමට පැමිණ සිටින මහත්මයා දඩ ගැසීමට විරුද්ධ බව ඔහුට අවබෝධ විය. පුදුම මහත්මයෙක්!

වැඩපළ තුළ වූ යකඩ බාල්කයකට ගසන ලදින් ඉන්, වා, වා, වා, යන හඬක් පිට විය. එවිටම කම්හල් භූමියේ නලා කිපයක් හඬ නැඟුවේය. “වැඩ නතර කරපල්ලා! දවල් වැඩ වාරය ඉවරයි!”

“ඒයි, ජයොදර්! උඹට දඩ ගහන්නේ නැහැ. වැඩපළ බලන්න ආ මහත්තයරි පින් දීපන් යැ” යි කම්කරුවා ඇමතු බාස් උන්නැහෙ කීය.

කම්කරුවා හැරී නොබැලුවේය.

“කළඟුණ නොදත් කාලකණ්ණියා, මහත්තරුන්ට ස්තුති කරපන්” යැයි කෝපයට පත් බාස් උන්නැහේ කැගැසීය.

“බඩගිනි උණාම මහත්සි උණාම ආචාරශීලී වෙන්ට වෙලාවක් නැහැ” යි චලදිමිථ් ඉල්ලීම් සිනහවෙමින් කිය.

සිය ගණනක් කම්කරුවන් සමග ඔහුද කම්හල් බිමෙන් පිට විය. පැයකට පසු අගොරෝඩිනි පටුමාවතේ ගෙදරක පුවිලව් කම්හලේ කම්කරුවෝ රැස්වූහ. ඔවුන්ගේ මේ රැස්වීම අමතා කතා කිරීමට චලදිමිථ් ඉල්ලීම් ආරාධනා කර තිබිණි. ඔහු පැමිණෙන තුරු කම්කරුවෝ බලා සිටියාහ. ඔවුන් ලෙහින් දූන සිටියේ ප්‍රයෝගී පෙත්රෝව්ව නමිනි.

සවස් වත්ම ශිත තවත් දඩ විය. තද කුණාටුවක්ද හමන්නට විය. චලදිමිථ් ඉල්ලීම් හිම කබායේ කර පටිය උස්සා ගෙන ගමන් කරයි.

“දවල් කැමත් නැතිව පැය දෙළහක් වැඩ කරන්ට ඕන, ඒ මදිවට දඩ ගහනවා-පීච්ඨයක හැටි!” චලදිමිථ් ඉල්ලීම් තමාටම කියා ගත්තේය.

රැස්වන තැනට ආ විට, හඳුණන කම්කරුවෙක් විසින් ඔහු පිළිගන්නා ලදි.

“වැඩපොළ බලන්නට ආ මහත්තයට පිං දිපන්! එයා නිසා අද බේරුනට හෙට දඩ කැමට සිද්ද වෙනවමැ” යි උපහාසක්මක ලෙස කියන සැටි ඔහුට ඇසිණ.

“අද සිදුවූ දේ ගැන සාකච්ඡා කරනවා” චලදිමිථ් ඉල්ලීම් සිතිය.

“කතාව ඇත්ත. හෙට දඩ ගහවී. ඒ ගැන සැක නැහැ” යි කම්කරුවන් රැස්ව සිටි කාමරයට ඇතුළු වෙමින් චලදිමිථ් ඉල්ලීම් පැවසීය.

මේසයක් වටා කම්කරුවන් පහළොස් දෙනෙක් පමණ වාඩිවී උන්හ. බසු පැටවකුගේ මෙන් ඇස් ඇති තරුණ කම්කරු ප්‍රයෝගී ඔවුන් අමතා කතා කරයි.

“ආයුබෝවන් සහෝදරවරුනි, ආයුබෝවන් ප්‍රයෝගී, රහස් දෙශපාලන වැඩ කරන විට මාත් පෙනී හිටින්නේ ප්‍රයෝගී පෙත්රෝව්ව යන නමින්” යැයි චලදිමිථ් ඉල්ලීම් කීවේය.

“අනේ සහෝදරවරුනි, වැඩපොළ බලන්ට ආ මහත්තයා තමා මේ ඇවිල්ල ඉන්නේ” යැයි ප්‍රයෝගී කිය.

කාමරය තුළ නිහඬතාවය පැතිර ගියේය. සමහරු බුම්මා ගත්හ. අදෙයියාට පත් වූයේ චලදිමිථ් ඉල්ලීම් නොවේ. ඔහු වඩාත් උනන්දු විය.

“සහෝදරවරු සුපරික්ෂාවෙන් සිටීම ඉතාම හොඳ” යැයි කි චලදිමිථ් ඉල්ලීම් මෙසේද පැවසීය: “ප්‍රයෝගී සහෝදරයා, කාරණය නියම ලෙසම තේරුම් අරගෙන. කම්හල බලන්ට ආ ජිනිහා ගියා. හාමි පුතාලයි, බාස්ලයි එතැන ඉන්නව. ඉස්සර කළා වගේම දිගටම දඩ ගහවී.”

තරුණ කම්කරු ප්‍රයෝගී බංකුව මත වාඩිවී, ඇසිසිය නොහෙළා ප්‍රයෝගී පෙත්රෝව්ව නමින් පෙනී සිටින චලදිමිථ් ඉල්ලීම් දෙස බලයි. ඔහු දිගටම

කතා කරගෙන යයි. කම්කරුවෝ මහත් ඕනෑකමකින් ඔහුට සවන් දෙති. ඔහු ඔවුන්ගේ අනාගතය ගැන කතා කළේය.

“අප සටන් කළ යුත්තේ කොහොමද? සියලුම කම්කරුවෝ එකට සංවිධාන වෙලා ගිටියොත් විතරයි” ඔහු කියේය.

“කතාව ඇත්ත! ධනපතියන්ට විරුද්ධව තනි පංගලේට සටන් කරන්න බැහැ” මෙසේ සිතුවේ පියොදරය. එම ගැහිම නිසා තම සිත තුළ අවුත දෙබරයක් හා ප්‍රීතියක් ඇතිවූ බව ඔහුට හැඟේ. වලදිමීර් ඉල්ලීම් දිගටම කතා කරගෙන යයි, කම්කරුවෝ ඔහුගේ මතයට එකඟ වූහ. රූ බෝවන තෙක් මෙසේ සාකච්ඡා කළ ඔවුහු සාර්ගේ හා ධනපතියන්ගේ පාලනයට එදිරිව වැඩ පිළිවෙලක් ගැන කතා කළහ.

රැස්විම හමාර වූ පසු පියොදර් කතිකයා වෙත ඇවිත් මෙසේ කියා:

“මම සහෝදරයව ගිහි ඇරලන්නම්!” තරුණ කම්කරුවාගේ ඇස් ප්‍රීතිය නිසා බැබළුණ. ලෙනින්ගේ පාඩම් ඔහු සිත් ගත්තේය.

එවිට, වලදිමීර් ඉල්ලීම් එම අදහසට නොකැමැති විය.

“මාව ඇරලන්ට එන්ට එපා. අපි විප්ලවවාදියෝ. මහ පාරෙදි විප්ලවවාදීන් පස්සෙ පොලිස් ඔක්කුකාරයෝ ආවොත්? එතකොට අපි දෙන්නම අහු වේවි. එක් එක්කෙනා වෙත වෙනම යන්ට ඕන. සැහවි දෙශපාලන වැඩ කරන කොට, පියොදර් සහෝදරය, ඊට එකඟව නීති පිළිපදින්න ඕන. සැහවි වැඩකරනවා යැයි කියන්නෙ මොකක්ද? ඒක තමා රහසෙ වැඩකිරිම. පොලිස් ඔක්කුකාරයින්ගෙන්, පොලිස් ඒජන්තලාගෙන්, ධනපතියන්ගෙන්, බාස්ලාගෙන් බේට්ලා, අපේ සංවිධාන ගැන උන්ට නොදන්නන්ට වැඩකිරිම. තේරුණාද?”

පොඩි දරුවෙකුට යමක් අවබෝධ කර දෙන්නාක් මෙන්, ඔහු පියොදර් වෙත දබරල්ල දිහු කළේය. එහි භාසාය මෙන්ම බැරෑරුම් බැවක්ද තිබිණ.

කම්කරුවෝ එකා බැගින් පිට වූහ. මෙසේ දෙතුන් දෙනෙක් පිටව ගිය පසු වලදිමීර් ඉල්ලීම් ගෙදරින් එළියට ආවේය. විප්ලවවාදි සටන් ගැන කම්කරු වන්ට කියා දීම පිණිස සැහවි දෙශපාලන කටයුතුවල යෙදුණු, වලදිමීර් ඉල්ලීම් උල්ලානොවි, එද පියොදර් පෙත්රෝවිව් නමින් පෙනී සිටියේය.

සිතල තවත් දැඩි විය. කම්කරුවන් ඉතා ඕනෑකමකින් තමන්ට සටන් දීම නිසා ඔහු ප්‍රීති විය. දඩ ගැසීම ගැනද, ධනපති විරෝධී සටන් ගැනද කම්කරුවන්ට විස්තර කිරීම සඳහා පත්‍රිකාවක් ලිවිය යුතු යැයි ඔහු තීරණය කළේය.

එම පත්‍රිකාව ගැන සිතමින් ඔහු ගමන් කරයි. සිතුවිලි රැසක්ම ගලා ඒම නිසා ඔහු ප්‍රබෝධමත් විය, එවිටම වාගේ වලදිමීර් ඉල්ලීම්ගේ නෙත් යමෙකු කෙරෙහි රැඳිණ... අහසේ සුදු පැහැති වළාකුළු පායයි. ලා රන් පැහැයෙන් යුත් සඳ

අගොරෝද්ද්නි පටු මාවතේ ඇති හැම පොළර් ගසක්ම සහ බංකුවක්ම ආලෝක කළාක් මෙනි. පටු මාවත හිස්ය... පටුමගේ එහා පැත්තෙන් මිනිහෙක් ගමන් කරන සැටි වලදිමිථ් ඉල්ලීම් දුටුවේය. ගෙවල්වලට හා වැට්ටල්වලට මුවා වෙමින් යන ඒ මිනිහා කවරෙක්ද? ඔහු පොලිස් ඔත්තු කාරයෙකු බව දනගත් වලදිමිථ් ඉල්ලීම් ඒ බව නොඅහවා සන්සුන්ව ගමන් කළේය. එහෙත් ඔහු ගමන් වෙගය වැඩි කළේය. පිටර්ගොප් මහ මාවතේ ගමන් කරන අස්ථියක හඬ ඇසෙයි. තවත් හයිසෙන් පා නැගූ වලදිමිථ් ඉල්ලීම් ඒ අස් රියට ගොඩ විය. එහෙත් පොලිස් ඔත්තු කාරයාටද රියට ඇතුළු වීමට පුළුවන් විය. වලදිමිථ් ඉල්ලීම් ඇස් කොණින් ඔහු දෙස බැලුවේය: කළු කණ්ණාඩි කුට්ටමක් පැළඳි සිටි ඔහුගේ උඩු රැවුලද කළුය. රියෙන් පිටවීමට ඇති දොර අසල ආසනයක වාඩි වූ වලදිමිථ් ඉල්ලීම්, හිම කබායේ කරපටිය උස්සා ගෙන කුමක් කළ යුතුදැයි කල්පනා කළේය: පොලිස් ඔත්තුකාරයාගෙන් බේරී යන්නේ කොහොමද! පදිංචි නිවස දක්වා බොහෝ දුර යා යුතුය. වලදිමිථ් ඉල්ලීම් නිදිකිරා වැටෙන බවක් ඇඟවීය. හිස පාත් කර ගත්තේය. අස්ථිය ඒ අත මේ අත පැද්දෙයි. අස්ථියේ ජනේල වීදුරු මත හිම වැටී, ඒවා අයිස් බවට පත් වී තිබෙන නිසා විනිවිද නොපෙනේ. මේ නිසා කොතෙක් දුර ගමන් කර ඇත්දැයි දැනගැනීමට බැරිය. තමා වාඩි වී සිටින ආසනයට පිටුපස දෙවැනි බංකුවෙහි ඔත්තුකාරයා වාඩි වී සිටින බව දන්නා වලදිමිථ් ඉල්ලීම් පැන යන්නේ කෙසේදැයි කල්පනා කරයි.

“ගෙදරට නැවතුම් පලවල් තුනකට මෙහා බහින්න ඕන. නොවරදවාම බහින්න ඕන තැන චිතරක් වරද්දගන්ට නරකයි!” වලදිමිථ් ඉල්ලීම් සිතුවේය. නිදිමත ගතියක් පාමින් ජනේලයට හිස ලංකර ගත් ඔහු කටින් ජනේල වීදුරුවට පිහිමින් හිම දිය කර හැරියේය. කොන්දෙස්තරට කතා කොට රිළඟ නැවතුම් පළ ගැන අසන හැක. එහෙත් එසේ කළහොත්, කටහඬ අනුව තමා කවුද යන්න ඔත්තුකාරයා දනගනු ඇත. ඔත්තුකාරයාට තමා හැඳිනගැනීමට ඉඩ නොතැබිය යුතුය!

හිම දිය කර හැරීම නිසා ජනේල වීදුරුවේ විනිවිද පෙනෙන ලපයක් ඇති කිරීමට වලදිමිථ් ඉල්ලීම්ව පුළුවන් විය. රියෙන් පිටවිය යුතු ස්ථානය වැඩි ඇත නොවේදැයි දැනගැනීමට මේ හිම රහිත වීදුරු ලපය ආධාර විය. යා යුත්තේ වැඩිදුර නොවේ. මිළඟ නැවතුම් පොළ නොවේ... එහා නැවතුම් පොළ. අස්ථිය නැවතීණ.

“කවුද බහින්නේ?” කොන්දෙස්තර ඇසීය.

කිසිවකු පිළිතුරු නොදුන්හ. වලදිමිථ් ඉල්ලීම්වද නිහඬව සිටී. අස්ථිය ගමන පටන් ගත්තා පමණි. නැගිට සිටි වලදිමිථ් ඉල්ලීම් සැණෙකින් එළියට පැන

ගත්තේය. හනිකට දුව ගොස් ගෙවත්තකට ඇතුළු විය. එහි වැටට මුවාවූ ඔහු මොහොතකට හැරී බැලුවේය. මීට පෙර ඒ ගෙවත්ත දැක තිබෙන විලදිමිථ්ථ ඉල්ලිව එය මතක තබා ගත්තේය. අස්ථිය නැවතිණ. මහ පාරට බැසගත් ඔක්තුකාරයා වට පිට බලමින් ඔහු සොයයි: මහ පාරේ එකෙකු වත් පෙනෙන්නට නැත. අසල ගෙවල්වල ජනේලවලින් පහන් එළියක්වත් නොපෙනේ. අස්ථිය නැවත ගමන් කළේය.

ගෙවත්ත මැදින් ගොස් එහා පාරට වැදී, කරදර රහිතව විලදිමිථ්ථ ඉල්ලිව ගෙදර ආවේය. ගෙහිමි කාන්තාව ඒ වේලාවේ නිදා සිටියාය. විලදිමිථ්ථ ඉල්ලිව ශබ්ද නොකර දෙපයේ ඇහිලි තුඩුවලින් කුස්සියට ඇතුළු වී කේතලය ලිප තබා, තේ සාදගෙන, පාන් කැල්ලක් හපමින් තේ බිවේය. ඔහුට හොඳටම බඩගිනි දැනිණ.

“ඉතින් සහෝදරවරුනි, අපි දැන් නැවතුනේ කොතැනද?” යි උණු තේ බොමින්ම විලදිමිථ්ථ ඉල්ලිව තමාගෙන්ම ඇසීය. “කොහොමද වැඩේ. පොලිස් ඔක්තුකාරයාගේ ඇස්වලට වැලි ගහපු හැටි!” ඔහු සිනාසුනේය. “අපි නැවතුනේ එතැනයි...”

විලදිමිථ්ථ ඉල්ලිව ජනේලය දෙස බැලුවේය. හිමෙන් වැසී තිබුණු ජනේල විදුරුවල අපුරු මල්වල සේයාවන් මැවී තිබෙන සැටි ඔහු දුටුවේය.

“අපට කවුරුත් පිහිට වෙන්තේ නැහැ. අපේ නිදහස අපිම ලබාගන්න ඕන” යැයි සුදෝසුදු හිම කැටි දෙස බලමින් විලදිමිථ්ථ ඉල්ලිව සිතුවේය.

මගේ මුදු

39

වසන්තය පැමිණියේය. සුෂෙන්ස්කොයෙ ගම* වටා ඇති කථ පැහැති පොළව ලා දළ කොළ සහිත පැලෑටිවලින් වැසිණ. තැනින් තැන කපා දමන ලද ගස් සහිත කැලෑ පෙදෙසද නැවත නව සිරියක් පෑය. සිත සාතු වේදි හිමෙන් වැසි, පසුව මඩ ගොහොරු බවට පත්වූ පාරවල්ද වියලි ගොසිනි.

එළිපත්තේ බංකුවක වාඩි වී සිටි ඔස්කාර්, ගෙහිමි මහජ කාන්තාව ගෙන්තම් කරන සැටි බලා ඉන්නේ බුම්මා ගෙනය. ඇගේ අත් විසින් ගෙන්තම් කටු වේගයෙන් එහා මෙහා යැවෙයි.

“මොකද පුතේ උඹ අසනිපෙන්ද?” යි ඇ ප්‍රශ්න කළාය.

ඔස්කාර් පිළිතුරු වශයෙන් කිසිවක් නොකීවේය. තමා අසනිපයෙන්දැයි නොදන්නා ඔස්කාර් පිළිතුරු දෙන්නේ කොහොමද? ඔහුගේ අසනිපය ගැන විලදිමිථ් ඉල්ලීම් පැයක්ම ප්‍රශ්න ඇසිය: කොහෙද රිදෙන්නෙ, මොකද අමාරුව? හරිහැටි යමක් කීමට ඔස්කාර්ට බැරිය “ඇහට පණ නැහැ” යැයි ඔහු කිය. එහෙත් ඔහු විසි දෙහැටිරිදි තරුණයෙකි. “අත්දෙක ඇහට බරක් වගෙ. නිදා ගන්නකොට අත්දෙක ලොකු අවහිරයක් වගෙ, ගල්ගැහිල. ගමන් කරන කොට අත්දෙක නිකම් බොරු අත්දෙකක් වගෙ වැනෙනව. වාඩි වෙන කොට දැන් කොහොම තියාගන්ටද කියල දන්නෙ නැහැ” යි ඔහු කිය.

“මිනිහෙකුට අත්දෙක ලොකු අවහිරයක් නෙවැ” යි ඔස්කාර් කියේ දුක් ගැනවිල්ලක් මෙනි.

විලදිමිථ් ඉල්ලීම් හඬ නගා සිනාසුණේය:

“අපි තමුසෙව සනිප කරනව, ඔස්කාර් ඇලෙක්සාන්ද්‍රවිච්, ඇත්ත වශයෙන්ම සනිප කරනව.”

විලදිමිථ් ඉල්ලීම් පුදුමාකාර පුද්ගලයෙක් — හැමදුම ප්‍රීතියෙන්, සයි බිරියාවට පිටුවහල් කර සිටියදින් කිසි ගණනකට ගන්නේ නැහැ, පොත් පත් බොහොම කියවනව, ලියනව, දඩයමේ යනව, වෙස් - දම් අඳින ගමන්

* සුෂෙන්ස්කොයෙ, 1897 සිට 1900 දක්වා වි.අයි.ලෙනින් පිටුවහල් කර සිටියේ සයිබිරියාවේ මේ ගමටය.

අමාරු ගැටළු විසඳනවා. හැමදුම හවසට ඔහු ඔස්කාර්ට දෙශපාලන ප්‍රශ්න ගැන කියාදෙයි.

අල්ලපු ගෙදර ලියෝන්කා පාසල් පොත් සහිත උරයන් රැගෙන දුටු ආවේ, පාරේ දුටුලි නංවමිනි. ඔහු පාවහන් හැඳ නොසිටියේය.

ඔස්කාර්ට කර්මාන්තයක් උගැන්වීම සඳහා ඔහු භාරදීමට නගරයට ගෙන යන විට ඔහුගේ වයස ලියෝන්කාගේ වයසට වඩා වැඩි වූයේ යම්තමිනි. කම්කරුවෙක් වූ තම පියා සමග ගමන් ගත් ඔස්කාර් නෙවිස්කි මහ මාවතේ මහ සාප්පුවක් අසල නැවතුණි. එහි ප්‍රදර්ශන ජනේලය රන් පැහැති සේද රෙද්දකින් සරසා තිබිණි. වටිනා මැණික් සහිත රන් මාලද, අලංකාර වළලුද, රන් මුදු සහ මුතු අල්ලා සාදන ලද නොයෙකුත් ආභරණද දුටු පුංචි ඔස්කාර් මව්නියට පත් විය. සමහර මැණික් ගල් මී පැණි පාටට හුරුය. තවත් සමහර මැණික් ගල් අරුණෝදයේ පිනි බිඳු සිහි කරවයි... “ඔන්න ඔය වගේ ආභරණ හදන්ට ඉගෙන ගනින්” යැයි පියා ඔස්කාර්ට කීවේය. “මම උඹව රිදි රන්රන් වැඩ කරන ආචාර්යට භාර දෙනවා.” ඔස්කාර් හොඳටම ප්‍රීතියට පත්විය. විලුද පුටුවක වාඩි වී, විලුද නොපිසියක් පැළඳ ගෙන සුරංගනා කනාචල එන මැණික් ආභරණ හදන සැටි සිතින් මවාගත් පුංචි ඔස්කාර් සතුටු විය.

ඔස්කාර්ට හඳුනා ගැනීමට ලැබුණු පළමුවැනි උපකරණය මුදු සෑදීමට ගන්නා වානේ රිටිය. ආභරණ සාදන ටයිපර් නැමැත්තා එම වානේ රිටෙන් කි වරක් ඔස්කාර්ගේ හිසට ගැසුවේද යන්න ගණන් කළ නොහැකි විය. ටයිපර් ඔහු කිසි දිනෙක නමින් ඇමතුවේ නැත. ඔහු ඔස්කාර් ඇමතුවේ “මෙහෙ වර බොල, කොල්ලො!” යනුවෙනි.

ටයිපර්ගේ ළමයින් බලා ගැනීම, ඔහුට කෑම බීම ගෙනඒම සඳහා නිතර කඩේට දිවීම, ආදිය කළ ඔස්කාර් ඒ අතරතුර විවේක කාලයේදී ආභරණ සෑදීම ඉගෙන ගත්තේය. මෙසේ අවුරුදු හතරක් වැඩ කළ ඔස්කාර්, ටයිපර්ගෙන් වෙන් විය. දහසය හැවිරිදි ගැටවරයෙකු වූ ඔහු එතැන් සිට පුටිලව් කම්හලට ගියේය.

ආභරණකරු ඔස්කාර් ලියවන පට්ටල් කරුවෙකු විය. හැමදෙනාගේම හිංසාවට භාජන වූ මේ ගැටවරයා නිර්භය විප්ලවවාදියෙකු විය. කෙටිටු සිරුරකින් හෙබි ඔහු පසුව ශක්ති සම්පන්න කම්කරුවකු විය. කම්කරුවන්ට එදිරිව කම්හල හිමියාට ඔක්තු සපයන්නෙකු වරක් ඔස්කාර්ගේ අතින් හොඳ ගුටි පුජාවක් ලැබුවේය. ඔස්කාර්ට විරුද්ධව නඩු පවරා ඔහු තුන් අවුරුද්දකට සයිබීරියාවට පිටුවහල් කරන ලදී.

... වාඩි වී හුන් තැනින් නැගී සිටී, ඔස්කාර් තම කාමරයට ඇතුළු වී ඇදෙහි වැතිර, දැන් හිස මත තබාගෙන, කල්පනා කරන්නට විය. ඔහුට නිදිබර ගතියක් දැනිණ.

කරන්නයක රෝද ගැටෙන හඬක්ද කොල්ලන්ගේ කෑ කෝ ගැසීමද නිසා ඔහු අවදි විය. සිරියානෝවලාගේ ගෙදර අසල කරන්නයක් නවතා තිබිණි. නාගරික පන්නයට හැඳ පැළඳගත්, හිස්වැසුම් සහිත කාන්තාවන් දෙදෙනෙක් රිය තුළ වාඩි වී සිටින සැටි ඔහු දුටුවේය. ලියෝන්කාන් ඇතුළු කොල්ලෝ රංචුවක් කරන්නය වට කර ගෙන සිටිති.

“ච්ලදිමිඊර් ඉල්යිව් බදින්ට යන තරුණිය නෙවද අර ඇවිත් ඉන්නේ!” යැයි තමාටම කියා ගත් ඔස්කාර් ගෙයින් එළියට එක පිම්මට දුවගොස් රිය අසලටම ආවේය.

“ඔහෙගෙ නම නදේෂ්ද කොන්ස්තන්තියෝවනාද? ආයුබෝවන්!” යැයි සිහින් දේහයක් ඇති තරුණිය ඇමතු ඔස්කාර් කීවේය. ඇ අප් පැහැති හැට්ටයක් ඇඳ සිටියාය.

තරුණිය නිර්භය ලෙස ඔහු දෙස බැලුවාය. ඇගේ ඇස් ලා නිල් පාටය. ඇ තම මුහුණ මද සිනාවකින් සරසා ගෙන කතා කළාය:

“මා හිතන හැටියට ඔහෙ ඔස්කාර් ඇලෙක්සාන්ද්‍ර්ව් වෙන්ට ඕන. ඔහෙ අසනිපයෙන් කියල දනගන්ට ලැබුණ. දැන් නම් ලෙඩ පාටක් පෙනෙන්න හැහැ නෙව! ආයුබෝවන්!” ඇ ඔහුට අනදි ආචාර කළාය. “හඳුනා ගන්න, මේ මගේ අම්මා එලිසව්ටා වසිලෙව්නා. ච්ලදිමිඊර් ඉල්යිව් අපව හම්බ වෙන්ට නාවෙ ඇයි? එයා අසනිපෙන්ද?” යි ඔ ඇසුවාය.

“ච්ලදිමිඊර් ඉල්යිව් දඩයමේ ගියා” යැයි එකවර පිළිතුරු දුන් ලියෝන්කා දුලි නංවමින් පනිසි.

අනිත් ළමයි ද ඔහුගේ කිම එක හඬින් අනුමත කළහ.

“ච්ලදිමිඊර් ඉල්යිව් ඔය ගොල්ල එනතුරු බොහොම උවමනාවෙන් බලා හිටිය. අද ඕනවටම වගෙ දඩයමේ ගියා” යැයි ඔස්කාර් කීවේ ඇගේ අසතුව තුනි කරන්නාක් මෙනි.

“ඉතින් අපි මොනවද කරන්නේ? ආපහු යන්ට සිද්ද වේද?” යි ඇ ඇසුවේ මද සිනා පාමිනි.

“එහෙම ආපහු යන්ට එපා. දඩයමේ ගිහිං හැන්දෑ වෙනකොට ගෙදර ඒව්” තිරණාත්මක ලෙස මෙසේ කීවේ ලියෝන්කාය.

ඔස්කාර් සහ කොලු රංචුව කාන්තාවන්ගේ බඩු බාහිරාදිය උස්සා ගෙට ගෙන යමින් ඔවුන්ට උදව් කළහ.

හවස ජනේලයට තට්ටුකළ ලියෝන්කා ච්ලදිමිඊර් ඉල්යිව් ඔස්කාර්ට එන්ට කියන බව ඔහුට කිය. ඔස්කාර් මුණ සෝද හිස පිරාගෙන, පිරිසුදු ඇඳුම් හැඳ ගත්තේය.

සිරියානෝවලාගේ ගෙතුළින් ප්‍රීතිමත් හඬක් ඇසෙයි. ප්‍රමෝදයට පත්ව

සිටි විලදිමිථ් ඉල්ලීම් නදේශ්ද කොන්ස්තන්තිනොවිනාට කෝප්ප පිරිසි ආදිය තැබීමට උදව් කළේය. ගෙනා තැගි ඉක්මනින් බෙද දෙන ලෙසත්, ගෙනා පොත් සියල්ල නොසහවා පෙන්වන ලෙසත් ඔහු ඉල්ලා සිටියේය.

“අපොයි බැහැ” යැයි හිස වනමින් කී නදේශ්ද කොන්ස්තන්තිනොවිනා තරහ වූ සැටියක් පෙන්වුවද, ඇගේ බැල්ම මුදු මොළොක් විය. “අප පිළිගන්න නොහිටි නිසා තැගි දීම කල් දමනවා. අපව පිළිඅරගෙන අපට උදව් කළේ ලියෝන්කායි, ඔස්කාර් ඇලෙක්සාන්ද්‍රවිට්‍යුයි, ඒ හන්ද ඒ දෙන්නට තැගි දෙනවා” යැයි කී නදේශ්ද කාප්ස්කයා, ලස්සන පින්තූර සහිත පොතක් ලියෝන්කාට තැගි කළාය. “මෙන්න ඔස්කාර්ගෙ ලෙඩ්ට බෙහෙත්” යැයි කී ඇ පෙට්ටියක් පෙන්වුවාය.

“ඔව්, ඔව්, අගේ ඇති බෙහෙත්” මෙසේ කී විලදිමිථ් ඉල්ලීම් ඇගේ කීම අනුමත කළේය.

අස්ථිර ගතියකින් පෙට්ටිය දෙසට ලංවූ ඔස්කාර් ලනු කපා එහි පියන හැර ඇතුළත තිබූ දේ පරීක්ෂා කරන්නට විය. පෙට්ටියේ තිබූ බඩු නිල්පාට තෙල් කඩදසියකින් ඔතා ඇත. කඩදසිය දිග හැරියේය. තමා දකින දේ විශ්වාස කිරීමට පවා බැරි බව ඔස්කාර්ට සිතේ. ආහරණ සෑදීමට අවශ්‍ය කුඩා කිණිහිරයක් එහි විය. මෙසේ කඩදසි දිග හරින විට, ආහරණ සෑදීමට උවමනා උපකරණ සියල්ලම ගෙනැවිත් තිබෙන බව ඔහු දුටුවේය. අන්තිමට ඔහු අතට ගත්තේ මුදු සෑදීමට ගන්නා වානේ රිටය.

“ඔන්න තමුසෙ වෙර කරන රිට! මෙහෙ දෙන්න, ඔක බලන්න!” යැයි විලදිමිථ් ඉල්ලීම් ඉල්ලා සිටියේය.

“දුෂ්ටයෙකුගෙ අතේ තියන විට වෙර කළ බව ඇත්ත” යැයි ඔස්කාර් කීය. ඔහුට අපහසුවක් දැනිණ.

කෙටිවූ කාන්තාවන් දෙදෙනෙක් හැතැප්ම භාරදස් පන්සියයක් පමණ දුර ගෙවා ඇවිත් තිබෙනුයේ බරැති මේ පෙට්ටියත් සමඟය. මාරුවීමේ නැවතුම් පළවල් විශාල ගණනකි. සමහර තැන්වලදී කිසිවෙක් උදව් වුණා විය හැකිය, එහෙත් බොහෝ තැන්වලදී මේ දෙදෙනාම ඒ බරැති පෙට්ටිය උස්සා ගෙන ගියා විය යුතුය.

“ඔහෙ තමා වැරදිකාරයා” යැයි විලදිමිථ් ඉල්ලීම් වෙත හැරි දෙස් කී ඔස්කාර් මෙසේද පැවසීය: “මම ඒව ඉල්ලා හිටියෙ නෑ, ඇත්ත වශයෙන්ම ඉල්ලා හිටියෙ නෑ, ඒවා ලබාගැනීමේ සිහිනයකින් පහු උණා විතරයි.”

ගමේ ලී කැටයම් කපන පට්ටලයෙන් ඔහුට වැඩක් නොවීය. එහෙත් මේ පළාතේ පොහොසතුන්ට ආහරණ සෑද දීමට නම් විශාල හැකියාවක් තිබුණද උපකරණ නොමැතිවීම නිසා එය නොකළ හැකි විය. ඔස්කාර් මේ ගැන වරක්

විලදිමිථ් ඉල්ලිවිට කිවෙය. ඔස්කාර්ට එය අමතක වුවද, විලදිමිථ් ඉල්ලිවිට අමතක නොවීය.

“ඔහෙගෙ අසනිපය ගැන විලදිමිථ් ඉල්ලිවි කොතරම් දිග ලියුමක් ලිව්වදැයි කිවොත්, අපි ලැහැස්ති උණා ලියවන පට්ටලයක්ම කරගහ ගෙන එන්න” යැයි සිනාසෙමින් එලිසවෙටා වසිලෙව්නා කී විට, ඇ දෙස බැලූ විලදිමිථ් ඉල්ලිවි නිහඬ වන ලෙස ඇට සංඥා කළේය.

පසු ද උදේ ඔස්කාර් ලොකු උත්සවයකට සූදනම් වන්නාක් මෙන් කාමරය සෝදන්නට විය, මේසය ශුද්ධ කොට ඒ මත ඉටි රෙද්දක් දමමේය. ආහරණ සාදන උපකරණ මේසය මත තැබීය.

පළමුවෙන්ම සෑදිය යුත්තේ කුමක්දැයි ඔහු දැනි.

සාක්කුවට අත යවා කොපෙක් පහේ කාසියක් ගත් ඔස්කාර් ඒ දෙස බැලීය. දෙහිස් රාජාලි රූපය ඔහුට පෙනිණ. පොලිස් කාරයින්ගේ තොප්පිවල ඇති රාජාලි රූපය — රුසියානු පොලිසියේ ලාංචනය ඔහුට මතක් විය. රාජාලියා එක් සාදයකින් සෙංකෝලයක් රැගෙන සිටී. එය ඔහුට ආහරණ ශිල්පී ටයිපර්ගේ වානේ රිට් මතක් කළේය.

කොපෙක් පහේ කාසිය කිණිහිරිය මත තැබූ ඔස්කාර් මිටියෙන් එය තලන්ට වූයේ කෝපයෙන් මෙනි. කාසිය කුහි විය. ඉන් පසු කෝවයට දමා එය උණු කළේය. දැන් එය රසදිය මෙනි. උඩමනා හැඩයට නවාගත් පසු එය වතුර බඳුනකට දමූ ඔස්කාර්ට දැන් අවට ලෝකය අමතක වී ගොසිනි. එය පිරකින් ගා, මැද, වානේ රිට් ට ඔබා මුදුවක් බවට හැරවීය. දැන් එය, රන් පැහැති රනින් කළ මුදුවකි. දහවල් වන විට කෑමට එනලෙස ගෙහිමි කාන්තාව ඔහුට අඩගැසූ නමුදු ඔහු අතක් වනා විවේකයක් නැති බව ඇඟවීය. දැන් ඔහුට ඉදිරියේ වැඩකි. ඔහු තම දැන් දෙස බැලීය. අනේ කණ්ඩරාවන් තරමක් ඉදිමි තිබුණද, සැහැල්ලු බවක් දැනෙයි. පණැති අත් අමතර අවයව හැටියට නොව තමාගේම බව දැනේ. ඇඟිලි නමා මිට් මෙලවීය, නැවත ඇඟිලි දිගහැර බැලීය. ප්‍රීතියකි!

පින්ලන්ත බසින් ගියක් ගයමින් දිගටම වැඩ කළේය. සවස් වන විට දෙවැනි මුදුවද සාදා නිම කළේය. ලස්සන මල්වැලක් පිරිසුදු කඩදසියක ඇඳ එය ගිනිපෙට්ටියක අලවා, මුදු දෙක ඒ තුළ බහාලීය.

හිරු එළිය වැටෙනවාත් සමග නැගී සිටි ඔස්කාර් — ඡා ගංඉවුරට ගොස් බැත්තෙලියන්, බටර් කප් සහ ලිලි මල් එකතු කළේය. ඉන් ලස්සන මල් ආකූරක් සාදාගැනීමට ඔහුට පුළුවන් විය. ගිනි පෙට්ටිය තුළින් මුදු එළියට ගෙන බැලීය. හිරු රැස් වැටීම නිසා මුදු දිස්මත්ව බැබලෙන්නට විය. එතරම් අසුරු මුදු ඔහු, ඔහුගේ පීච්තයේදී කිසි දිනෙක දැක නැත.

ඔහු සෙමින්, සෙමින් සිරියානොවලාගේ ගෙදරට ආවේය. පසුව හිස්වැස්ම අතට ගෙන දුවන්නට විය. හැකිතරම් ඉක්මනින්, තම තැන්ග වලදීමේ ඉල්ලීමට හා නදේස්ද කොන්ස්තන්තියොවනාට පිළිගැන්වීමට ඔහුට උවමනා විය.

පිරිසුදු ජලයෙන් පිරි වැව ගැනද, සුවද විහිදෙන මල්වලින් පිරි කැලෑ ගැනද, අවංක මිතුරන් ඇති මිනිසාගේ ප්‍රීතිය ගැනද ඔස්කාර් ගියක් ගැයීය. ඔහුගේ එම ගීය සයිබීරියානු සුළං විසින් ඇත ස්ටෙප්ස් තණබිම් දක්වා ගෙනයන ලදී.

*

එද ඔස්කාර් සැදු මුද්‍ර අද වී. අයි. ලෙනින්ගේ මධ්‍යම කොතුකාගාරයේ දැකිය හැක. කාලය විසින් ඒවායේ දිස්තිය නැතිකර දැමුවද, තවමත් ඒවා අලංකාරය. හද පුත්ලෙන් පැන නැගී හැඟීමෙන් හා වැඩක් නැති නිසා කාන්සියෙන් පෙළී සිටි අත්වලින් නිමකළ ඒ මුද්‍ර සුන්දරය. එය මිනිස් ආදරයේ නිළිණයකි. ඒවා මිත්‍රත්වයේ මුද්‍රය.

ආලෝකය

45

තුන් දවසකට පෙර පටන්ගත් වැස්ස තවමත් නොකඩවා වසී. පාත්තිවල මල් පොළවට නැමී බර වී තිබුණු අතර සුළං පහරට අසුව ගසින් බිමට වැටුණු ගැට ඇපල් ගෙඩි වතුර පිරි වළවල්වල පාවෙයි. කුරුල්ලෝද මේ ධාරානිපාතයට අසුව තෙත බරි වූහ. ගඟේ ජලය පිරිගොස් වේලි පුපුරා උතුරා යන්නට ලංවිය.

දව දඩුවලින් සාදන ලද කුඩා ගෙයක් මේ මොරසුරන වැස්සට හා නොසන්සුන්තාවයකට අසුවූ සිරකරුවෙක් මෙනි. හිරු රැසින් නැව් ගියජුලි මාසයේ උෂ්ණ දවස්වලදී මේ ගෙදර විසූ අය ප්‍රීතියෙන් හා ප්‍රමෝදයෙන් සිටියහ. උල්යානොව් පවුලේ සියළු දෙනාම තම හිතවත් අමුත්තා — ච්ලදිමීර් ඉල්යිව් එනතුරු බලා සිටියහ.

... තමාගේ දු දරුවන් සියලු දෙනාම විසන්වලින් බේරී සිටිනැයි මිට දහ දවසකට පෙර උල්යානොව් මැතිණිය සිතුවාය. ච්ලදිමීර් ඉල්යිව් සයිබීරියාවේ තුන් අවුරුද්දක් පිටුවහලේ සිට ආවේය. ඔහුට, කර්මාන්තමය නගරවල පදිංචි වීමට සාර් ආණ්ඩුව තහනම් කළ නිසා ඔහු පස්කොව් නගරයේ පදිංචි විය. එතැන සිට විජ්ලවොදි පිටර්බුර්ගයේ කම්කරුවන් සමග සබඳකම් ඇති කර ගැනීමට ඔහුට හැකිය. පැරණි රුසියානු නගරයේ පදිංචි වූ ච්ලදිමීර් ඉල්යිව් රුසියාවේ හැම නගරයකම ඇති කම්කරු කවයන් හා විජ්ලවොදින් සමග සබඳකම් ඇති කර ගනිමින්, සමස්ත රුසියානු විජ්ලවොදි පුවත්පතක් පළ කිරීම සඳහා සූදනම් විය.

තම මව හා සහෝදර සහෝදරියන් හමුවීමට පදෝල්ස්ක් නගරයට ජුනි මස මුලදි එන බවට හෙතෙම පොරොන්දු විය. එහෙත් සිත් තැවුල් ගෙනදෙන ප්‍රවාත්තියක් ලැබිණ. පිටර්බුර්ගයේදී ච්ලදිමීර් ඉල්යිව් සිරභාරයට ගෙන ඇත. දෙසතියක් තිස්සේ ඔහු හිරගෙදර ලගියි. ඔහුගේ මව — මරියා ඇලෙක්සාන් ද්‍රව්නා ඒ පුවත අසා, දුක උහුලාගැනීමට බැරිව රෝගාතුර වූවාය. ඒ කුඩා ගෙතුළ ඇඳිරි බවක්ද, අපහසු ගතියක්ද දැනුණෙන් හැම දෙනම සිත් තැවුලෙන් පසුවූහ. ද්මිත්‍රි ඉල්යිව්ගේ දෙපා ළඟ වැතීර සිටින ගෙදර බල්ලා — ප්‍රිද්කාද කණක් සොලවමින්, භාමිපුතා දෙස බලයි. මා ගැන සැලකීමට තරම් වෙලාවක් නොවෙයි මේ යැයි උගේ බුද්ධිමත් ඇස් කියන්නාක් මෙනි.

මරියා ඇලෙක්සාන්ඩ්‍රවිනාට ප්‍රතිකාර කිරීමට දෙස්තර පැමිණ සිටී.

ආත්තා ඉල්යිනිවිනා, මරියා ඉල්යිනිවිනා සහ ද්මිත්‍රි ඉල්යිව් කැම ගන්නා කාමරයේ වාඩි වී දෙස්තර ලෙඩා පරීක්ෂා කරනතුරු බලා සිටිති. සිරභාරයට ගෙන සිටින තම සොහොයුරාට ආධාර වන්නේ කෙසේදැයි පහත් හසින් සාකච්ඡා කරති. ද්මිත්‍රි ඉල්යිව් වෙද පොතක් සෙරළමින් අම්මාට වෙදකම් කිරීමට උත්සාහ ගනී. චලදිමිඊ ඉල්යිව් සිරභාරයට ගැනීම නිසා වැදුනේ බලවත් පහරකි, විප්ලවවාදී පුවත්පතක් ආරම්භ කිරීමේ සැලැස්මද විනාශයට පත් විය. එහෙත් මේ සොහොයුරියන් දෙදෙනාට සහ සොහොයුරාට කළ හැකි උදව්වක් නැත. මරියා ඉල්යිනිවිනා සහ ද්මිත්‍රි ඉල්යිව් සිරගෙදරින් නිදහස් වූයේ මේ නොබෝදාය. ආත්තා ඉල්යිනිවිනා සහ මාක් නිමොපේයෙව්ව් පොලිස් නිරීක්ෂණයට භාජන වී සිටිති...

නොකඩවා වැසි වසි. ජනේල විදුරු දිගේ ගලා බසින වැහි බිංදු රැලි ගැසී දුනුමෙන් සැදෙයි. කිකිළියක් අත් අඩු ගසා කෙකරගායි. ඉමක් නැතිව වසින වැසි නතර වන තෙක්, තමාගේ අත් අඩු යටට වී උණුසුම් වන ලෙස ඇ තම කුකුළු පැටවුන්ට කියන්නාක් මෙනි.

රෝගී මරියා ඇලෙක්සාන්ඩ්‍රවිනා පරීක්ෂා කර බැලූ දෙස්තර ලෙව්විස්කි කාමරයෙන් පිටවෙත්ම, ඇගේ දරුවන් නිදෙනාම නැගී සිටියහ.

“දෙස්තර මහත්මිය, ලෙඩාට කොහොමද? බෙහෙත් දෙන්නට ඕනද?” යි ආත්තා ඉල්යිනිවිනා ඇසුවාය.

“කලබල වෙන්ට එපා, කලබල වෙන්ට එපා. පිරිසුදු වාතය, එළිමහනේ ඇවිදීම, ප්‍රීතියක. ආරංචිවලින් සිත සතුටු කරවීම — ඒවා තමා බෙහෙත්” යැයි දෙස්තර කීවේය.

“අම්මාගේ හෘද වස්තුවේ රෝගයක් තියෙනව. කොතරම් දුක් විදීමට ඇට සිද්ද වෙලා තියනවද” යි මරියා ඉල්යිනිවිනා කීවාය.

“අම්මාට වයස හැටපහක් නෙව, ඒකක් සුළු පටු වයසක් නොවේ” යයි ද්මිත්‍රි ඉල්යිව් පැවසීය.

දෙස්තර යටි රවුළු අත ගාමින්, ද්මිත්‍රි ඉල්යිව් අත ඇති වෙද පොත දෙස ඕනෑකමින් බැලුවේය.

“යාච්චා! මවගේ හදවතට වෙදකම් කිරීමට වෙද පොත් බලන්නට එපා. මවකගේ හදවතක ඇති බලගතු ශක්තියේ රහස තවම හෙළි වී නැහැ. ඇගේ සිත සතුටු කරවීම තමා ඉතාම හොඳ බෙහෙත. ලෙඩාට නැහිටින්ට මම නියම කළා. හෙට ආපසු ලෙඩා බැලීමට එනවා. ආයුබෝවන්!” යැයි කී දෙස්තර ගමනට සැරසිණ.

දෙස්තර මහතා හැරලීම පිණස ඔහු සමග ද්මිත්‍රි ඉල්යිව් ගියේය. දෙස්තර

ලෙව්වස්කි ඔහුගේ හොඳම මිතුරෙකි. කලකට පෙර පිටුවහල් දඬුවම ගත කිරීමට ද්මිත්‍රි ඉල්ෆීඩ් පදෝල්ස්ක් නගරයට ආවේය. විප්ලවාදී කටයුතුවලට සහභාගි වීම නිසා වෛද්‍ය විදුහලෙන් අස් කරනු ලැබූ මේ දෙශපාලන අපරාධ කාරයාට රැකියාවක් දීමට එකද දෙස්තර කෙනෙකු වත් අකමැති විය. එහෙත් දෙස්තර ලෙව්වස්කි ඔහු තමාගේ සහකාරයකු ලෙස පත් කර ගත්තේය. එතැන් සිට ලෙව්වස්කි උල්යානොව් පවුලේ කිවටු මිතුරෙක් බවට පත් විය.

දුවරුන් මව බැලීමට ඇගේ කාමරය දෙසට යන්න, මව දෙර හැරගෙන එළියට ආවාය. ඇ හිස පිරා, හැඳ පැළඳගෙන සිටියාය.

47

“අම්මේ! සැප සනීප කොහොමද?”

“වරදක් නැහැ” යැයි මරියා ඇලෙක්සාන්ඩ්‍රව්නා කීවාය. ප්‍රීතියෙන් සිටින සැටියක් පෙන්නීමට මව උත්සාහ දැරුවද, ඇගේ බෙල්ලේ මස් පිඩු නැටෙන සැටි පෙනේ. “මම අදම පිටර්බුර්ග් යනවා” යැයි ඇ කීවාය.

“අම්මා අසනීපයෙන් නෙව, යන්ට එපා!” යැයි දුවරුන් දෙදෙනා එකවර කිහ.

“මෙතනට වෙලා නිකම් ඉන්න මට බැහැ. තිරගෙට වැටී සිටින පුතාගේ — වලෝද්යාගේ දුක තුනි කරන්නට මට හැකි වෙයි. පොඩි පුතේ!” යැයි ද්මිත්‍රි ඉල්ෆීඩ් ඇමතු ඇ මෙසේද කීවාය: “දුම්රිය පළට ගිහින් මට තුන්වැනි පන්නියේ ටිකට එකක් ගේන්න. උණුහුමට ඇඳ ගන්න. කකුල් තෙමා ගන්ට එපා. මේ වැස්ස හින්දා ලෙඩ රෝග හැදෙනවා.”

මවගේ ගමන වැළැක්වීමට තමන්ට බැරි බව තිදෙනාම දනිති. ඇ දෙවැනි පංතියේ ගමන් කළ යුතුයැයි ඔව්හු කියා සිටියහ.

“බැහැ, බැහැ, සල්ලි ප්‍රවේසම් කර ගන්න ඕන. වලෝද්යාට අදවකාන්ත කෙනෙක් අල්ලන්ට සිදු වෙයි. ආන්යා, මගේ ගමන් ඇඳුම පිළියෙල කරන්න. මම පුංචි දුක් එක්ක ගමන් බැගය පිළියෙල කරන්නම්” යැයි අම්මා කීවාය.

වැහි කබාය හැඳගත් ද්මිත්‍රි ඉල්ෆීඩ් බල්ලාගේ කරපටියට දම්වැල අමුනා උගත් සමග දුම්රිය පළට ගියේය. මවගේ ගමන් ඇඳුම් අල්මාරියෙන් එළියට ගත් ආන්නා ඉල්ෆීඩ්වනා අපත් කරපටියක් අල්ලා මසන්නට වූවාය.

“දයාබර අම්මාගේ යුද ඇඳුම” යැයි සෙනෙහස බර මුදු හැහිමෙකින් ඇ තමාටම කියා ගත්තාය.

ඒ ඇඳුම මසා ඇත්තේ උත්සවවලට සහභාගි වීමට නොවේ. එහෙත් පොලිස් කාරියාලවලට යාමටත්, ප්‍රාදේශීය ආණ්ඩුකාරයින් හමුවීමටත්ය. විප්ලවාදී ව්‍යාපාරයට සහභාගි වීම නිසා තම දු පුතුන් විපත්තිවලට මුණ පාන හැම අවස්ථාවකදීම අම්මා ඉවසිලිමත්ව අසිරු, අමාරු සටනක් කරන්නීය. ඇගේ හදවත කොතරම් වේගයෙන් සැලෙන්නේද යන්න දන්නේ ඒ ගමන්

ඇඳුම පමණකි. “ඔහෙගෙ ඉල්ලීම ප්‍රතික්ෂේප කර තිබෙනවා” යැයි කතෘ ලෙස නිලධාරීන් කියන විට ඇගේ හදවත ගල් ගැසෙයි. මේ අම්මා අමතා කොතරම් ඇනුම් පද කියන්නට ඇතිද: “ඔහෙගෙ වැඩිමල් පුතාව එල්ලා මැරුවා.” ඒවායින් ඇගේ හදවත තුවාල වුණද, ඇ පසු නොබැස්සාය. බලාපොරොත්තු රහිත නොවූවාය. නැවත පැන අතට ගෙන නිලධාරීන්ට පෙන්සම් ලිවාය. “ගරු කටයුතු උතුමාණෙනි! ඔබගෙන් යටහන් ලෙස ඉල්ලා සිටිමි” යි ඒ කාලයේ පෙන්සම් ලියන බසින් ලිවාය. පොලිසියේ ලේඛනාගාරවල එවැනි පෙන්සම් කියක් තිබේද? දුක් කඳුළු සහිත අත් ලේන්සු ගමන් කබායේ යට සාක්කුවට දමා සහවාගෙන ඇ ගෙදර පැමිණි වාර කොපමණද!

*

ජනේලය මත නොකඩවා වැටෙන වැහි බිංදු ගබ්ද නගයි. කිකිළිය කෙකර ගායි. වැසි සුලභට අසුවන අතුරු කොළ ජනේලවලට වැදෙමින් ‘සර’, ‘සර’ හඬක් පිට කරයි.

ඇත එන රියක සිනු හඬක් ඇසේ. ආලින්දයේ හා කාමර තුළ ප්‍රීතිය පළ වෙන හඬකි:

“අම්මේ! වලෝද්‍යා ඇවිල්ලා! අම්මේ!”

“අනේ පුතේ! අනේ පුතේ!” යැයි කියමින් දුව එන මව, “උඹ සනිපෙන්ද? උඹව නිදහස් කළාද?” යි අසන්නිය.

“හොඳටම සනිපෙන්, නිදහසේ ඒවගේම බොහොම සන්තෝෂෙන්” යැයි කී වලදිමිඊ ඉල්ලීම් තෙත් වැහි කබාය ගලවා දමා මව වැළඳ ගනී.

“දුම්රිය පළට යන කොට මට හම්බවුණා! කවුදෝ ඉක්මනින් ගමන් කරනවා. වැස්සත් බලන්නෙ නැතුව මඩවලවල් හරහා යන්නෙ කවුද කියල බැලුවා! මේ පදෝල්ස්ක්වල කවුද ඔයතරම් ඉක්මනින් දුවන්නෙ? බැලින්නම් වලෝද්‍යා!” යැයි ද්මිත්‍රි ඉල්ලීම් ප්‍රීතියෙන් කිය.

“අනේ අයියෝ! කියන්නකො මොනවද සිද්ද වුණේ කියල.” මරියා ඉල්ලීම්නිවනා තම අයියා ඇමතිය.

“දුවේ, මේ ඇඳුම නමල අල්මාරියෙ තියන්න. දෑත් ඔය ඇඳුම මට උවමනා නැහැ” යි මරියා ඇලෙක්සාන්ද්‍රවනා කිවාය.

“හොඳමයි, අම්මේ!” යැයි ආන්නා ඉල්ලීම්නිවනා කියේ මහත් සතුටකිනි. කළු පැහැති ඒ ගමන් ඇඳුම තම ප්‍රීතිමත් ජීවිතයට නැවතත් වැද කණගාටුව ගෙන දේවි යැයි බියවූවාක් මෙන්, ඇය ඇඳුම අල්මාරිය තුළට දමා තදින් දොර වැසුවාය.

සොහොයුරියන් දෙදෙනා කෑම මේසය පිළියෙල කරති. ද්මිත්‍රි ඉල්ලීම්

සමචාරයට කටින් පිහිටි. ප්‍රදේශය දිගින් රතු දිව එළියට දමා ගෙන, හිස සලමින් කාමරයක් පාසා යයි. උග්‍ර චලදිමින් ඉල්ලීම් ලෙසට විත් සුරතල් පාසී, කඳ සහ හිස පයට හැපෙන සේ ඔහු ලෙහිත් යයි. තම අමුත්තා මුණ පෑ අවදානම උග්‍ර තේරුම් ගත්තාක් මෙනි. ප්‍රදේශය 'සැන් බර්නාර්' වර්ගයට අයත් බල්ලෙකි. ස්වාමියා සහ ඔහුගේ මිතුරන්ට සහායවීම උග්‍ර ජන්ම ගතියකි. හිම කඳු මුදුනක හිමෙන් යටවුවකට ආධාර දීමට උග්‍ර සමත්ය. වැහි කුණාටු හා හිම කුණාටු නොතකා රතු කුරුසය සහිත බෙහෙත් මල්ලක් කරන ගන්නා උග්‍ර දිවයමින් තුවාල ලැබුවන්ට ආධාර වෙයි. තම මිතුරා වන මිනිසාට ආධාර කිරීම වස් උග්‍ර සිය ජීවිතය පවා නොතකා නිතර උපකාර කරයි.

“උඹ හරි හොඳ ප්‍රදේශය” යැයි කියමින් උග්‍රගේ හිස අත ගාන චලදිමින් ඉල්ලීම් බල්ලා දෙස බලා මෙසේ කියයි: “පොලිස්කාරයෝ මෙහෙ එනවද කියා ඉව අල්ලා බලන්න. එනවනම් අපට දන්වාපන්.”

කී දේ තමාට තේරුම් ගියාක් මෙන්, ප්‍රදේශය දෙර ලෙහ වැහිර දෙකත් ඔසවා ගෙන බලා සිටී.

නැවත මේ කුඩා ගෙදර උදවිය සිතාසෙති, ප්‍රීති වෙති.

තම මව ඉතා ප්‍රවේසමෙන් සෝපාට මත වාඩි කරවූ චලදිමින් ඉල්ලීම් ඇ අසලින් වාඩි විය.

“ගෙදර ඉන්න කොට හරිම ප්‍රීතියක් දෙනෙතව. හිතට සැපයි! ඉර පායන දවසට මෙනෙත හරිම ලස්සනයි නෙවද.”

“වහින දවස්වලට වුණත් මේ ගෙදර සැපයකයි. බලපන්, වැහි අඳුරන් තුනි වෙලා!” යැයි මරියා ඇලෙක්සාන්ඩ්‍රවිනා ඔහුට කියයි.

“කියපන් මල්ලියෙ උඹ කොහොමද හිරෙන් නිදහස්. උනෙ, මක්කටද හිරගෙට වැටුනෙ!” ආන්නා ඉල්ලීම්විනා කියා සිටියාය.

මරියා ඇලෙක්සාන්ඩ්‍රවිනා මේසය අසලට ගොස් තේ වත්කරයි.

“පිටර්බුර්ගයට ආව හැටියෙම මාව පොලිස්කාරයෝ අල්ල ගන්න. ඉස්සෙල්ලම මට ඕන උණා සාක්කු හිස් කරන්න. දඬු පොලිස්කාරයෝ දෙන්නෙක් මගෙ දැන් අල්ලා ගෙන පිටපස්සට නැමුවා. තව එකෙක් මා දිහා බලාගෙන ඉන්නව මම මොනව හරි ගිලිවිද කියල. මගේ සාක්කු පුරා සල්ලි රුබල් දෙදහක් විතර. ප්ලෙබානොව්* ලොකු දිග ලියුමකුත්. පුවත්පත සංවිධානය කළ යුතු සැලැස්ම, රහස් දෙශපාලන වැඩ කරන අයගෙ ඇඬුරු. රහස් සංඥ. මේවා ඔක්කොම මගෙ සාක්කු වල.”

* ගියොර්ගි ප්ලෙබානොව් (1856—1918) රුසියානු විප්ලවවාදියෙකි. මාක්ස්වාදී න්‍යායාචාර්ය වරයෙකි.

“මම නම් බයටම මැරෙව්!” යැයි මරියා ඉල්ලීනිවිනා කීවාය.

දඬු’හිල්ල දිගු කරමින් කතා කළ විලදිමිඊර් ඉල්ලීවි මෙසේ පැවසීය: “ඒ උණාට, ඒ ඇඬුණ සහ රහස් සංඥ සියල්ල කිරිවලිනුයි, දෙනි අමිලවලිනුයි ලියා තිබුණේ. කුචිතාන්සි ආදි කොළවල මුද්‍රිත අකුරු පේලි අතරින් ලියා තිබුණේ. පොලිස්කාරයෝ ඒකොළ ඉස්තිරික්කෙන් මැදල බලාවිද නැද්ද කියල මම සිර කාමරේ ඉදගෙන කල්පනා කළා.”

“ඉතින් ඊට පස්සෙ මොකද උනේ?” මරියා ඉල්ලීනිවිනා නොඉවසලිවත් ලෙස ප්‍රශ්න කළාය.

“දවස් දහයකට පස්සෙ මාව ගෙන්නල නිලධාරීන් කීව, පිටර්බුර්ගය ඇතුළු තවත් නගර හැටකට ඇතුළු විමට මට අවසර නැතැයි කියල. ඒ ගැන මට තදින් දැනුම් දෙන බවකිව. පස්කොච් නගරයෙන් එළියට යන්නත් එපා කීව. මගේ ලියකියවිලි, කුචිතාන්සි, සල්ලි ඔක්කොම මට ආපහු බාර දුන්නා. මා දුටු දේ මටම විශ්වාස කරන්න බැරි වුණා. ‘සාර් ආණ්ඩුවේ ගොන්කමක හැටි’ කියල මට හිතුනා. එවලෙම මම බොහොම විනිත අන්දමින් දෙමාපියන් බැලීමට පදෝල්ස්ක් යන්න අවසර ඉල්ලුවා.”

විලදිමිඊර් ඉල්ලීවිට තනිව ඒමට ඉඩ නොදුන් පොලිසිය ඔහු සමග පොලිස් හටයෙකු එවීය. ඒ පොලිස් හටයා පදෝල්ස්කිහි පොලිස් කාරියාලයට ඔහු ඉදිරිපත් කළ යුතු විය.

පදෝල්ස්කිහිදී තවත් අභාග්‍යයකට මුණ පෑමට සිදු විය. පොලිස් පනියා විලදිමිඊර් ඉල්ලීවිගේ පාස්පෝට් බල පත්‍රය ඉල්ලා ගෙන, එහි කොළ පෙරළා බලන බවක් අහවා, එය තම ලාච්චුවට දමා වසා ගත්තේය. “තමුසෙට පිටරට්ටල් ගානෙ රස්තියාදු විමට ඕන නැහැ. පාස්පෝට් බලපත්‍රය මා ළඟ තිබුණාවෙ.” යැයි ඔහු කීවේය.

“එවිට මට හොඳටම තරහ ආවා. අපේ පුවත්පත මුද්‍රණය කරන සැලැස්ම සියල්ලම ඒ වංචාකාර තක්කඩියා, එයාගෙ කාලකණ්ණි මේස ලාච්චුවට දමල වහපු බව මට තේරුණ. මම කෝපයෙන් මහ හඬින් කැගැහුව. තමුසෙගෙ මේ නිති විරෝධී ක්‍රියාවට විරුද්ධව උසස් නිලධාරීන්ට පැමිණිලි කරනවයි කියල මම කැගැහුව. මම කොතරම් හයියෙන් කැගැහුවදැයි කිවොත්, පොලිස් නාකියා බය උණා. මම පිටත්වෙන්නට හදන කොට මිනිහ විගහට ලාච්චුව හැරලා පාස්පෝට් එක මගෙ අතට දීල කියනව, එයාට විරුද්ධව පැමිණිලි කරන්නට එපායි කියල.”

අන්තිම වචන කීපය විලදිමිඊර් ඉල්ලීවි කීවේ මහ හඬින් සිනාසෙමිනි. හාන්සි පුටුවේ පිටි ඇන්දට හේත්තු වී දැසින් කඳුළු බිංදු පනින තෙක් ඔහු සිනාසුණේය.

මරියා ඉල්ලීනිවිනාද ඔහුට නොදෙවැනි සේ සිනාසුණාය.

“ඉතින් ප්‍රකාශ පාස්පෝට් බලපත්‍රය ලැබුණා ද?” යි ඔහුගේ මව — මරියා ඇලෙක්සාන්ඩ්‍රවිනා ප්‍රශ්න කරන්නී තම බලාපොරොත්තු සුන්බව සහවාගන්නිය.

“ඔව්, අම්මේ! මට ජර්මනියට යන්ට සිද්ද වෙලා තියනවා” යැයි කී විලදිමීර් ඉල්යිව් නැගිට දොර අගුළු දමා පහන් හඬින් මෙසේ කීවේය: “අපි ලොකු වැඩක් කිරීමට තීරණය කළා. පුවත්පතක් මුද්‍රණය කරන්ට යනව.”

තම හදපත්ලෙන් පැන නැගී සැළැස්මයන් ගැන විලදිමීර් ඉල්යිව් මහත් ආසාවෙන් කියන්නට විය. කම්කරුවෝ සටන් සඳහා නැගී සිටිති. සාර්වාදයට එදිරිව ස්වාධීනත්වය සඳහා කරන සටන මෙහෙයවන්ට ප්‍රධාන මණ්ඩලයක් උවමනාය. දසලක්ෂ සංඛ්‍යාත කම්කරුවන්ට හා ගොවීන්ට, ඔවුන්ගේ කාර්යයන් ගැන කියා දෙන, ක්‍රියාකිරීම සඳහා එකම වැඩපිළිවෙලක් ඉදිරිපත් කරන, විප්ලවවාදී සමස්ත රුසියානු පුවත්පතක් අවශ්‍යයය. පිටුවහලේ සිටින කාලයේදී ඔහු සහ ඔහුගේ සගයෝ පුවත්පතක් බිහි කිරීමේ සැළැස්ම ගැන තීරණයක් ගත්හ. එය රුසියාව තුළ මුද්‍රණය කළ නොහැකිය, මන්දයත්, පොලිස් මර්දනය තිබෙන බැවිනි. ඒ නිසා පිටරටක එය මුද්‍රණය කිරීමට තීරණය කළහ. නීති විරෝධී ලෙස රහස්‍ය එම පුවත්පත රුසියාවට ගෙනැවිත්, විශ්වාස කටයුතු මිනිසුන් මගින් එය කම්කරුවන් අතර බෙදා හරිනු ඇත.

රිගා, ස්මොලෙන්ස්ක්, පිටර්බර්ග්, මොස්කව් ආදී නගරවලට ගිය විලදිමීර් ඉල්යිව් එහිදී සහෝදරයින් හමුවී, සබඳකම් ඇති කරගන්නා විධිය, වාර්තා එවිය යුතු ආකාරය ආදිය ගැන සාකච්ඡා කොට සංවිධාන ඇති කළේය.

“පත්‍රයේ නම මොකක්ද?” යි ආන්නා ඉල්යිව්විනා ඇසුවාය.

“ඉස්ක්‍රා” (ගිනි පුපුර). “ගිනි පුපුරුවලින් මහා ගින්නක් ඇවිල යාවි. මතකද?”

“ඔව්, ඔව්, පුෂ්කින්ට* පිළිතුරු යැවූ දෙසැම්බර්වාදියෝ** එහෙම කීවා.” යැයි මරියා ඉල්යිව්විනා කීවාය.

තම ළමයින් දෙස බලා සිටින අම්මා, ඔවුන් වැදගත් කටයුත්තක් ගැන සිතා ඇති බව වටහා ගත්තාය.

“සුබ මොහොතින්, සුබ මොහොතින්!” යැයි ඇ තොල මතුළාය.

“ආන්නා-අක්කෝ! අක්කට සිද්ද වෙව් මට පස්සෙ ජර්මනියට එන්න. පත්තරේ අවිවු ගැමීම සංවිධාන කිරීමේදී අක්කගෙ උදව් ඕන. පිටුවහල් කාලය

* ඇලෙක්සාන්දර් පුෂ්කින් (1799—1837) රුසියානු මහා කවියාය.

** දෙසැම්බර්වාදියෝ — සාර්ගේ පාලනයට එදිරිව නැගී සිටි වංශවත් විප්ලවවාදී හුය. 1825 දෙසැම්බර් මාසයේදී ඔවුහු ආයුධ ගත් කැරැල්ලක් ඇති කළහ.

ඉවර උනාම නදේෂ්ඨ ජර්මනියට ඇවිල්ල අපට උදව් කරාවි.” යැයි චලදිමිථ ඉල්ලීම් කිය.

“ඔන්න, ආන්නාට එයාගෙ සාහිත්‍යමය දස්සකම් පෙන්වන්න වාරයක් ඇවිල්ල”, මෙසේ කීවේ අම්මාය.

ආන්නා ඉල්ලීම්විනා ප්‍රතියෙන් පිනා ගියාය. සාහිත්‍යමය කටයුතුවලට ඇල්මක් නිතර දක්වූ ඇ ලමයින් සඳහා පොත් හා කතන්දර පොත් ලිව්වාය, ඉතාලි, ඉංග්‍රීසි, ජර්මන් ආදී භාෂාවලින් රුසියන් බසට පොත් පරිවර්තනය කළාය. දැන් කම්කරුවන් සඳහා පුවත්පතක් පිළියෙල කිරීමේ වැදගත් කාර්යයට ඇ ද සහභාගිවීමට යන්නීය.

“වොල්ගාවට, සමාරාවට, නිෂ්නියට යන්නට ඇත්නම්, සිස්ටාන්වලට ගිහිල්ල ඊට පස්සෙ නදේෂ්ඨ හමුවීමට යන්නත් ආසයි,” මෙසේ කීවේ චලදිමිථ ඉල්ලීම්විය.

“කාන්සියෙන්ද?” යි අනුකම්පා සහගත ලෙස අම්මා ඇසුවාය.

“ඇත්තටම ඔව්” යැයි අවංකව පිළිතුරු දුන් ලෙනින් කිය. “අපේ පළමු වැනි වෙන්වීම මෙයයි. එහෙ විස්ලවවාදීන් සමග සම්බන්ධකම් ඇති කර ගෙන තියනව මගෙ බිරිඳ — නදේෂ්ඨ, මා හරි කැමතියි ඒ ගොල්ලන්ව හමුවෙලා කතා කරන්න, හැමතැනම ගිනිමැල ඇති කරන්න. කම්කරුවෝ සටන්වලට කැමැත්තෙන් ඉදිරිපත් වෙනව. ගිනි ඇවිලිය හැකි ද්‍රව්‍ය රුසියාවේ වැඩි වෙමින් පවතිනව. අපේ ‘ගිනි පුපුර’ නමැති පත්තරය ඒ ගිනි අවුලා දමාවි. එයින් මුළු රුසියාවම පුරා ආලෝකයක් ඇතිවේවි.”

“එහාට ගිනින් එන්ට පොලිසියෙන් අවසර ඉල්ලමුද?” යි අම්මා යෝජනා කළාය.

“අවසර එක වරක් නොවෙයි, ඉල්ලුවේ, එහි යාම සම්පූර්ණයෙන්ම තහනම් කළා.”

අම්මා ගැඹුරු කල්පනාවක යෙදෙන්නට වූවාය.

“යමු, මම පුතාගෙ කාමරය පෙන්වන්නම්.”

‘බර’-‘බර’ හඬ නංගවමින් දෙදෙනාම තරප්පු ජේළිය දිගේ උඩු මහලට නැංගාහ.

“හරියට සිම්බර්ස්ක්වල ගෙදර වගේ!” යැයි කී චලදිමිථ ඉල්ලීම් දැන් දිග හැර සිලිම ඇල්ලුවේය.

වම් පසින් යකඩ ඇඳකි. කොටු සහිත කම්බිලියකින් එය වසා ඇත. දකුණු පසින් ජනේලයක් සහ සඳලුතලයයි. ජනේලය අසල ලියන මේසයකි. කොළ පැහැති කවරයක් සහිත පහනකි. පොත් රාක්කයක තමා ඇලුම් කරන පොත් ගොඩකි.

“මම මෙහාට වෙලා විවේක ගන්නම්. ඒ වගේම අගේට වැඩක් කරන්නම්. සහෝදරවරු කීප දෙනෙකුට මෙහෙ එන්නට කිව. ඒ ගොල්ලන්ගෙන් උපදෙස් ගැනීමට මට ඕන. ඒ ගොල්ල එනතුරු මම මෙහෙ ඉන්නවා, අම්මේ!” යැයි ඔහු කීවේය.

චලදිමිඊ ඉල්ලීම් සඳහනලයට ගියේය. වැස්ස පායා තිබිණ. වත්තේ මල්වලින් සුවඳ වහනය වේ. හිරු රැස් නිසා සතුටු වූ කුරුල්ලෝ මිහිරි ගී ගයති.

“අම්මේ, යමු මල්වත්තට.” යැයි යෝජනා කළ චලදිමිඊ ඉල්ලීම්, “කබාය ඇඳගන්න. අම්මා අපට නිතර උගන්වූ පරිදි සපත්තුවලට උඩින් කවර දමා ගන්න. කකුල් තෙමා ගන්න එපා” යැයි කිය.

අම්මා පුතා දෙස ප්‍රීති සිතින් බැලුවාය.

“දන්නවද පුතේ, නදේප්පු හමුවීමටත් උඹගෙ “ගිනිපුපුරු” කණ්ඩායම් හමුවෙලා කතාකරගැනීමටත් වැඩ පිළිවෙලක් මම කල්පනා කළා” යැයි අම්මා කීවාය.

“අම්මේ!”

“ඔව්, ඔව්, මගේ ලේලි හඳුණා ගන්නත් එපායැ.” එසේ කියන විට අම්මා ගේ නෙත්වල කාන්තියක් ඇති වූවාක් මෙනි.

“අම්මා නදේප්පු හඳුණනවා නොවැ” යි පුදුමයට පත් චලදිමිඊ ඉල්ලීම් පැවසීය.

“පොලිසිය ඒ ගැන දන්නෙ නැහැ නෙව. උඹ කසාද බැන්දේ පිටුවහලෙ ඉන්න කොට, උඹ මනමාලිව ගෙදර කැඳවා ගෙන ආවෙ නැහැ නෙව...”

“පොලිසිය අවසර දුන්නෙ නැහැ. එයාට තව මාස හයක් පිටුවහලෙ ඉන්ට සිදු වෙනව.”

“ඒ හන්ද, මට උඹේ බිරිඳව — මගේ ලේලිව හඳුණා ගන්ට ඕන. ඒක අම්මා කෙනෙකුට ඇති අයිතියක්. ඒ අයිතිය උදුරා ගන්ට උන්ට බැහැ. මම පිටර්බුර්ග් නගරයට ගිහිල්ල අවසර ඉල්ලන්නම්.”

“යන්න පුළුවනි අවසර නැතුව, අම්මේ!”

“මට තනියම යන්න බැහැ. වයස හැට පහක් නෙව. හෘද වස්තුවත් ලෙඩ වෙලා. ඇත්තටම මට ඇති ලෙඩක් නැහැ. පුතා එයාගේ අම්මාට, එයාගෙ බිරිඳව හඳුන්වලා දෙන්න ඕන, තේරුණද. පුතේ හෙට මං පිටර්බුර්ගයට යනවා.

චලදිමිඊ ඉල්ලීම් නිහඬව මවගේ දෑත් සිප ගත්තේය.

ඒ අතර ආත්තා ඉල්ලීම්වනා තරප්පු පෙළ නගිමින් උඩු මහලට ආවාය.

“මල්ලියෙ උඹට මේ කාමරය හොඳද? අන්නිමෙට අම්මා උඹව මුණ ගැසුනා.” යැයි ඇ කීවාය.

විලදිමිථ් ඉල්ලීම් දැන් සොලවමින් නිහඩ විය. ඔහුගේ මුහුණ ප්‍රීතියක්ද, එමෙන්ම ලජ්ජා ගතියක්ද පළ කළේය.

“ආත්තා, හෙට මම යනව පිටර්බුර්ගයට. දුව ගිහිල්ලා මගෙ ගමන් කබාය පිළියෙල කරන්න. ද්මිත්‍රි කියන්න දුම්රිය පළට ගිහින් මට විකට්. එකක් අරගන්න කියල. මේ පාර නම් මට දෙවැනි පංතියෙ යන හැකි” යි ඇ මුදු හඩකින් කීවාය.

*

පසුදු උදෑසන රෝගියා බැලීමට දෙස්තර ලෙව්ට්ස්කි ආවේය.

“ඔහෙලගෙ අම්මා හොඳ සනිපයෙන්” යැයි හෙතෙම ද්මිත්‍රි ඉල්ලීම් අමතා කීය.

“දෙස්තර මහත්මයා, සම්පූර්ණයෙන්ම හරි. අම්මාගේ ලෙඩට හොඳම බෙහෙත ප්‍රීති වීම තමා.”

ද්මිත්‍රි ඉල්ලීම් දෙස්තර සමග ගෙවත්තට ගියේය.

“මම ඔහෙට අපේ අයිසව හඳුන්වා දෙන්නම්” යැයි ද්මිත්‍රි ඉල්ලීම් දෙස්තරට කීය. විස්ලව්වාදියෙකු හා උගතකු ලෙස විලදිමිථ් ඉල්ලීම් ගැන අසා ඇති දෙස්තර ලෙව්ට්ස්කි, උපැස් යුවලක් පැළඳ ගෙන, බස්තමක් අතින් ගෙන, ගාමිහිර ලෙස වත්තේ ඇවිදින මැදිවියේ පුරුෂයෙකු දැකීමට බලාපොරොත්තු විය. ලියෙන් සෑදූ දිග මිටියක් කර තබා ගෙන සිටින, පළල් උරහිස් ඇති තරුණයෙකු දුටු දෙස්තර පුදුම විය.

නංගි ගැසු ක්‍රොකට් පංදුව කඩොලු දෙකක් හරහා යන සැටි, වම් ඇස අඩවන් කර ගනිමින් ඔහු බලා සිටියේ උනන්දුවෙනි.

“හරි දක්ෂයි, හපනි!” යැයි ඔහු මහත් සතුටින් කැගැසීය.

ක්‍රොකට් මිටිය වම් උරහිස මත තබා ගෙන, මිතුරු ලීලාවකින් දෙස්තරට අත දුන් හෙතෙම, ක්‍රීඩා කිරීමට එන ලෙස ඔහුට ආරාධනා කළේය. විලදිමිථ් ඉල්ලීම් දෙස්තර දෙස තියුණු බැල්මක් හෙළීය. දෙස්තර ලෙව්ට්ස්කි වයසින් ඔහුට වඩා අවුරුදු දෙකකින් පමණ බාලය. දෙස්තරගේ යටි රැවුළු දුඹුරු පැහැතිය. තුනී හිසකෙස්, සනව වැඩි ඇත. ඔහුගේ ඇස් අළු පැහැතිය. විනිවිද යන ගැඹුරු බැල්ම ඔහුගේ දෑඩ් ආත්ම ශක්තිය හා බුද්ධිය ගැන කියයි. ඒ අතර යොවන, පිරිසිදු කරුණාබර හැඟීම් පළකරන අංගයන්ද දෙස්තරගේ හැඩ හුරුකම් කියා පායි.

තම අයිසා සහ දෙස්තර මිත්‍ර වූ බැව් දුටු ද්මිත්‍රි ඉල්ලීම් සතුටු විය.

එදින ඉරිදි දිනයක් වූ බැවින්, ඔරු පැදීමට යමු යි දෙස්තරට විලදිමිථ් ඉල්ලීම් යෝජනා කළේය.

අළුත් මිතුරා ඉතාම හොඳ කෙනෙකු බව දෙස්තර ලෙව්විස්කි තේරුම් ගත්තේය. බොහෝ දේ ගැන උවමනාවක් දක්වන, උසස් සංස්කෘතියකින් හෙබි, ප්‍රීතිමත් සහ උසස් ගතිගුණ ඇති මේ පවුල සමග සදහටම සබඳකම් ඇති කර ගැනීමට ඔහු කැමති විය.

පහරා ගහ හරහා විලදිමිථ් ඉල්යිව් ඔරුව පැද්දේය. පදෝල්ස්ක් කෝරළයේ බිලිඳු මරණ සංඛ්‍යාව මේතරම් ඉහළ නැග තිබෙන්නේ ඇයි? යුද්ධ හමුදාවට අළුතින් බඳවාගන්නා ආධුනිකයින්, මේ තරම් විශාල ගණනක් සෞඛ්‍ය අතින් පිරිහුණු තත්වයක සිටින්නේ ඇයිද? ලෙඩරෝග වලින් පෙළෙන නිසා ළමයින් මැරෙනවා නොවෙද? ආදී ප්‍රශ්න ඔහු දෙස්තරගෙන් ඇසුවේය.

“ඒකට වගකියන්ට ඕන, සුප්‍රසිද්ධ පදෝල්ස්ක් තොප්පි කර්මාන්තය.” යැයි දෙස්තර පිළිතුරු දුන්නේය.

විලදිමිථ් ඉල්යිව් නළල රැලි ගන්වමින් දෙස්තර දෙස බැලීය.

“ඒ කතාවෙ තේරුම?”

“පදෝල්ස්ක් පළාතේ ජනයාගේ ශාරීරික වර්ධනය ගැන මම හදාරනවා. ජනයාගේ සෞඛ්‍යය නිතර දුබල වීමේ හේතුව හැමතිස්සෙම රසදිය අතගැමයි. තොප්පි සෑදීම සඳහා භාවත්ගේ ලොම් පාවිච්චි කරනවා. මේ ලොම් පදම් කිරීමට රසදිය යොදනවා. මේ විදියට හදන හැම තොප්පියක් නිසාම හැම මිනිහෙකුගෙම ශරීර සෞඛ්‍යයට හානි සිදු වෙනවා. මේ වනවාරි ක්‍රමයට විරුද්ධව මම විරුද්ධත්වය ප්‍රකාශ කළා. ඒ උනාට පැක්ටරි හිමියා, පැක්ටරි හිමියාමයි. ඒ මිනිහට ලාභ ලැබෙනවනම් අනිත් මිනිසුන්ගේ සෞඛ්‍යයට හෙණ වැදුනත් එයාට කමක් නැතැ” යි දෙස්තර ලෙව්විස්කි කාරණය විස්තර කරමින් පැවසීය.

“කතාව සම්පූර්ණයෙන්ම හරි, ඉතින් මිලහට මොනවද කරන්න හදන්නේ?” යැයි විලදිමිථ් ඉල්යිව් ඇසීය.

“එක ප්‍රශ්න සහරාවක මම කියෙව්ව ප්‍රශ්න තොප්පි කර්මාන්තය, ලොම් වග් රසදියෙන් පදම් නොකර පොටැසියම් මිශ්‍රණයක් යොදනවා කියල.”

“ඒ ගොල්ලන්ට විස කැවෙන බව කම්කරුවෝ දන්නේ නැතිද?” යි විලදිමිථ් ඉල්යිව් ප්‍රශ්න කළේය.

“මම ඒක පැක්ටරි හිමියන්ට පමණක් නොවෙයි, පුංචි හස්ත කර්මාන්ත කාරයින්ටත් කම්කරුවන්ටත් විස්තර කළා. රස්සාව නැති කරල දල කම්කරු වන්ට බඩගින්නේ මැරෙන්නට බැහැ නෙවැ” යි දෙස්තර කීවේය.

“කම්කරුවන් බොහෝ දෙනෙකුට විස්තර කළාද?”

“කම්කරුවන් සිය ගණනකට ඒ ගැන කීවා.”

“ඔය ගැන මුළු රුසියාවම ඉන්න කම්කරුවෝ දැනගන්ට ඕන. ඒ වගේම දෙන් ප්‍රදේසයේ ආකර්වල කම්කරුවන් සුරාකන සැටින්, ඉවානොවො

වස්තිසෙන්ස්ක්වල රෙදි කම්කරුවන් සුරාකන සැටින්, ලෙනාහි රන් ඉල්ලම් වල කම්කරුවන් සුරාකන සැටින්, පදෝල්ස්ක් කම්කරුවෝ දූතගතයුතු” යැයි විලදිමීර් ඉල්යිව් කීවේය.

“ඒ උනාට කොහොමද ඒක කරන්නෙ?”

“ඒ ගැන සියළු කම්කරුවන්ට පුවත්පතක් මගින් දැනුම් දෙන්නට ඕන. ඒ විතරක් නෙව්, කර්මාන්ත හිමියන්ට විරුද්ධව සංවිධානාත්මක ලෙස සටන් කරන්නට ඒ ගොල්ලන්ට උගන්වන්න ඕන. විමුක්තියේ මාර්ගය පෙන්වා දෙන්නට ඕන.”

දෙස්තර ලෙව්ට්ස්කි බැරෑරුම් ලෙස සිනාසුනේය.

“ඔය වගෙ ප්‍රවාත්ති පළ කරන්න පුවත් පතක් තියෙනවද?” යි හෙතෙම ඇසීය.

“එවැනි පුවත්පතක් තියෙන බව මා දන්නවා” යැයි විලදිමීර් ඉල්යිව් ස්ථිර ලිලාවකින් කීවේය. “ඒ පත්‍රයේ නම තමා ‘ගිනි පුපුර’. ඔය ප්‍රශ්නය ගැන ලියුමක් ලියල ද්මිත්‍රි අතට දෙන්න. එයා දන්නවා එය යවන්නට ඕන තැන”.

විලදිමීර් ඉල්යිව් හබල් ඔරු කඳ මත තබා ගෙන පහරා ගං ඉවුර දෙස බැලීය.

ගං ඉවුරේ වල් පැලෑටි වැව් ඇත. ඉන් එහා තණ පිට්ටනියකි, සුදු මල් පැලෑටි වසා ගෙන විල්ලෝ වැල් උසට වැව්, කුඩාරමක හැඩයක් ගෙන ඇත. විල්ලෝ වැල් අතරින් වැටෙන හිරුරැස් නිසා ලා දළු පණ ලැබුවාක් මෙනි.

“මේ පළාත කොතරම් අපුරුදු, පිරිසුදු වාතය, සොබාදහමේ සිරියාව, ඒ උනාට විස්කැවීම නිසා මිනිස්සු මැරෙනවා. ළමයින්ට මාන්ද්‍රම හැදෙනව. තමන්ගේ ඉරණමෙහි හාම්පුත්තු තමන් විය යුතු බව පුවත්පත කම්කරුවන්ට උගන්වාවි...”

“ඒක සම්පූර්ණයෙන්ම හරි. හැබැයි ඇත්ත වශයෙන්ම එහෙම පුවත්පතක් තියනවනම්...”

“එවැනි පුවත්පතක් ඇති වෙව්. ආදරණීය දෙස්තර, සත්තකින්ම ඇති වෙව්.”

ගෙදර හැරී ආ විලදිමීර් ඉල්යිව් කාමරයක් පාසා යමින් දැන් පිරිමදින්නට වූයේ සතුටකිනි. අන්තිමේදී ඔහු මල්ලිට මෙසේ කීය:

“මල්ලියො, උඹගෙ දෙස්තර හොඳ කෙනෙක්. කාරිය ශූරයෙක්. ‘ගිනි පුපුර’ පත්‍රයට වාතීා ලියන්නට මිනිහව උනන්දු කරවන්න. එයාට දෙන්න කාල් මාක්ස්ගෙ පොත් කියවන්න... එයා කාරිය ශූර, හොඳ මිනිහෙක්!”

හවස මරියා ඇලෙක්සාන්ඩ්‍රිනා පිටර්බර්ගය බලා පිටත් වුවාය. ඇය හැරලීම පිණිස දරුවෝද පදෝල්ස්ක් දුම්රිය පළමු ගියහ.

“වැඩකට ඇති ගමනක් නෙව්, අම්මා ගියෙ” යැයි පිටත්වූ දුම්රිය දෙස බලාගෙන කී ආන්තා ඉල්යිනිච්නා මෙසේද කීවාය: “අම්මා ඉල්ලන විධියෙ අවසරයක් පොලිසිය දෙන්නෙ නැහැ.”

“ඒ උනාට අම්මා හිතු දේ ගැන වැයම් නොකොළොත්, අම්මාට සැනසීමක් නැහැ.” යැයි මරියා ඉල්යිනිච්නා කීවාය.

“අම්මා ආපසු එන්න ඉස්සෙල්ලා අපට වැඩ ගොඩක් තියෙනව කරන්න. පස්සෙ අපට විවේක ගන්න පුළුවනි.” යි චලදිමීර් ඉල්යිච් කීය.

තම වැඩට සැහෙන “මහන සටහන් පොතක්” සොයා දෙන ලෙස ඔහු මල්ලිගෙන් ඉල්ලා සිටියේය. මේ ලහදි ඔහුට ලැබුණු “විද්‍යාත්මක විමර්ශනය” නම්වූ සහරාවේ 5 වැනි කලාපය ඒ කාරිය සඳහා සුදුසු යැයි ද්මිත්‍රි ඉල්යිච් අයියාට දැන්වීය. චලදිමීර් ඉල්යිච් ඒ යෝජනාවට එකඟ විය. සහරා කලාපයේ පිටු පෙරළා බැලූ හෙතෙම සි. චුගුනොව්ගේ “මිනිස් ග්‍රෙව් කශේරුකාව සහ පරිණාමවාදය” නම්වූ ලිපිය කෙරෙහි හොත් යොමු කළේය.

“අපේ වැඩට මේක සැහෙනවා. මේ ලිපියේ අවිටු අකුරු පේලි මැදින් අපි රුසියානු සමාජ-ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී පක්ෂයේ කෙටුම්පත් වැඩ පිළිවෙළ ලියමු. ඒ විධියට අපට පුළුවනි එය පිටරට ගෙනියන්න” යැයි චලදිමීර් ඉල්යිච් කීවේය.

කෝජ්පයකට කිරි වත් කරගෙන, අළුත් පැන් තලයක්ද අතට ගෙන වාඩිවූ ආන්තා ඉල්යිනිච්නා “ග්‍රෙව් කශේරුකා” ලිපියේ මුද්‍රිත අකුරු පේලි අතරින් ලියන්නට වුවාය. ඇ වෙහෙසට පත්වූ විට ද්මිත්‍රි ඉල්යිච් කෙටුම්පත් වැඩ පිළිවෙළ ලියන්නට පටන් ගත්තේය.

සති අන්තයේ නිවාඩු ගතකිරීම පිණිස සෙනසුරාද මොස්කව් සිට මාක් නිමොපේයෙව්ච් ගෙදර ආවේය. චලදිමීර් ඉල්යිච් ඔහු වෙත තව සැළැස්මක් ඉදිරිපත් කළේය. මුළු රැයම ඒ අනුව වැඩ කළ මේ දෙදෙනා “රහස් මේසයක්” සෑදීම සඳහා වෙහෙසුණහ. රුසියානු සමාජ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී පක්ෂයට අයත් වටිනා ලියවිලි පොලිසියට අසු නොවන සේ සහවා තැබීමට මෙවැනි මේසයක් උවමනා විය.

පසුද එළිය වැටෙන තුරු වෙහෙසුණු මාක් නිමොපේයෙව්ච් එම සැළැස්ම සාදා නිම කිරීමට පුළුවන් විය.

සුප්‍රසිද්ධ ඉංග්‍රීසි විද්‍යාඥ ජේම්ස් වොට් වාෂ්ප බලයෙන් ක්‍රියා කරන පළමුවැනි යන්ත්‍රය සොයා ගැනීම සඳහා මෙතරම් මහත්සි වූයේ දැයි සිතීම

උගහටය. විලදිමිථ් ඉල්ලීව සහ මාක් නිමොපේයෙව්ව පක්ෂයේ ලියවිලි ආරක්ෂා කිරීම සඳහා එතරම් විශාල වෙහෙස මහත්සියක් දරා මේසයක් සෑදුහ.

දම් කොටු සියයක් සහිත මේසයක් වූ එය වටේ හතරදෙනෙකුට ක්‍රීඩා කළ හැකිය. කකුල් තුනක් ඇති මේ මේසය කුහරයකින් යුක්තය. ඒ කුහරය තුළ ලාවිඩු කීපයකි. එව්‍යේ ඉහළ තට්ටුව කැටයම් සහිත පනේලයකින් වසා ඇත. කැටයම් පනේලය ගැලවූවොත් ඉහළ තට්ටුවේ පියන හැරී ගොස් රහස් කුහරයක් මතු වේ. ඒ පියන තුළද කුහරයකි.

“පොලිසිය ලාවිඩු හැර බලන්න පටන් ගනිවි. පියනෙහි සනකම කැටයම් පනේලයකින් වැසී ඇත. ඒ නිසා එය තුළ කිසිවක් ඇතැයි කාටවත් සැක කළ නොහැක. වැඩේ නම් හරිම අනර්ඝයි!” විලදිමිථ් ඉල්ලීව සතුවු විය. “දැන් ඉතින් බොහොම දක්ෂ ශිල්පියෙක් ඕන ලාවිඩු හදන්ට. හැබැයි, එයා බොහොම විශ්වාසවත් කෙනෙක් වෙන්ට ඕන.”

“බොහොම දක්ෂ ශිල්පියෙක් මම හඳුනානව, ඒ වගේම එයා ගැන වග කියන්නත් පුළුවනි.” යි මාක් නිමොපේයෙව්ව කීවේය.

ඒ දක්ෂ ශිල්පියාගේ නම කිසිවෙක් නොදන්න. එහෙත් සැලැස්ම අනුව ඔහු විසින් සාදන ලද ඒ මේසය තුළ අවුරුදු දහ හතක් තිස්සේ, එනම් ඔක්තෝබර් විස්ලවයේ ජයග්‍රහණය දක්වාම රහස් ලියවිලි සහවා තැබීය. පළපුරුදු පොලිස් පරීක්ෂකයෝ කී වරක් ඒ මේසය පරීක්ෂකර බැලුවෝද, කුහරය සහිත පියන තට්ටු කර බැලුවෝද, ලාවිඩු සියල්ල ගලවා මේසය ඒ මේ අත පෙරළා බැලුවෝද, මේසයේ රහස් දැනගැනීමට ඔවුන්ට බැරි විය. මේ මේසය වී. අයි. ලෙනින්ගේ මධ්‍යම කෞතුකාගාරයේ වැදගත් තැනෙක තබා ඇත්තේ මේ හේතුව නිසාය.

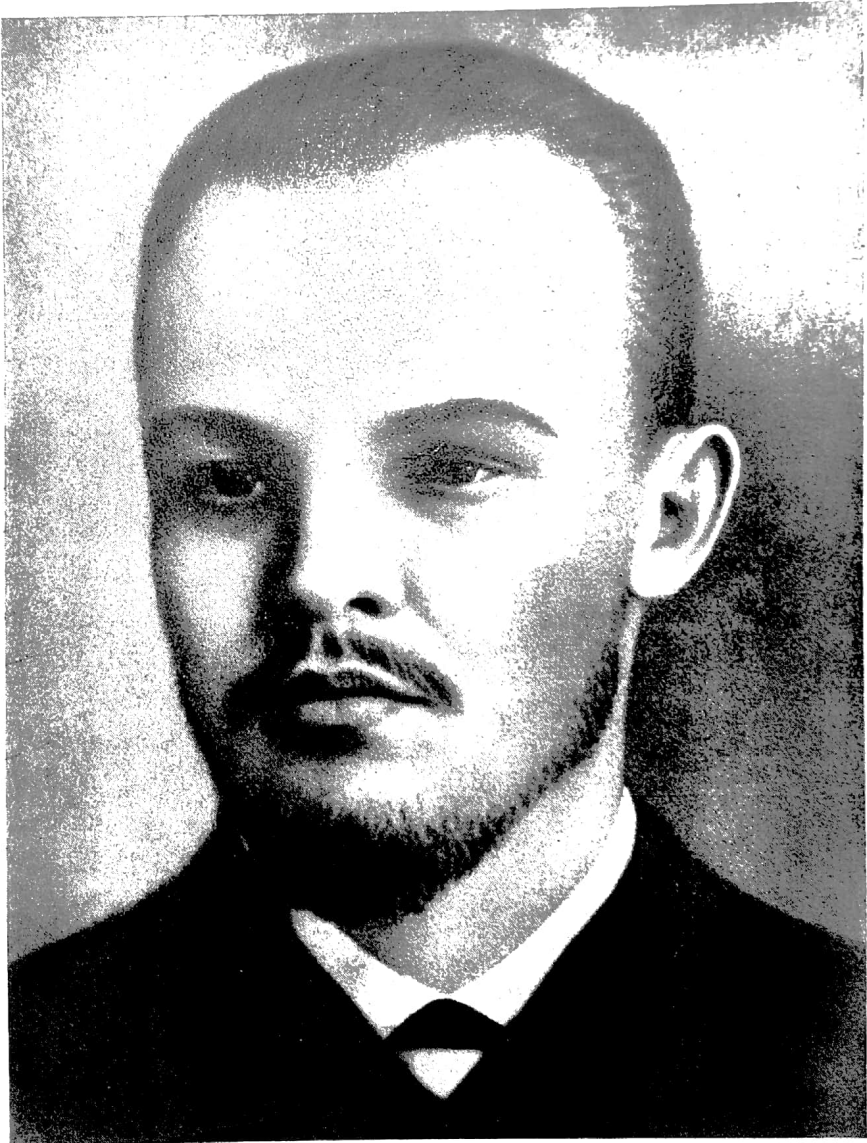
සහෝදරවරුන් සමග කරන ලියුම් ගනුදෙනු ආරක්ෂක දෙපාර්තමේන්තුව විවෘත කර බලන බැවින් රහස් සංඛ්‍යා හා අක්ෂර ක්‍රමයක් සොයා ගත යුතුය. එම සංඛ්‍යා හා අක්ෂර සහෝදරවරුන්ට ලෙහෙසියෙන් මතක තබා ගත හැකි ඒවා විය යුතුය. එමෙන්ම ඒ රහස් සංඛ්‍යා හා අක්ෂර ක්‍රමය ආරක්ෂක දෙපාර්තමේන්තුවේ පළපුරුදු නිලධාරීන්ට පවා සොයා නොගත හැකි විය යුතුය. ඒ රහස් සංඛ්‍යා හා අක්ෂර ක්‍රමය විලදිමිථ් ඉල්ලීව විසින් සොයා ගන්නා ලදී. ඒවා සොයා ගැනීම සඳහා ඔහු ගණිත විශාරදයෙකු මෙන් නිවැරදිවද, කවියෙකුගේ ආස්වාදයෙන් යුතුවද ක්‍රියා කළේය. සහෝදරවරුන් සිරභාරයට ගනු ලැබුවහොත් ඔවුන්ගේ ශරීර සෞඛ්‍යය සහ උනන්දුවද නැති නොවන පිණිස වැඩපිළිවෙළක් යෙදීමට ඔහුට උවමනා විය.

“මල්ලියෙ උඹ ඉක්මනින්ම දෙස්තර කෙනෙක් වෙනව නෙවද. මට ඕන නුඹෙන් වෛද්‍ය උපදෙස් ගන්න. බරපතල වැඩ ඇතිව හිරගෙට නියම උණෙක්

කමකරුවන් සමගි කළ යුතුය.
අනාගත සටන්වලට ඔවුන් සූදනම්
කළ යුතුය.

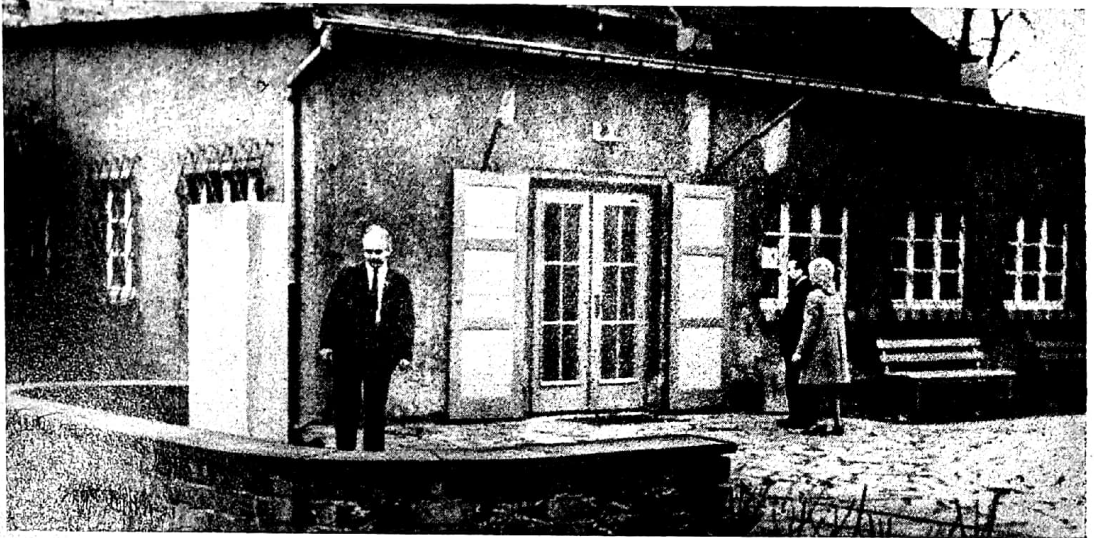

විලදිමර් වයස 21 දී. දැන් ඔහු සරසවි
සිසුවෙකි.

ලයිප්සිග්හි මේ නිවසෙහි ලෙනින්
පළමුවැනි රුසියානු මාක්ස්වාදී
පුවත්පත වන ඉස්ක්රාව මුද්‍රණය
කිරීම සංවිධාන කළේය.

මේ කුඩා මුද්‍රණ යන්ත්‍රය විප්ලවවාදී
ලිපි මුද්‍රණය කළේය.

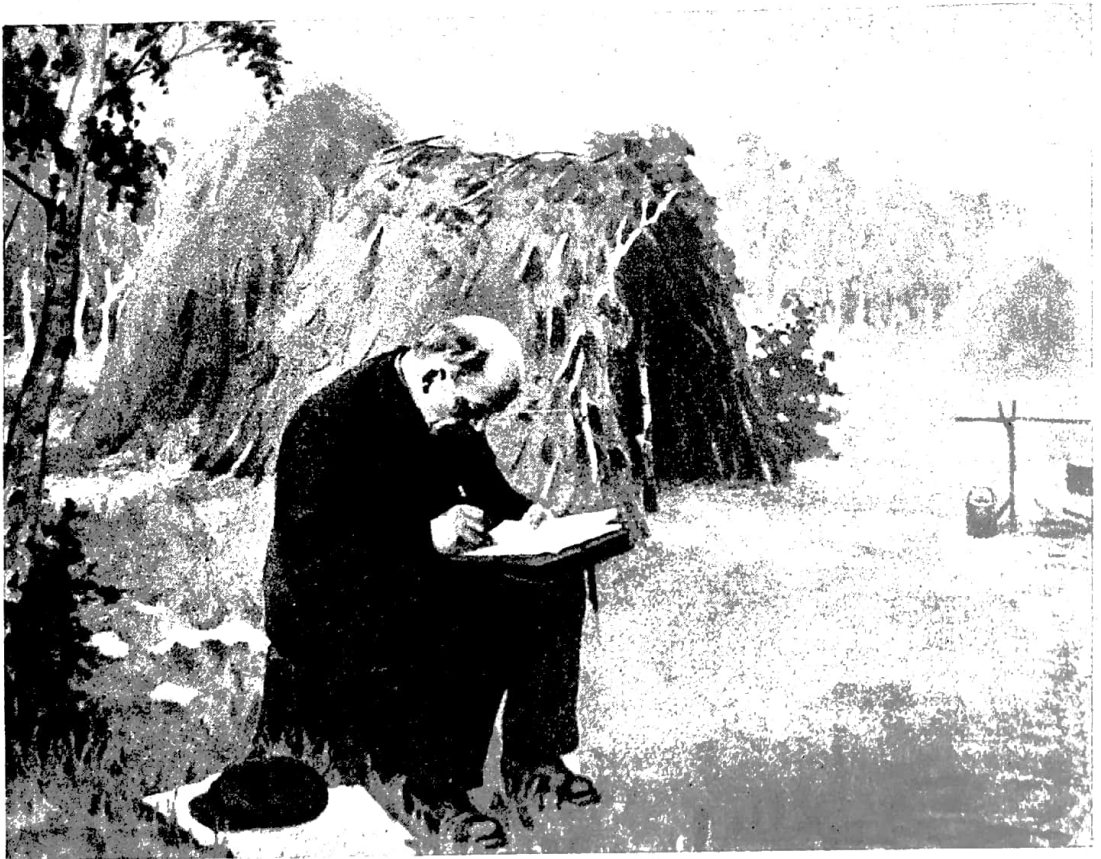
ලෙනින්ගේ සහකාරිය සහ කිවිටු
මිතුරිය: නදේශ්‍ය කෘෂිකරියා.

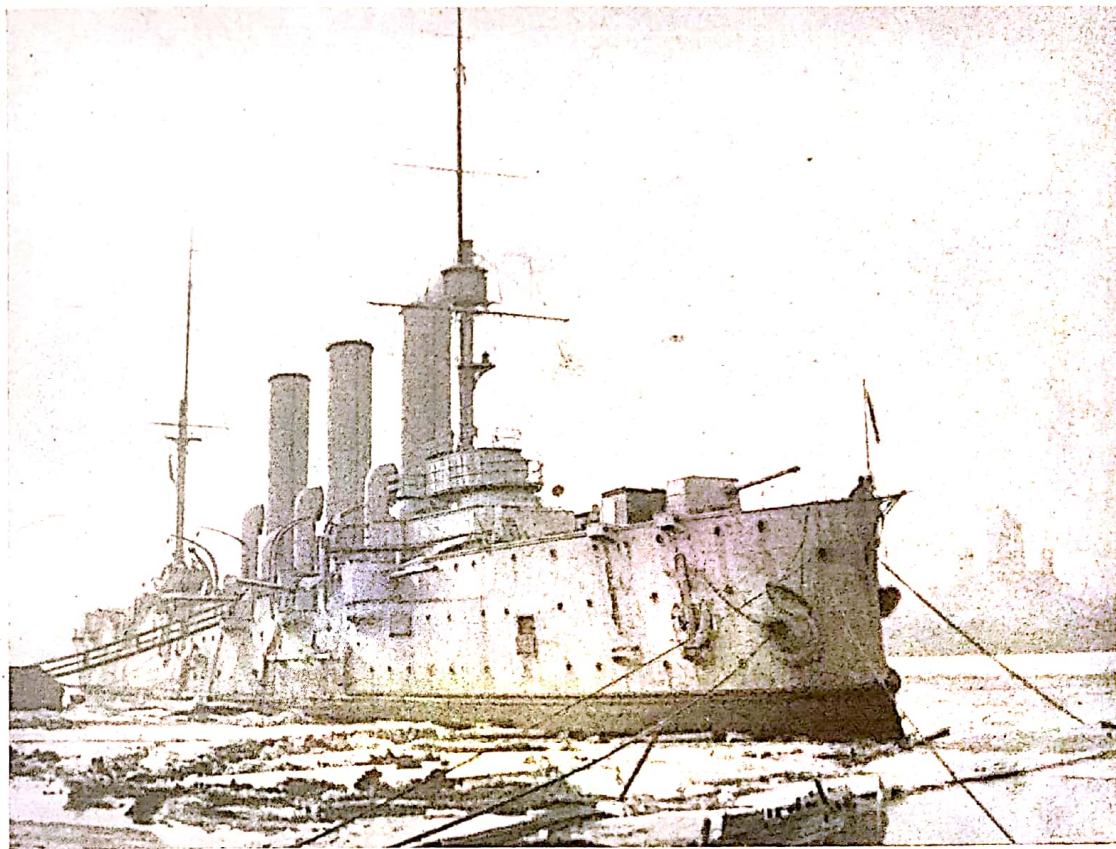
ලෙනින් අවුරුදු කීපයක් තිස්සේ
රටින් පිටව සිටියෙන් ඔහු වෙත
යැවීමට, ඔහුගේ මව සහ ආත්තා
සොහොයුරිය මේ ඡායා රූපය
ගත්හ.

තාවකාලික ආණ්ඩුවේ ඔන්තු
කරුවෝ ලෙනින් සොයති. සැහවි
සිටි ලෙනින් රජය හා විප්ලවය
නැමති කෘතිය ලියයි.

මාරෝරා යුද්ධ නැව. අවිග්න්
කැරල්ල පටන් ගැනීම සඳහා සංඥා
වෙඩිමුර නැවුමේ මේ නැවේ
කාලතුවක්කු වලිනි.

ධනපති ආණ්ඩුවේ කාලය කෙටි
විය. ඔක්තෝබරයේ අවසන්
නැගිටීම.

හැසිරිය යුතු ආකාරය, උද්‍යෝගයක් හැටියට විස්තර කරන්න. නඩු තීන්දුවට ඉස්සෙල්ල පොලිස් නිරතුඩුවට නියම වෙලා හිටි කාලෙදී මම පොළොව පිස දැමීම සහ කොරිඩෝරය පිස දැමීම අත නොහැර කළා. හැමදම ව්‍යායාම් කළා. ඒ විතරක් මදි. ශරීර ශක්තියයි, අධිෂ්ඨාන ශක්තියයි ආරක්ෂා වන විදියේ වැඩ පිළිවෙලක් ඇති කරන්න ඕන.” යැයි චලදිමිඊර ඉල්ලීම් කීය.

දේවි ඉල්ලීම් විස්මයෙන් යුතුව තම වැඩිමහල් සොහොයුරා දෙස බැලීය.

“අයිය, ඇයි හිරගෙදර ගැන හිතන්නේ? පිටරට යාමට ලැහැස්ති වෙලා නෙවද?”

67

“ඕනම දේකට මුහුණ දෙන්නට ලැස්ති වෙල ඉන්න ඕන. පිටරට යන්න හැමදම එහෙ ඉන්නට නෙවි. හිරගෙදරදී හැසිරෙන්න ඕන ආකාරය ගැන කල් ඇතිව හැම සහෝදරයෙකුටම දන්වන්න ඕන”.

තම්බෝවි පෙදෙසේ සිට පෙස්ටෙර්නින් සහ ඔහුගේ බිරිඳද, චලදිමිඊර ඉල්ලීම් සමග සයිබීරියාවේ පිටුවහල් ජීවිතය ගත කළ පැන්ටෙලෙමෝන් නිකොලායෙව්වි ලෙපෙමින්ස්කිද පැමිණියහ.

පහ්රා නදිය අසල පිහිටි ඒ කුඩා ගෙය අණ දෙන කාර්යාලයකට සමාන විය. තරුණ උදවිය ගෙදර සාලයට වී පහත් හඬින් සාකච්ඡා කරන්නට පටන්ගත් විට, ප්‍රිද්කා ගෙට ඇතුළු වත් තැන ලැග මුර කරයි. සියළු දෙනාම ක්‍රොකට් ක්‍රීඩාව සඳහා වත්තට ගිය විට උප පන්දුවක් කටින් ගෙන දුවමින් සෙල්ලම් කරයි. ගෙදර උදවිය පහ්රා ගමේ දිය නෑමට ගිය විට, ගහ අසලට ගොස් මුරකරන ප්‍රිද්කා පිනන්නාන් දෙස බලා සිටින්නේ නොසන්සුන් ගතියකිනි. ප්‍රිද්කා වැඩියෙන්ම නොසන්සුන් වන්නේ චලදිමිඊර ඉල්ලීම් නිසාය. ගහට පැන පිනන ඔහු නිවහැටියේම දිය යටින් යයි. කලබල වන ප්‍රිද්කා දිග ඇදී හොම්බ දිගු කොට වතුරට පනී. පිනමින් සිටි තැනැත්තා දියේ ගිලෙමින් සිටින්නේ යැයි ඉව අල්ලා දෑනගන්නා ප්‍රිද්කා ඉක්මනින් පිනයි. චලදිමිඊර ඉල්ලීම් එහා ඉවුර දක්වා දිය යටින් ගොස් මතු වී, වෙරළේ හිඳ ගනී. ප්‍රිද්කාද වෙරළට යයි.

“මොකද බය උණාද? උඹ හිතුවද මම දියේ ගිලුණෙයි කියල?” මෙසේ අසන චලදිමිඊර ඉල්ලීම් ප්‍රිද්කාගේ හිස අත ගායි.

හවස උල්යානොව්ලාගේ ගේ අසල පිහිටි කේද්රොව්ලාගේ ගෙදරට පොලිස් නිලධාරියෙක් ආවේය. උල්යානොව්ලාගේ වැඩ කටයුතු ගැන ඔහු කේද්රොව් මැතිනියගෙන් විස්තර ඉල්ලා සිටියේය. ඇවිත් ඉන්න අමුත්තන් කවරද? රහස් සාකච්ඡා කරනවාද? රුසියානු අධිරාජ්‍යයට විරුද්ධ කුමන්ත්‍රණය කරනවාද? ආදී ප්‍රශ්න ඔහු ඇගෙන් ඇසුවේය. මහළු පොලිස් නිලධාරියාගේ ප්‍රශ්න නොතේරෙන බව ඇහවූ කාන්තාව, ඇය සමග ආලින්දයට ගොස් බලන

ලෙස ඔහුගෙන් ඉල්ලා සිටියාය. අල්ලපු ගෙවත්තේ සිටින මිනිසුන් ප්‍රීතියෙන් හඬ නඟන සැටිද, ක්‍රොකට් පන්දු එකි'නෙක හැප්පෙන ශබ්දයද ඇසේ. සමහරයෙක් නගින නිල් පැහැති දුම් වළාවන්ද පෙනේ. ප්‍රිය උපදවන හඬකින් කෙනෙක් ගියක් ගයයි:

කසාද බඳින්නට පල්ලි ගියේ නැ
රන් මුදු ගන්නට සල්ලි අතේ නැ
ගායන වාදන අපට නැතේ
පල්ලිය ගෞරව අපට නැතේ...

68

“කවිද ඒ සිංදු කියන්නේ?” පොලිස්කාරයා ඇසුවේය.

“උල්යානොව් පුවලේ වැඩිමහල් පුතා — වලදිමර් ඉල්යිව්” යැයි කේද්රොවා කීවාය.

“සයිබීරියාවේ පිටුවහල් සිර දඩුවම ගෙවලා ආපු මිනිහද?” යි පොලිස් නිලධාරියා ඇසීය.

“කොහෙ ඉඳල ආවද කියන එක ඔහෙ මට වැඩිය හොඳට දන්නව නෙව. ඒ උතාට ඒ හාදයා මහ හයිසෙන් හිනඟ වෙනව. හැමතිස්සෙම සින්දු කියනව, නැතිනම් උරුහන් බානවා. හැමදුම උදේට ගමේ කොල්ලො කුරුට් ටොත් එක්ක ගමේ පිනනවා. ඔහෙලට ඒ ඉලන්දරියා ගැන බොරු කේළාම් කියාලී. විප්ලවකාරයන්ට පුළුවන්ද ඔහොම හැසිරෙන්න? ඒ ගොල්ල හොඳ වැදගත් උදව්” යැයි කේද්රොවා ස්ථිර ලෙස කියා සිටියාය.

වැටට උඩින් ප්‍රිද්කාගේ ඔළුව පෙනේ. පොලිස් නිල ඇඳුම දුටු ප්‍රිද්කා දත් නියවමින් ගොරවන්නට විය. උගේ ඇස් රන් පැහැයෙන් දිලිසෙයි. මේ සියල්ල දුටු පොලිස් නිලධාරියා ඉක්මනින් හෙදර ගියේය.

*

පිටර්බුර්ග් නගරයට ගිය මරියා ඇලෙක්සාන්ද්‍රවිනා දවස් තුනකින් හෙදර ආවාය.

ළමයි සියළුදෙනාම ඇය හමුවීම පිණිස දුම්රිය පළට ඇවිත් සිටියහ. ගමන සාර්ථක වීද? යන ප්‍රශ්නය ඇසීමට කිසිවකු ඉදිරිපත් නොවීය. ඇයද කිසිවක් නොකීවාය. එහෙත් හෙදර ආ පසු, ඇය අත් බැගයෙන් රජයේ මුද්‍රාව සහිත ලියවිල්ලක් ගෙන, වලදිමර් ඉල්යිව් වෙත දිගු කළාය:

“මෙන්න පුතාට තැග්ගක්.”

“අවසර දුන්නා?” යැයි කී වලදිමර් ඉල්යිව් මවගේ අතක් ගෙන සිප ගත්

තේය. “මගෙ දයාබර අම්මේ! අම්මා ගෙනා අවසර පත්‍රය මට කොතරම් වටිනා තැග්ගක්ද කියල දන්නවද!...”

උපා නගරයට යාමට පෙර බෝට්ටු පැදීමෙන් අවසාන සවස් කාලය ගත කිරීමට තීරණය කළහ. විල්ලෝ පඳුරුවලින් ආවරණයවී ඇති තැනෙක රැස්වූ පිරිස ගී ගයමින් ගම්බද ක්‍රීඩා කරන්නට වූහ. මරියා ඇලෙක්සාන්ඩ්‍රවිනා කොටයක් මත වාඩි වී තරුණ තරුණියන්ගේ ගී අසමින්, ක්‍රීඩා දෙස බලා සිටියාය.

සෙල්ලම් ගමනින් පසු සැහැල්ලු සිනින් හා ප්‍රීතියෙන් ඔදවැඩි ගිය. පිරිස ආපසු ගෙදරවින් ගං ඉවුර බලා ගියහ. පහ්රා ගඟට උඩින් නිල් පැහැති වලාපටලයකි. හිරු බැස යත්ම අඳුර පැතිර ගියේය. පලාගිරව් සමූහයක් ගයන්නට වූයේ සංගීතාවාර්ය වරයෙකුගේ අණ පිළිපදින්නාක් මෙනි. නිසලව ගලා බසින පහ්රාවේ මාළුවෝ වලිග ගසමින් දිය යටින් මතු වී, නැවත අතුරුදහන් වෙති. මැඩියෙක් බියගත් විලාසයකින් ‘බක-බක’ හඬක් නගයි. අවට පඳුරුවල සැහව් ගත් රැ කොවුලෙක් වරක්, දෙවරක් මිහිරි නාදයකින් ගයා නිහඬ වෙයි. සෑදල රහිත අසුන් කීපදෙනෙකු දක්කාගෙන ගිය කොල්ලෝ කීපදෙනෙක්, දෙණිය හරහා ගොස් නොසෙති ගියහ. නැවත නිහඬියාවකි. ඉදහිට හඬ නගන පලාගිරවෙක් ඒ නිහඬකාවය බිඳ හෙලයි. අහසේ තරුවල දීප්තිය කෙමෙන් වැඩි වෙයි.

නිවෙස් බලා යාමට කිසිවකුට සිත් නොදේ. පිදුරු ගොඩක් අසල හිඳගෙන නිහඬව උන්න. චලදිමිඊර් ඉල්යිව් පිදුරු ගොඩට පිටදි පිරිසුදු වාතය ආශ්වාස කළේය. දවල් කාලයේ හිරු රැස් නිසා උණුසුම් වූ බිම තවම සිසිල් නොවීය. හෙට මේ හැම දෙනෙක්ම නොයෙක් නොයෙක් තැන්වලට ගොස් වැඩ පටන් ගනු ඇත. ඡෙස්ටෙර්නින් යුවල තම්බෝව් පෙදෙසට යනු ඇත. ලෙපෙමින්ස්කි. ප්ස්කොව් බලා යනු ඇත. චලදිමිඊර් ඉල්යිව් සහ අන්නා ඉල්යිනිවිනා අම්මාත් සමග වොල්ගාවට යනු ඇත. මේ කාලය තුළදී දෙස්තර ලෙව්ට්ස්කි “ඉස්ක්‍රා” පත්‍රයේ වාණිකරුවකු වශයෙන්ද ක්‍රියා කිරීමට ඉදිරිපත් විය. මරියා ඉල්යිනිවිනා සහ ද්මිත්‍රි ඉල්යිව් “ඉස්ක්‍රා” පත්‍රයේ නියෝජිතයින් ලෙස කටයුතු කරති. අවංක රුසියානුන් බොහෝ දෙනෙක් ගෙන ඇති මග, ඒ අමාරු අසිරු, එහෙත් ආලෝකමත් මග ගැන ඔවුහු සිතන්නට වූහ.

“අපි කවුරුත් කැමති ගිතය ගයමු” යි චලදිමිඊර් ඉල්යිව් නිහඬතාවය බිඳමින් පැවසීය.

සතුරු මාරුත අප වෙත හමයි
දුෂ්ට බලයෝ අප පාහති...

අනෙක් සහෝදරවරු පසුව නිහඬව ගයති.

සතුරාට එදිරිව අවසාන මාරක සටනට වැදෙමු
අපේ අනාගත ඉරණම කිසිවෙක් නොදනී...

70

එහා ඉවුරේ ගිනි මැලයකින් අල පුළුස්සන සුවඳක් දැනේ. රෑ යාමය වන තුරු අසුන්ට තණ කවන කොල්ලෝ එක්වී ගිනි මැලයක් ගසා අල පුළුස්සමින් සිටිති. ඊට තරමක් ඇතිත් තව ගිනි මැලයකි, ඉන් නගින ගිනි දැල් නිසා මහත් වූ ආලෝකයක් ඇති විය. කොල්ලන් ගිනි මැලය අවට ඇවිදින සැටි පෙනේ.

“ගිනිමැල! සහෝදරවරුනි, අපිත් එකතුව රුසියාව පුරා ගිනිමැල ඇති කරමු. ඒවායින් මහා ආලෝකයක් ඇති වෙව්. ඒ ගිණිමැල අවුළුවන්නේ අපේ (ඉස්ත්රාව හෙවත්) ‘ගිනි පුපුර’යැ” යි චලදිමිඊ ඉල්ලී කීවේය.

“කවුද දන්නේ, එහා ඉවුරේ ඉන්න ඒ කොල්ලෝ සමහර විට විජ්ජවයට හවුල් වෙලා රුසියාව පුරා මහා ආලෝකයක් ඇති කිරීමට තරම් වාසනාවන් ඉරණමක් ඇති අය වෙත්ට පුළුවනි” යැයි ලෙපෙෂින්ස්කි කීවේය.

අඳුර පැතිර යත්ම ගිනිමැලවල සංඛ්‍යාවද වැඩි විය. වියලි අතු සොයා ගෙන වුත් ගිනි මැලවලට විසි කරන කොල්ලෝ අළු පිසදමති. ඉවුර අසල ගිනි මැල තරු මෙනි. අඳුර මකා ආලෝකයක් ඇති කිරීමට ඒ ගිනිපුපුරු සමත්විය.

පලා ගිරවී නැවත ගයන්නට වූහ. යහපත් කාලගුණයක අනාවැකි කියන්නා සේ මදුරුවෝ හඬ නැගූහ.

අනුරා රූප

71

එය 1907 දී පින්තූරයේ සිදු වූවකි.

දෙසැම්බර් මාසය වුවද හරි හැටි සිත සාතුව නොතිබිණි. නිරිත දිගින් හමන සුළං බොටිනික් මුහුදු බොක්කේ ජලය වසා ඇති ලපටි හිම තට්ටු පුපුරවයි. හිමෙන් වැසී ඇති කුඩා හා සිහින් දූපත් දහස් ගණනක්, හදිසියෙන් දිය මිදී හිම බවට පත්වූ රළුලක් සිහි කරවයි.

අබෝ නගරයේ සිට මේ දූපත් හරහා වැටී ඇති පාරක් ඔස්සේ අශ්වයෙක් හිම යානයක් ඇද ගෙන දුවයි. අසු දක්කනු ලබන්නේ පින්තූරයේ ජාතික වික්ටර් කාර්ල්සන් විසිනි. ඔහු ලිල්මේලො දූපතට මිනිසකු ගෙනගියේය. ඒ මිනිසා රුසියානු සාර්ගේ සතුරකු බවත්, සාර්ගේ පොලිසියෙන් සැඟවී සිටින බවත් කාර්ල්සන් දැන සිටියේය. හිම යානයේ වාඩි වී සිටින ඒ පුද්ගලයා ගැන ඔහු දැන සිටියේ එපමණකි.

ඔහු අන් කිසිවකු නොව විලදිමිර් ඉල්ඩිව් ලෙනින්ය.

ලෙනින් සොයා වහාම සිරභාරයට ගත යුතු යැයි පොලිසියට අණ කර තිබිණි. හදිසියෙන්ම රටින් පිටවීමට ලෙනින්ට සිදු වූයේ එබැවිනි.

මාර්ගයේ අවසානය දක්වා ගමන් කළ හිම යානය, කුඩා කන්දක් අසල රතු පාට ගෙයක් ළඟ නැවතිණි.

“උවමනා තැනට ආවා” යැයි කාර්ල්සන් කිවේ වැදගත් ලිලාවකිනි.

කාර්ල්සන් හිම යානයෙන් බැස, අසු බැඳ තබා ගෙට ඇතුළු වන දෙරට පා පහරක් ගසා දෙර හැරියේය.

ඔවුන් ඇතුළු වූයේ කුඩා කාමරයකටය. එය පිරිසුදුය. බිම වසා ගත් ලනුපැදුරුද, බිත්ති අලංකාර කළ කාපට්ද එහි දක්නට තිබිණි. ලොකු උදුන ළඟ දිලියෙන තඹ හැලිකිපයකි. උදුනේ සිට සිලිම දක්වා දිගැති රිටි කිපයකි. පාන් පිට්ටලින් සාදන ලද දුඹුරු පැහැති රොටි කිපයක්ම මේ රිටිවල අමුණා ඇත.

එළිපත්ත උඩ සිටගත් කාර්ල්සන් ගෙහිමී බර්ග්මන් සමග පහන් හඬින් යමක් කතා කොට, මගියාට අත දී ආවාර කොට, ගෙහිමියාගේ බිරිඳ දෙස බලා හිස වනා ඉක්මනින් පිටව ගියේය.

ගෙහිමියා වාඩි වී සිටි පළල් බංකුවේ වාඩි වූ චලදිමිඊර් ඉල්සිව් ඔහුගේ උරහිස මත අතක් තබා මෙසේ කීය:

“යාඵවා, මට ඉක්මනින්ම ස්ටොක්හෝම්වලට යන්නට ඕන. කොහොමද ඒක කරන්නෙ?”

දුම්රු පැහැති වියලි අතු මෙන් වූ තම ඇඟිලිවලින් දුම් පයිප්පයට දුම්කොළ පිරවූ මස් මරන්නා නිහඬව සිටී. දෙකක් එකවර — එනම් දුම්කොළ පිරවීමත් කතා කිරීමත්—නොකළ හැකි බැවිනි, ඔහු නිහඬ වූයේ. අවසානයේදී දුම්කොළ පුරවාගෙන පයිප්පය දල්වා ගෙන දුමක් ඇද පිට කළේය. ඇඟමැලි කඩා දිග ඇදුණු මස් මරන්නා අමුත්තා දෙස සෙමින් බැලීය. ඔහුගේ ශක්තිය තක්සේරු කිරීමට මෙන් බැලූ මස් මරන්නා කතා කළේය:

“දන් යන්නට බැහැ. පාරවල් නැහැ. පයිත් යන්නට බැහැ. ඔරුවෙන් යන්නට බැහැ. හිම මිදිල තද වෙන කල් ඉන්නට ඕන.”

“තමුසෙ කියනව පයිත් යන්නට බැහැ. ඔරුවෙන් යන්නට බැහැ කියල. එහෙනම් පයිත් යන්නට පුළුවන් තැන්වල පයිත් යමු. ඔරුවෙන් යා හැකි තැන්වල ඔරුවෙන් යමු, හිම උඩ යන කොට ඔරුව ඇද ගෙන යමු, හොඳද?” යි චලදිමිඊර් ඉල්සිව් කීවේය.

“ඒක කරන්නට බැහැ. හිම තට්ටු කුනිය. මිනිසෙකුගෙ බර උහුලන්නට තුනි හිම තට්ටුවලට බැහැ. ඔරුව පදින්නට බැහැ වතුර හොඳටම කැටි ගැහිල” යැයි මුරණ්ඩු ලෙස මස් මරන්නා කියා සිටියේය.

පසුදු චලදිමිඊර් ඉල්සිව්, ගෙහිමි මස් මරන්නා අවදිවනවාත් හා සමගම අවදි වී මුහුණ සෝදා ගෙන ජනේලය අසල මේසය ළඟ වාඩි වී, සටහන් පොතක් දිගහැර බලන්නට විය.

නොඋස් කඳුගැට පෙලක් ජනේලයෙන් එබී බලන විට පෙනේ. තනි ගල්වලින් සැදී ඇති කඳු ගැට දූපත් මෙනි. ගල් පලාගෙන මතු වී ඇත්තාක් මෙන් පස් රහිත ඒ කඳුගැට මත ගසක් හෝ දෙකක් දැකිය හැක. වැලි හෝ පස් හෝ නැති ගල් මත එවැනි ගස් හැඳි වැඩුනේ කෙසේද? සුළඟට ගසාගෙන ගිය මල් ඇට පිපිරී හෝ ඉරිතැලී ඇති කඳුවල කුඩා කුහරයන්වලට සහ වලවල්වලට වැටී, කාලගුණය මැඩ ශක්තිමත් ව වැඩී ඇත. දෑත් කිසිම කුණාටුවකට මේ ගස් උදුරා දැමීමට බැරිය.

කුස්සියේ සිටි බර්ග්මන් නිදන කාමරය දෙස එබී බලමින් කාර්ල්සන් තමාට කී දේ සිහියට නගා ගෙන මෙසේ සිතයි: “සාර් රජුගේ ලොකුම හතුරා මේ මිනිහද? බැලූ බැල්මට සාමාන්‍ය මිනිසෙක්. මේසය ළඟ ඉඳගෙන වම් උරය පහත දමා ගෙන මොනවදෝ ඉක්මනින් ලියනව. ඔහුගේ විශාල හිස ඉස්සරහට නැමිල. කුණාටු හමන හඬවත්, රළ වේගයේ ගෝසාව වත් එයා ගණන් ගන්නේ

නැහැ. ලිවීම නවත්වල එයා සටහන් වගයක් දෙස බලනවා. හීතල වුණු ඇඟිලි උණුසුම් කරගත්තට දැන් කිහිලි තුළ ඔබා ගන්නවා. ආයෙමත් ලියන්නට පටන් ගන්නවා.”

දෙමහල්ලෝ උදේ කැමට සුදුනම් වෙති. ගෙහිමී ගැහැණිය කෝපි බදුනක් මේසය මත තැබුවාය. රිටිවල ගසා තිබුණු රොටි කීපයක් ගළවා ගන්නාය.

“එන්න, කෝපි ටිකක් බොමු” යැයි ගෙහිමියා ලෙනින්ට ආරාධනා කරයි.

ලෙනින් කුස්සියට පැමිණ කරුණාවත් ලෙස මද සිනාවකින් ඔවුන් දෙස බලා වාඩි වෙයි. මස් මරන්නාගේ ජීවිතය ගැන මහත් ඕනෑකමකින් හා සැලකිල්ලකින් ඔහු තොරතුරු අසයි. ගල් කඳු මත. වගා කිරීමට ඉගෙන ගත්තේ කොහොමද, එහි වැවෙන පැලෑටි වග් මොනවාද, සැහෙන්ට මාලු අල්ලන්නට පුළුවන්ද ආදී ප්‍රශ්න ලෙනින්, බර්ග්මන්ගෙන් ඇසීය. වැඩි කතා බහ නොකරන ගෙහිමී කාන්තාවද ඔහු සමග කතා කිරීමට කැමැත්තක් දක්වුවාය.

*

ලෙනින් දවස් කීපයක්ම බර්ග්මන්ලාගේ ගෙදර නැවතී සිටියේය. මීට වඩා පමාවීමට බැහැ. හදිසියෙන්ම කළ යුතු වැඩ කටයුතු ගොඩකි. කෙසේ හෝ වහාම ස්ටොක්හෝම් නගරයටද ඉන්පසු ස්ටිට්සර්ලන්තයටද යා යුතුය. එහි සිට, අනාගත විප්ලවවාදී සටන් සඳහා සුදුනම් වන රුසියානු කම්කරු පංතිය හා පක්ෂය සමග සබඳකම් ඇති කර ගත යුතුය.

විඩා පත්වූ ඔහු ඒ ගෙදර තවත් දෙදිනක් නැවතී සිටියේය.

සිරිත් පරිදි උදෑසන “කොහොමද හිම?” යන ප්‍රශ්නය අසන ලදී. “හිම තවටුව තවම තුනිය. සුළං හමන දිසාවත් වෙනස් වෙලා නැහැ. අළුත් අවුරුද්ද පසු වන තුරු යන්ට ලැබෙන්නෙ නැහැ. තව සුමානෙකින් නත්තල් උත්සවය. ඉතින් ඔය උත්සව දවස්වලට ගමන්වලට පිටත් වෙන්නෙ නැහැ නෙවැ” යි බර්ග්මන් කීය.

“බැහැ. නත්තලට ඉස්සෙල්ල මට ස්ටොක්හෝම්වලට යන්ට ඕන. අපි හෙට පිට විය යුතුමයි. ඔව්, හෙටම!” යැයි ස්ටීරලෙස ලෙනින් කියා සිටියේය.

තම වැඩවල යෙදී සිටි මස් මරන්නා පිළිතුරු නොදී නිහඩ විය.

දවල් ආහාරයෙන් පසු හෙතෙම තම ගබඩාවෙන් පැතැලි ඔරුවක් ගෙන එයට උවමනා උපකරණ එකතු කළේය. අඩි එක හමහාරක් පමණ උසැති රිටි දෙකක් ඔරු කඳේ දෙපස හබල් පාසවලට ඉදිරියෙන් සවි කොට හරස් පොල්ලක් ඒ රිටි දෙක අතර තබා බැන්දේය.

ගමනට සුදුනම් බව හෙතෙම හවස ලෙනින්ට දන්වා සිටියේය. හිමිදිරි පාන්දර පිටත් වෙන්ට ඕන. හිර පායන්ට ඉස්සෙල්ලා ජනපද පසු කර යන්නට ඕන. අයිස් කඩන නැව නිසා සෑදෙන දිය පාර වෙත යාමට පමා නොවිය යුතුය. ලෙනින් හැද සිටි හම් සපත්තු දෙස උදසින ලෙස ඔහු බැලුවේය. පසුව කොහේදෝ ගොස් මස් මරන්නකුගේ සපත්තු කුට්ටමක් ගෙනැවිත් ලෙනින්ට දුන්නේය.

... රාත්‍රිය ගෙවියාමට ඇත්තේ දෙපැයකටත් වඩා අඩු කාලයකි. ගෙහිමි කාන්තාව මාළු, රොටි සහ කෝපි ඔවුන්ට දුන්නාය. කෝපි උගුරක් දෙකක් බි, නැගිට සිටි ලෙනින් ගෙහිමි කාන්තාව වෙත ගොස් ඇයට අත දී ආචාර කළේය:

“බොහොම ස්තූතියි, ඔහෙලගෙ උදව් උපකාරවලට බොහොම ස්තූතියි!”

සිත සමයේ උතුරු දිග හිරු එළියට සම කළ හැකි මද සිනාවක් පෑ ගෙහිමි කාන්තාවද ඔහුට ආචාර කළාය.

*

මුහුදේ යාත්‍රා කරන නැව් අනතුරු හඟවන සංඥා පිට කරති. මිදුම අතරින්, සඳ එළිය බොට්තික් මුහුදු බොක්කේ අදුර මදවශයෙන් නැති කරයි.

දෙපසින් හරස් පොල්ල අල්ලාගත් දෙදෙනා ඔරුව තල්ලු කරති. හිම දිගේ ඉදිරියට ඇදෙන ඔරුව හඬක් නගයි. පාවහන් විදගෙන සිත ඇඟට කාවැදෙයි. ලෙනින් දකුණින් හරස් පොල්ල අල්ලා ගෙන, වමින් මස් මරන්නාගේ ලත්තූරුම ගෙනයයි.

බර්ග්මන් තමා පමණක් දන්නා හොර පාරක් දිගේ ඔරුව තල්ලු කරමින් ගමන් කරයි. අඩි පනහක් හැටක් යන ඔහු නැවතී උලක් ගෙන හිම තවටුවේ සනකම මැන බැලීමට මෙන් ඇන බලයි. හිම තවටුව කැඩෙන සේ අනින විට ඔහු “යාහ්” යන හඬක් නගමින් කැගසයි. ඉන්පසු නැවත ඔරුව තල්ලු කරයි.

උතුරෙන් හමන සුළං පහර කෙමෙන් ප්‍රචණ්ඩ වෙයි, ඉදිමි ඇති මුහුණුවල වේදනාව තවත් උත්සන්න කරමින් එය පහර දෙයි. දැඩි හිම පතනයකි.

මෙතෙක් ගමන් කළ දුර ප්‍රමාණය හැතැප්ම එකහමාරක් පමණ වේ. එහෙත් දෙදෙනාම විඩාපත් වී සිටිති. නළලෙන් වැගිරෙන දහඩිය බිංදු නිසා දැස් වැසියයි.

අරුණෝදය අළු පැහැතිය, නොපැහැදිලිය. එතරම් දුබල එළියක් නිසා දවල් කාලය ආලෝකමත් වේයැයි සිතිය නොහැක.

දූපත් අතර හිමෙන් වැසිගත් පරතෙරය වඩාත් පළල් වෙයි. එක් දූපතක් ඉදිරිපිට හිම කැටි සහිත දිය පාරකි. දෙදෙනා පළමුවැනි වරට ඔරුවට නැග

හබල් ගැසීමට පටන් ගත්හ. ඊළඟ දූපතේ හිම සීමාවට පැමිණි පසු නැවත ඔරුව තල්ලු කිරීමට පටන් ගත්හ.

“දැන් ඉතින් අනිත් වෙරළට යා යුතුයැ” යි අතක් දිහා කරමින් බර්ග්මන් නමා ඉදිරියෙහි වූ වෙරළ පෙන්වීය.

මිදුනු දිය අසිස් බවට පත්ව මාර්ගයක සේයාවක් ගෙන ඇත. ඒ මත හිම වැටිලාය.

හරස් පොල්ල නැවත අල්ලා ගෙන බර්ග්මන්ගේ ක්‍රියාවට අනුකූල වන සේ ගමන් කරන ලෙනින් ඇත බැලීය.

“අපි හුභාක් දුර ගියෙමුදැ” යි ඔහු ඇසීය.

“දුර ප්‍රමාණය අනුව බලන විට බොහෝ දුර ගියා. ඉදිරියට ඇති මහ පහු කළ මහට වඩා අමාරුයැ” යි බර්ග්මන් පිළිතුරු දුන්නේය.

දැන් ඔහු පෙරටත් වඩා නැවතී, නැවතී “යාහ්” හඬ නගමින් උලකින් ඇත හිම තට්ටුවේ සනකම මණි. සමහර විට එම හඬ අනතුරු හැඟවීමක් පළ කරයි. තවත් විටෙක එය ප්‍රශ්නයක් අසන ලීලාවක් කියාපායි, තවත් සමහර විටෙක එය බැණ වැදීමක් වැන්න.

විශාල හිම තට්ටුවක් ඔක ඔරුව තල්ලු කරමින් සිටි ලෙනින් දෙපා බිම ගසා දැන් හිස වටා යවා ආශ්වාස — ප්‍රාශ්වාස කිරීමට පටන් ගන්නා පමණි. ඔහුගේ එක් පසක් හිම බිඳගෙන ගොස් දියට ඇතුළු විය.

ඔරුවේ හරස් පොල්ල තදින් අල්ලා ගත් ලෙනින් දකුණු කකුල දිගහැර, එයට වාරු වෙමින් වම් කකුල ඇද ගැනීමට උත්සාහ දරනම, දකුණු කකුලද හිම තට්ටුව බිඳ ගෙන වතුරට වැටිණ. සපත්තු වතුරෙන් පිරී ගියේය. ඊට දෙදරුම් කෑවේය...

හිම කැට විසිර යන්නට වූයෙන් පස ගැසීමට පවා තැනෙක් නොවීය. අවදනම අති විශාලය!

ලෙනින් තම සගයා දෙස බැලීය. ඔහුගේ මුහුණ අඳුරු වී ගොසිනි, දෑස් වටකුරු වෙලාය. ඉහටිය දක්වා දියට යටවී සිටි ඔහු හති දමන්නට විය.

“ඔරුවට නගිනව! ඉක්මනට ඔරුවට නගිනව.”

කවුද එහෙම කිවේ? සමහර විට බර්ග්මන්ට නොඇසුනාද?

දෙදෙනාම ඊට අල්ලා ගනිමින් ඔරුවට ළං වූහ. ඊට නැමී ‘ක්‍රික්’ යන හඬක් නැගීය. එකවර ඔරුකද අල්ලා ගත් දෙදෙනා ඔරුවට නැග ගත්හ.

තමා වෙවිලන සැටි විලිදිමීර් ඉල්ලීම් ලෙනින්ට දුනේ. වේගයෙන් එක් වෙක ගැහෙන දත්වලින් පිටවන ශබ්දය නවත්වා ගැනීමට තරම් ඔහුට ශක්තියක් නැත. එහෙත් බලාපොරොත්තු රහිතව හෙතෙම හඬ නගමින් සිතා සුනේය.

“වතුර හොඳටම සිතලයි නෙව...”

වෙච්චන අත්වලින් බර්ග්මන් ලොම් මිටියක් තුළ තිබූ හම් සපත්තු දෙකක් ගෙන ලෙනින්ට දුන්නේය. සපත්තු කුට්ටම ගිනි උදුනකින් ගත්තාක් මෙන් උණුසුම්ය. ඒවා තුළ උණුසුම් මේස් කුට්ටමක්ද විය. ලොම්න් කළ ඒ මේස් කුට්ටම බර්ග්මන්ගේ බිරිඳ විසින් තැගි කරන ලද්දකි. තම සගයාගේ කරුණාබර බැල්ම දුටු මස් මරන්නා හිස හරවා අනෙක් පැත්ත බැලීය.

මේස් කුට්ටම අතට ගත් ලෙනින්, බර්ග්මන්ගේ ඇඳුම් තෙමී ඇතිදැයි ඇසීය. නැත. ඔහු තෙමී නැත. ඔහු ඇඳ සිටි කබාය විඳගෙන වතුර ඇතුළු නොවෙයි. එය 'ටර්පාට්ටින්' කබායකි. සපත්තුද එසේමය. තෙත සපත්තු ගළවා දමා උණුසුම් මේස් හා සපත්තු හැඳ ගත් ලෙනින් උණුසුම් විම පිණිස වේගයෙන් දැන් වැනිය.

බර්ග්මන් ඒ අතරතුර, ලොම් මිටිය තුළ තිබූ කෝපි බෝතලය සෙමින් ගෙන, ප්‍රවේසමින් එහි පියන හැර, කෝප්පයකට කෝපි වත් කළේය. කෝපි කෝප්පයෙන් වාෂ්ප පිට විය.

උණු කෝපි උගුරක් බිවී ලෙනින් "හරිම අතර්සයි!" කියේ ප්‍රීතියෙනි.

මෙසේ උණුසුම් වී දෙදෙනා නැවත ඔරුව තල්ලු කරමින් ගමනට පිටත් වූහ. ඔහු දියට වැටිණ. නැවත හිම ගොඩකට නැග ඔරුව තල්ලු කරනට විය.

නාගු දූපත වෙත යාමට තව ඉතිරිව ඇත්තේ හැතැප්ම කාලක පමණ දුරකි. අබෝ නගරයේ සිට ස්ටොක්හෝම් බලා යන නැවක් එන තුරු එහි සිටිය යුතුය.

අන්තිම යාර සිය ගණන අතිශයින්ම අමාරුය. හිම කඩමින් ගිය නැව තැබූ මාර්ගය දිස්නීමත්ව පෙනෙන්නට විය. තවත් දෙයකි උපදවා ගෙන දුරගෙවා ගොස්, ඔරුවෙන් බැස ගත් සගයින් දෙදෙනා නැව එන තුරු බලා සිටියහ.

ඔරුවට සවිකොට තිබූ රිටි හා හරස් පොල්ල ගළවා දැමූ බර්ග්මන් ලෙනින්ට ආයුබෝවන් කී පසු ඔරුව තම මිත්‍ර මස්මරන්නෙකුගේ ගෙදර තබනු ඇත. ඔහු තම නිවසට පැමිණෙනු ඇත.

තුමාරය තුනී වී ගියේය. අළු පාටට පෙනුණු හිම තට්ටු දැන් කොළ පාටය. දහවල් විය.

ලෙනින් හා බර්ග්මන් නැව එන තුරු රිසාන දෙස බලා සිටිති.

දූපතට උතුරු දෙසින් දුම් දමමින් එන නැව, පටු මුහුදු තීරය නිසා පෙනෙන්නේ මහා යෝධයෙකු මෙනි. දෙදෙනාම කර වටා ඔතා තිබුණු 'මස්ලර්' ගළවා වේගයෙන් වනන්නට වූහ. නැව ඔවුන් දිවිය...

නැවියන් සහිත සුලුප්පුවක් නැවේ සිට දියට බාන ලදී.

විලදිමිඊ ඉල්යිවි ලෙනින් මස් මරන්නාගේ දැන අල්ලා ගෙන සිට, පසුව ඔහුගේ උරහිස වැරෙන් අල්ලා සිප ගත්තේය.

"සුබ ගමන්, සුබ ගමන්!" යැයි බර්ග්මන් සෙමින් කීවේය.

විජයාය ජය ගන්නේය.

විජලවර්ගී ආන්ධ්‍රවේ පළමුවැනි
කාර්යාලය.

ගොවීන්ගේ අදහස් දැනගැනීම,
ඔවුන්ගේ ජීවිත තතු දැනගැනීම ඉතා
වැදගත්ය.

“ජීවිතය අනර්ඝය!” විජලවය සිදුවී
මාස කීපයකට පසු ගත් ඡායාරූපයකි
මේ.

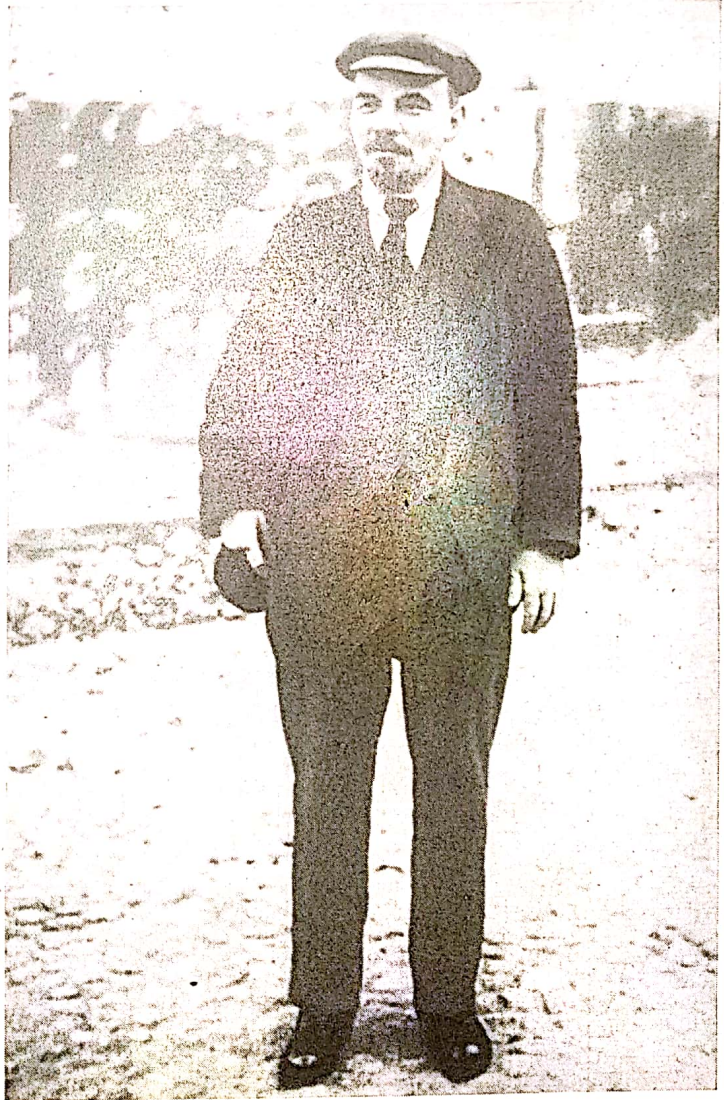
දවස පවත්ගන්නේ පුවත්පත් වලිනි.
ලෝකයේ හා රටේ පුවත් මොන
වාද? ක්‍රෙම්ලින්හි කර්‍යාල කාමරයේදී
මේ ඡායාරූපය ගන්නාවිට ලෙනින්
නොදන සිටියේය.

ලෙනින් මරා දැමීම සඳහා විෂකැවූ
වෙඩි උණ්ඩ වලින් වෙඩිතබන ලදී.
කුඩාල වලින් සුවය ලබමින් සිටියදී
ලෙනින් ක්‍රෙම්ලින් උයනේ ඇවිදියි.
1918 ඔක්තෝබර් මාසය.

“හොඳයි, පින්තූර ගනිල්ලා!”

ලෙනින්ගේ පොත්ගල පොත්
දහසකින් යුක්ත විය. ජර්මන්, ප්‍රංශ
හා ඉංග්‍රීසි භාෂාවන් ඔහු ඉතා
හොඳින් දැන සිටියේය.

ලුහුලුදීම

මා මේ කියන්නට යන්නේ එක්දස් නවසිය දහහතේදී සිද්ධ වුණ දෙයක් ගැනයි. එක් දහස් නවසිය දහහතේ ජුනි මාසයේදී මම යුද්ධ රථ අංශයක, රිය පදවන රක්ෂාවක් කෙළෙමි.

දවසක් ද රෑ අපේ යුද්ධ හටයින්ගේ නියෝජිතයින් රැස්වන තවරිවෙස්කි මාළිගයට මම ගියෙමි. රථයේ ඇන්ජිම නවත්වා බලා සිටියේ, නියෝජිතයින් සෙබළු නිවාසවලට ගෙනයාමට මට නියම කර තිබුණු බැවිනි.

රැස්වීම අවසාන විය. ඇන්ජිම ක්‍රියා කරවූ මම සුදුනම්ව සිටියෙමි.

මා හමුවීමට අපේ ඩිවිෂන් කමිටුවේ සභාපති දුවා විත් මෙසේ කියා:

“සක්ෂයේ නියෝගයක් පිළියැදීමට තමුසෙට භාර කරනව.”

“මොකක්ද නියෝගය?” මම ප්‍රශ්න කෙළෙමි.

“මෙන්න මෙකයි. දෑත් වෙලාව දෙළහයි, නෙවද?”

“ඔව්. දෙළහයි, ඊළඟට?”

“තව විනාඩි දහයකින් මම උඹේ රථයේ සහෝදරයෙකුට වාඩි කරවනව. ඒ සහෝදරයා කියන තැනට එයාව ගෙනියනව, තේරුණද?”

“තේරුණ. ඒ සහෝදරයාගෙ නම කොහොමද?” යි මම ඇසුවෙමි.

එවිට අපේ සභාපති තැන කෝප වී උස් හඬින් කතා කරන්නට විය:

“කතා නවත්වනව. සක්ෂයේ නියෝගයක් ලැබුණානම් ඒක ඉටු කරනව.

ඒ සහෝදරයාට අනතුරක් උනොත් උඹට ඉසාකියෙව්ගෙ පල්ලියට යන්නට සිද්ද වෙව්” යැයි සභාපති කීවේය.

“මොන කාරණාවකටද මම පල්ලියට යන්නෙ?”

“තමුසෙගෙ මළගමට ඕඩරයක් දෙන්න. ඔව්, තමුසෙ විහින්න. දෑත් තේරෙනවද?”

සභාපති ආපසු ගියේය.

විස්මය පත්වූ මම සහෝදරයා එනතුරු බලා සිටියෙමි. ඇන්ජිම හඬ නගයි. අපේ සභාපති සමග සිවිල් ඇඳුමෙන් සැරසී ගත් කෙනෙක් මා වෙත එන සැටි දුටුවෙමි. ඔහු අත කැප් තොප්පියකි. ඔවුන් ළංවෙත්ම මට ඉබේටම ‘ආහ!’ කියැවිණ. මා ළඟට ආවේ විලදිමිඊ ඉල්ලීම් ලෙහිනිය. මීට පෙර මා ඔහු දෑක

තිබේ. ඔහු කතා කරනවා අයා තිබේ. ක්ෂේමන්ස්කි මාළිගයේ සඳුකලයේ සිට ලෙනින් කතා කළ සැටි මම දුටුවෙමි. එය අමතක කළ හැකිද?!

මා අසළින් වාඩි වූ ලෙනින් ආචාරශීලී ලෙස මෙසේ කියා:

“සහෝදරය, කරුණාකරල ඉස්සෙල්ල මොයිකාවලට, ඊට පස්සෙ ලිගෝවිකාවලට යන්න. පුළුවන්නම් ඉක්මනට.”

මහ සළකුණු කීමට උවමනාවක් නැත. මගේ රථය ඉතා හොඳ තත්ත්වයක තිබිණ. ඉක්මනින්ම අපි මොයිකාවලට ආවෙමු. බොල්ෂෙවික් පක්ෂයේ ‘ප්‍රවිද්‍ය’ පත්‍ර කාර්යාලය එහිය.

විලදිමිථ් ඉල්යිච් ලෙනින් පත්‍ර කාර්යාලයේ විනාඩි කිපයක් ගත කොට නැවත රථයට ඇතුළු වී වාඩි විය. නගරයේ අනිත් කෙළවරට — ලිගෝවිකාවලට — අපි යමින් සිටියෙමු.

ලෙනින් සහෝදරයා දෙස තව වරක් බැලීමට මට සිතුවේ. හැරී ඔහු දෙස බලන විට අප පස්සේ එන රථයක් මගේ ඇසට ලක්විය.

මා රථය වමට හරවන විට, පස්සෙන් එන රථයද වමට හරවයි. දකුණට හරවන විට ඒ රථයද දකුණට හරවයි. එය මගේ සිතට තොරිසි විය. රථයට ළංවීමට මම ඉඩ දුන්නෙමි. ඒ යුද්ධ නිලධාරීන්ගේ රථයකි. රිය පදවමින් සිටියේ යුත්තරයෙකි!

වේගයෙන් රථය පදවන්නට වූ මම නිතර පිටුපස හැරී බලමින්, පස්සෙන් එන රිය පමා වන්නේද යන්න සොයා බැලුවෙමි.

මගේ හැසිරීම දුටු ලෙනින් සහෝදරයා කුතුහලයෙන් යුතුව ප්‍රශ්න කළේය:

“සහෝදරයට මගෙන් මොනව හරි අහන්ට තියෙනවද?”

“පිටිපස්ස හැරිල බලන්න, ලෙනින් සහෝදරයා!” යැයි මම පිළිතුරු දුන්නෙමි.

හැරී බැලූ විලදිමිථ් ඉල්යිච් මෙසේ කියා:

“කාර් එකක් එනව පෙනව. වෙන දෙයක් පෙනෙන්නට නැහැ...”

“සහෝදරය, අපේ පස්සෙන් ‘හොල්මන්’ එනවා” යැයි මම පැහැදිලි කළෙමි.

“මොන ‘හොල්මන්’ද?”

“සාමාන්තිය හොල්මන්. කෙරෙන්නස්කිගෙ ආරක්ෂක හමුදාවේ නිලධාරියො. අප පස්සේ ලුහු බඳිනව.”

“අපට උන්ගෙ ඇස්වලට වැලි ගහලා යන්ට පුළුවන් වෙනවට මම සැක කරන්නෙ නැහැ. සහෝදරය කෙරෙහි මම විශ්වාසය තබනව” යැයි ලෙනින් කීවේය.

ඒ කතාවට පසු මා තුළ සිදුවූ වෙනස විස්තර කිරීමට උවමනා නැතැයි සිතමි.

මා කොතරම් වේගයකින් රථය පැදවීදයත්, රෝද මහ පාරට ඉහළින් ඉගිලෙන් නාක් මෙන් දෑතිණ. රථය ඉගිලෙන්තට විය. “බරේක් විතරක් හරියට වැඩ කරන්නට ඕන. නැතිනම් මීළඟ වංගුවෙදි...” එවැනි හැඟීම් ඇතිවූ නිසා මා කැළඹීමට පත් විය. මන්ද, මා සමග ගමන් කරන්නේ චලදිමර් ඉල්ලීම් ලෙනින් බැවිනි!

පිටුපස හැරී බැලීම නතර කළ මම වේගයෙන් රථය පැදවීම. ලෙනින් සහෝදරයා කතා කරනවා මට ඇසිණ:

“උනුත් වේගයෙන් එනවා. සහෝදරය තව හයිසෙන් පාගන්ට... උන්ගෙන් ඇත් වෙන්ට... කොහොමහරි ඇත් වෙන්ට ඕන!...”

දැන් මා රිය පදවන්නේ හැකිතරම් වේගයෙනි. නිළධාරීන්ට අපට ළංවීමට බැරි බව මගේ රියදුරු ඉවෙන් මට දෙනයි. ඔවුන්ට බැරිය. එහෙත් ඔවුන් අප ලුහුබැඳීම නවත්වා නැත. නිළධාරීන්ගේ රථයේ හඬ ළං ළංව ඇසේ...

අපි ලිගෝවිකාවට පැමිණියෙමු. පටු මගකට රථය හැරවූ විට, එහි හරිමැද වලක් භාරා, වැටකින් කඩුල්ලක් සාදා, කණමැදිරි එළියක් වැනි පහනක් එහි එල්ලා තිබෙන සැටි දුටුවෙමි.

සැණෙකින් මට අදහසක් ඇති විය. රථය නවත්වා, පිටතට පැන වැටට පයින් ගසා පහන නිවා දමා, රථය පැදවීම. වේගය වහාම වැඩි කිරීමට නොහැකි වුවද, පටු මගෙන් පිටවන විට මහ භයයක් ඇසිණ. මා සිතූ සැටියෙන්ම සිදු විය. නිළධාරීන්ගේ රථය වලට වැටී ඇත. මම රථය පැදවීමි.

නිළධාරීහු කැගසති, යටි උගුරෙන් කැගසති, කුණු හරුපයෙන් බැණ වදිති. රියදුරා නළාව හඬවයි. ගෙවතු අතුගාන්නෝ උරුහන් බාති. මුළු පිටර් බුර්ගයටම ඇසෙන ඊස් කැගසති.

වැඩි වෙලා ඒ ‘සංගිතයට’ ඇහුම් කන් නොදුන් අපි, කිසි අමුත්තක් නොවූ ලෙස සාමාන්‍ය වේගයකින් රිය පදවා ගෙන ගියෙමු. ලිගෝවිකාවට ආ පසු මම තව වරක් ලෙනින් සහෝදරයා දෙස බැලුවෙමි. ඔහු මා දෙස බලා මහ හඬින් සිනාසෙන්නට විය. ලෙනින් කොතරම් හඬින් සිනාසුනේදයත් මටද සිනානොවී සිටිය නොහැකි විය.

මෙසේ සිනාසුණු අපි යා යුතු තැන බලා පමා නොවී කරදරවලට මුණ නොපා ගියෙමු.

අවිගන් නැගිටීම

(සංක්ෂේපයකි)

88

රුසියාවේ පැරණි දින දර්ශනය අනුව ඔක්තෝබර් 24 ද ආයුධගත් නැගිටීම ඇති විය. එදින උදෑසන සිටම විලදිමිඊ ඉල්සිව් ලෙනින් කැළඹීමට පත්ව සිටියේය. එක්රැස් කර ඇති විප්ලවකාරී හමුදාවල සංඛ්‍යාවද, ඒවා යැවිය යුතු තැන්ද ඔහු දැන සිටියේය. එසේවුවද ඔහු සන්සුන්ව නොසිටියේය. “සහෝදර වරු තීරණාත්මක ලෙස කටයුතු කරුවිද?” යන ප්‍රශ්නය ඔහු නිතර ඇසුවේය. ආයුධගත් නැගිටීම වර්ධනය වන සැටි විනාඩියක් පාසාම දැන ගැනීමට ඔහුට උවමනා විය.

උදෑසන ඔහු මර්ගරිතා වසිලෙව්නා පොපානවා විබොර්ග් දිස්ත්‍රික්කයේ පක්ෂ කාර්යාලයට පිටත් කර හැරියේය. එහි ගොස් සියලු කටයුතු ගැන දැන ගන්නා ලෙසත්, මහ පාරේ සිදුවන දේ ගැන විමැසිල්ලෙන් බලන ලෙසත් ඇට කියා සිටියේය.

වාර්තා කිරීමට තරම් දෙයක් පොපානවා දුටුවාද? එද අභහරුවාදය, සාමාන්‍ය දවසකි. සියලුම ආයතන හා ව්‍යාපාර තම කටයුතුවල යෙදී සිටි අතර කඩ සාප්පු සියල්ලද බාබර් සාප්පු සහ සිනමා ශාලාද විවෘත කර තිබිණි. වෙනදට වඩා අඩුවෙන් ට්‍රැමර්ට් දුවන බව පෙනිණි. එහෙත් වෙනදට වඩා වැඩියෙන් යුදබටයින් යන — එන සැටිද දැකිය හැක.

නිකොලායෙව්ස්ක් යාන්ත්‍රික පාලම දෙබෑ කොට තිබෙන බව දවල් වන විට දැන ගන්නට ලැබිණි. පොපානවා රැකියාව කළේ වසිලෙව්ස්ක් දුපතේය. එහි සිට විබොර්ග් පෙදෙසට පැමිණීම සඳහා ඇයට විශාල දුරක් ගෙවා ග්‍රෙනාදර් පාලම හරහා යාමට සිදු විය. අනිකුත් මාර්ග සියල්ල අසුරා, වසා දමා තිබිණි.

නෙවා ගහ හරහා මගීන් ගෙනයාම ඔරුකාරයින් විසින් කරන ලදී.

කැළඹුණු සිත් ඇති ලෙනින් බොරු කොණ්ඩයද නොපැළඳ කොරිඩෝරය දිගේ ඇවිදින්නට විය.

“කොහොමද මහ පාරේ තත්ත්වය? මොනවද වෙන්නේ?” පොපානවා පැමිණි විගසම ඇගෙන් ඇසුවේය.

එහෙත් පැහැදිලි පිළිතුරක් දීමට ඇයට බැරි විය. ආයුධ ගත් සේනාංක ඇ දුටු බව ඇත්තය. එහෙත් ඒ සේනාංක විප්ලවවාදීන්ගේද නැතිනම් ආණ්ඩු

පක්ෂයේදැයි කීමට ඇ නොදනී. ඒවා කාගේ නියෝගය පිට කොහේ යන්නේද? නේවා ගහ හරහා ඇති යාන්ත්‍රික පාලම් දෙබෑ කොට ඇත්තේ කාගේ නියෝගය අනුවද, මොන පරමාර්ථයක් සඳහා දැයි ඇ නොදන්නීය.

“සහෝදරී ඇඳුම් ගලවන්නට එපා. මේ ලියුම් කැල්ල දිස්ත්‍රික් පක්ෂ කාර්යාලයට ගෙනගොස් බාර දෙන්නැ” යි ලෙනින් කියා සිටියේය.

එය බොල්ෂෙවික් පක්ෂයේ මධ්‍යම කාරක සභාව වෙත ලියන ලද ලිපියකි. පොපානවා ඒ ලිපිය විබොර්ග් දිස්ත්‍රික් කාර්යාලයට ගෙන ගියාය. ඒ කාර්යාලය ස්මෝල්නි ආයතනය සමග කෙළින්ම සම්බන්ධකම් තිබුණු බව පෙනේ. දිස්ත්‍රික් කාර්යාලය ඉක්මනින් පිළිතුරු දුන්නේය. සැඟවී සිටින තැනින් පිටවීමට විලදිමීර් ඉල්ලීම් ලෙනින්ට මධ්‍යම කාරක සභාව අවසර නොදෙයි.

“අවසර දෙන්නෙ නෑ” යි කී ලෙනින් පුදුමයට පත් විය. “මොකද ඒ ගොල්ල මා නිසා බයවෙන්නෙ? පුදුම උදවිය. මම ඒක ඔහොම අත හරින්නෙ නැහැ. ඒ ගොල්ලන්ගෙ තීරණය වෙනස් කරවන්නට ඕන.”

ලෙනින් කෙටි එහෙත් තද බසින් ලියුමක් ලිවා විය යුතුය. පොපානවා ඒ ලියුම විබොර්ග් දිස්ත්‍රික් කාර්යාලයේ ලේකම් තැනට භාර දුන්නාය. රැස්වීම් කාමරයෙන් පිටවූ නදේෂ්ද කොන්ස්තන්තිනොවිනා කෲප්ස්කයා* මෙසේ ඇසුවාය:

“විලදිමීර් ඉල්ලීම්ව හොඳටම තරහ ගිහින්නද?”

“ඔව්, හොඳටම තරහ ගිහින්න.”

“ඒ උනාට, එයාට කියන්න, පිට වෙන්නට එපයි කියල. එතැන නැවති ඉන්නයි කියන්න.”

තමාට කිදේ ඒ විධියටම පොපානවා ලෙනින්ට කිවාය. එහෙත් ඔහු අසතුටකින් පසුවන බවක් ඇයට දැනෙයි.

“ඔය සහෝදරී ආපහු යන්න!” යැයි ලෙනින් ඉල්ලා සිටියේය. “පමා උවොත් සියල්ලම විනාශ වෙව්.”

“හොඳයි, මම නැවත යන්නම්. හැබැයි එක කොන්දේසියක් උඩ. ඔය සහෝදරය, දවල් කෑම ගන්න. මම බොහොම මහන්සි වෙලා කෑම පිළියෙල කළා. ඔය සහෝදරය නිකමටවත් කටේ තියන්නෙ නැහැ” යැයි පොපානවා කිවාය.

ලෙනින් සිනාසුනේය.

“හොඳයි, මම කෑම කන්නම්. සහෝදරී තවත් පාරක් එහෙ යන්නට. මම දැන්ම මධ්‍යම කාරක සභාවට ලියන්නම්.”

ඔහු කාමරයට ගියේය. ඇ කුසිසියට ගොස් නැවත ආහාර රත් කළාය.

* ලෙනින්ගේ බිරිඳ

“සහෝදරවරුනි!” චලදිමිථ ඉල්ලීම් ලෙනින් ඉක්මනින් ලියන්නට විය. “ඔක්තෝබර් 24 ද සවසය මා, මේ ලියුම ලියන්නේ. තත්ත්වය හොඳටම අවදානමය. ආයුධ ගත් නැගිටීම පමා කිරීම මරණයට සමාන බව දන්නම් හොඳටම පැහැදිලිය.”

ලියුම ලියා අවසන් කළ හෙතෙම කුස්සියට ගොස් ගෙහිමේ කාන්තාව වන පොපානවාට එය දුන්නේය.

“ඌ එකොළහට ඉස්සෙල්ලා නාවොත් මම හිතන විධියට ක්‍රියා කිරීමට මට නිදහස තියෙනවා. දැන් ඔය ලියුම භාර දීල ඉක්මනින් ආපහු එන්න” යැයි ලෙනින් ඇයට කීවේය.

පොපානවා ලියුමත් රැගෙන ගෙදරින් පිට වූවාය. ඇය වෙනුවට ලෙනින් සිටි ගෙදරට පැමිණියේ එයිනෝ රාහියාය. ලෙනින් අමුත්තා දැක සතුටු විය. තමාත් සමග කෑම ගන්නා ලෙස රාහියාගෙන් ඉල්ලා සිටි ලෙනින්, නගරයේ සිදු වන්නේ මොනවාදැයි ඔහුගෙන් ඇසීය.

විස්තර කිරීමට තරම් දෙයක් රාහියා දන්නේද? ඔහු යුධ — විජලව කම්ටුවේ සාමාජිකයෙකු නොවේ. සිදුවීම් ගැන විස්තර කළ හැක්කේ විජලවයේ ප්‍රධාන කාර්යාලය වන ස්මෝල්නියට පමණකි.

ස්මෝල්නියට ඇතුළු වීම සඳහා අවසර පත් දෙකක් රාහියා ළඟ ඇත. එහෙත් ස්මෝල්නිය දක්වා දැන් යන්නේ කොහොමද? ට්‍රැම් සේවය ක්‍රියා විරහිත වී ඇත. පයින් යාම ලෙහෙසි නොවේ. හැතැපීම හතක් පමණ දුර යා යුතුය.

“කොහොම හරි අපි යමු” යි කී ලෙනින් ඔහු සැනසීය.

පොපානවාට ලියුම් කැල්ලක් ලියා තබා ඔහු ඇඳ ගන්නට විය. වෙස් මාරු නොකොට මහ පාරට බැසීම අන්තරාදයකය. බොරු කොන්ඩයක් පැළඳ, කණ්ණාඩි කුට්ටමක් දමා ගෙන කම්මුලක් වසා රෙදි පටියක්ද බැඳ ගත්තේය. දත් කැක්කුමෙන් පෙළෙනවුන් එවැනි රෙදි පටි කම්මුලක් වසා බැඳ ගනිති. කබල් කැප් තොප්පියක්ද හිස දමා ගත්තේය.

“වෙස් මාරු කළා මදැ! යමු යන්න” යැයි කී ලෙනින්, පහන නිවා දමන ලෙසද කීය.

රාහියා පහන නිවා දමුවේය. දෙදෙනාම තරප්පු පෙළ දිගේ පහළට බැස්සෝය.

මහ පාරවල් හිස්ය. අන්තිම ට්‍රැම් රථය ඩිපෝව බලා දුවයි. ලෙනින් දුටු ගොස් රථයේ පාපුවරුවට නැග ගත්තේය. රාහියාද අමාරුවෙන් ට්‍රැම් රථයට ගොඩ විය.

ට්‍රැම් රථයේ මගීහු නොසිටියහ. ලෙනින් කොන්දෙස්තරවරිය අසල වාඩි

වී ඇය සමග කතා කරන්නට විය. රථය කොහෙ යන්නේ දැයි ඇසූ නමුදු, ඇය නිහඬව අඳුරු මාර්ගය දෙස බැලුවාය.

“නිහඬව ඉන්න. සහෝදරය,” යැයි රාහියා කීය. “කතා කරනව ඒ ගැහැණිය අහල තිබුණොත්, සහෝදරයව හඳුණා ගනිවි.”

ලෙනින් නිහඬ නොවීය.

“සිපෝ එකටද යන්නේ?” ඔහු කොන්දෙස්තරවරියගෙන් ඇසුවේය.

ප්‍රශ්න නිසා කිපුණු ගැහැණිය කෙටි පිළිතුරක් දුන්නාය:

“ඔව්, සිපෝවට.”

“ඇයි, මොකද?”

“තමුසෙ කවිද? දැන ගන්නට ඕන ඇයි?”

“මම කම්කරුවෙක්.”

මිහියා දෙස සැක සහිත බැල්මක් හෙළා කොන්දෙස්තරවරිය මෙසේ කීවාය:

“හරිම කම්කරුවෙක්! ‘කොහෙද යන්නේ?’, ‘මොකද?’” කියල ප්‍රශ්න අහනවා. ‘මොනවද වෙන්නෙ කියල පේන්නෙ නැද්ද, ධනපතින්ට බැට දෙන්න යනව, ඔන්න යන දිහාව!’”

*

දිගැති කෙළින් විදිය සොහොනක් මෙන් හිස්ය. ගෙවතු අතු ගාන්නන් හා මගින් නැත. ගෙවල්වලට ඇතුළු වන දෙරටු වසා දමලාය. අන්තරාවකින් තොරව ස්මෝල්නිය දක්වා යා හැකි හැඩයි. එහෙත් හිටිහැටියේ එක් මුල්ලක සිට අසරු හටයින් දෙදෙනෙක් එන සැටි පෙනේ. මොනවදෝ කතා කරමින් ඔවුහු ලෙනින් හා රාහියා පසු කර ගියහ. කාලතුවක්කු යුද්ධායතනයක යුන්කර් වරුන් දෙදෙනෙකි.

“සහෝදරය, ඉක්මනින් යන්න. මම උන්ව නවත්වා ගන්නට බලන්නම්” යැයි රාහියා ලෙනින්ගේ කනට කොඳුරා කීවේය.

අසරු යුන්කර්වරුන් දෙදෙන ආපසු රාහියා වෙත ආහ.

“බලපත්‍රය පෙන්වපන්” යැයි එකෙක් රාහියාට කීය.

“මොන බලපත්‍රයක්ද?” යි වෙරිකාරයෙකුගේ වේසයක් ගත් රාහියා ඇදී පැද ඇසුවේය.

මේ අතර ලෙනින් ඉක්මනින් ගමන් කරමින් සිටියේය.

“බලපත්‍රය පෙන්වාපිය නැත්නම්...” යැයි කී අසරුවෙක් සබුක්කුව ඔසවා ගත්තේය.

“තමුසෙ ඔය තරම්ම ලොකු කෙරුවෙක් නම් ගහනව, ගහනව!” යැයි

කියමින් සාක්කුවට අත දමා රිවෝල්වරය අල්ලා ගත් රාහියා අශ්වයා වෙතට වඩාත් ළංවිය.

බියවූ අශ්වයා අඩියක් පස්සට තබා අයින් විය.

“ඔය බේබද්දව අත හැරල දුව!” යැයි බියගුළු ලෙස අනෙකා කීවේය.

“ඌ බල්ලට ගියාවෙ... යමු!”

යුන්කර් අසරුවෝ දෙදෙන සබුක්කුවලින් හඬ පිටවන සේ හිසට උඩින් වැනුහ. අසුන් ආපසු හරවාගෙන ලිට්ටිනි මහ මගට ගියහ.

92

ෂ්පලේර්නයා මග ඔස්සේ ගමන් ගත් යහළුවන්ට දැන් ස්මෝල්නි ආයතනය පෙනේ. ඉස්සර වැදගත් තරුණියන් උගත් මේ ආයතනයේ හැම ජනේලයකම දැන් පහන් දල්වේ. ආයතන භූමියේ ගස් යට යුද්ධ රථ කිපයකි. ගිනි මැළ අසල සොල්දදුවෝ සිටිති. විජ්‍යාවේ ප්‍රධාන කාර්යාලය ක්‍රියාකාරී වී ඇති බව පෙනේ.

දෙවැනි සමස්ත රුසියානු සෝවියට් සභා සම්මේලනයට සහභාගි වීම සඳහා දිස්ත්‍රික්ක වලින් පැමිණි නියෝජිතයෝ ප්‍රධාන දෙරටුව අසල රැස්ව සිටිති. මැන්ඩේව් කොමිසමේ මෙන්ෂෙවික් නිලධාරීහු අවසාන මොහොතේදී ඇතුළුවීමේ බලපත්‍ර වෙනස් කළ නිසා පිට සළාත්වල නියෝජිතයින්ට මේ අකර තැබීමට මුණ පෑමට සිදුවිය. මෙන්ෂෙවික්වරු තමන්ගේ අනුගාමිකයින්ට රතු පාට බලපත්‍ර දී අන් අයට සුදු පාට බලපත්‍ර දුන්හ. රතු බලපත්‍ර ඇති අය පමණක් ඇතුළු කර ගන්නා ලෙස මෙන්ෂෙවික් මැන්ඩේව් කොමිසම මුර හටයන්ට අණ කළේය.

දෙරටුව අසල රැස්වුවෝ හඬ නැගූහ, බැණ වැදුණහ.

තමාගේ සුදු බලපත්‍රය වැනු එක් කම්කරුවෙක් කෑ ගැසීය:

“අවසර නැත්තෙ කොහොමද... නියෝජිතයෙකුට නවත්වන්ට බැහැ?”

මුර හටයාගේ ඇගේ හැප්පෙන සේ පපුව ඉස්සරහට දගන් කම්කරුවාට අනිත් අය ධෛර්‍ය දුන්හ.

“මොකද මේ පිස්සුව! උන්ම වරද්ද ගන්නවා. ඊට පස්සෙ අවසර දෙන්නෙ නැහැ. අයින් වෙනව!..”

පිරිස කොරිඩෝරයට තල්ලු විය. ලෙනින්ද ඒ පිරිසෙහි විය.

තරප්පු පෙළ දිගේ ඉහළ ගිය ලෙනින් සිනාසුනේය:

“අපට හැමතැනම යන්ට පුළුවනි!”

තුන්වැනි තට්ටුවට නැග ගත් විලදිමීර් ඉල්යිච් ලෙනින් යුද්ධ-විජ්‍යාවාදී කම්ටුවේ කාමරයට ඇතුළු විය.

ලෙනින්ගේ සැළැස්ම අනුව විජ්‍යාවාදී කණ්ඩායම් හා සේනාංක ක්‍රියා කරන සැටි සහෝදරවරු ඔහුට දැන්වා සිටියහ.

එද රතු සේනාංක නගරයේ වැදගත් ස්ථානයන් වන දුම්රිය පළවල්, බැංකු, පාලම් හා ටෙලිපෝන් — විදුලි පණිවුඩ ස්ථානයද අල්ලා ගත්හ. රැවත අල්ලා ගත් පාලම් ගැනද, හොඳහැටි ක්‍රියා කරන ඔරු සේවයක් ගැනද, ධනපති තාවකාලික ආණ්ඩුවේ අවසාන ගුහාව වන හිම මාලිගය දෙසට සාර්ථක ලෙස ගමන් කරන සේනාංක ගැනද ප්‍රීතිමත් ආරංචි ලැබෙන්නට පටන් ගත්තේය.

උදේ එළිය වැටෙන විට මුළු නගරයම ආයුධ ගත් කම්කරුවන් අත විය. තාවකාලික ආණ්ඩුව සතුව තුබුණේ හිම මාලිගයත් අවට අතුරු පාරවල් කීපයකුත් පමණකි.

මුළු රැයම නොනිදා සිටි චලදිමිඊර් ඉල්යිව් ලෙනින් උදයවන විට රුසියාවේ ජනතාව වෙත ආයාචනයක් ලිවේය.

පෙත්රොග්‍රාඩයේ ආයුධගත් නැගිටීම ජය ගත්තේය. රාජ්‍ය බලය යුද්ධ-විප්ලවවාදි කම්වුව අතට පත්විය.

ලෝක ඉතිහාසයේ පළමුවැනි වරට ආයුධ ගෙන නැගී සිටි විප්ලවවාදීහු ගුවන් විදුලිය මගින් සියළුම ජනතාව වෙත ආයාචනයක් කර සිටියහ.

පැය විසි හතරක් තිස්සේ නොකඩවා පවත්වා ගෙන යන පෙත්රොග්‍රාඩ් සෝවියට් සභාවේ රැස්වීමට එදින උදෑසන ලෙනින් පැමිණියේය.

කෙටිවූ වි සිටි ලෙනින්ගේ යටි රැවුලද නොවැඩී තිබිණි. එහෙත් ඔහු හඳුනා ගත් නැවියෝ, කම්කරුවෝ සහ සොල්දාදුවෝ ජය හඬ නගමින්, අත්පොලසන් දෙමින් තම ආදරණීය නායකයා පිළිගත්හ.

නිර්ධන පංති නායකයා කතා මණ්ඩපයට අවුත් සංස්කෘතික තෙක් බලා සිට, පසුව පැහැදිලි උස් හඬින් ඇමතීය:

“සඟෝදරවරුනි! ‘බොල්ෂෙවික්’වරුන් අවශ්‍යයැයි නිතර කියා සිටි කම්කරු ගොවිකරු විප්ලවය දැන් ජයගෙන ඇත!”

සමස්ත රුසියානු සෝවියට් සභා සම්මේලනය විසින් පසුදින චලදිමිඊර් ඉල්යිව් ලෙනින් මහජන කොමසාරිස් මණ්ඩලයේ සභාපති හෙවත් අගමැති පදවියට තෝරා පත් කර ගන්නා ලදී.

සමාජවාදී විප්ලවයේ පළමුවැනි දවස

94

ඔක්තෝබර් සමාජවාදී විප්ලවය ජය ගත් පළමු දවස් කීපය තුළදී පෙත්රො ග්‍රාඩයේ නොසන්සුන්තාවයක් පැවතිණි. හැමදෙනෙක්ම කිසියම් දෙයක් බලාපොරොත්තුවෙන් උත්භ. ස්මෝල්නියට හැමතැනකින්ම ජනතාව ඇදී ආහ...

බොල්ෂෙවික්වරුන්ගේ ප්‍රධාන කාර්යාලය වන යුද්ධ-විප්ලවවාදී කමිටුව ස්මෝල්නිහි පිහිටා තිබුණි. චිලද්මිර් ඉල්සිව් ලෙනින්ද එහි සිටියේය. ස්මෝල්නියට එන හැම කෙනෙකුම සමග ඉතා හොඳින් කතා කරන ලෙනින්, අන් හැම දේකටම වඩා, හිම මාළිගය අල්ලා ගැනීම ගැන තොරතුරු ඇසුවේය.

ලෙනින් ස්මෝල්නියට පැමිණ සිටි යන ආරංචිය බොල්ෂෙවික්වරුන් අතර ලැවී ගින්නක් මෙන් පැතිර ගියේය. ලෙනින් සියැසින් දැක ගැනීමට බොහෝදෙනා ආහ. පිට අයද ලෙනින් සිටි කාමරය දෙස එබී බලන්නට පටන් ගත්හ. නොයෙක් පුවත්පත්වල වාර්තාකරුවෝද, විශේෂයෙන් විදේශීය පුවත්පත් වාර්තාකරුවෝද ඔවුන් තර වූහ. ජනතාව විශාල වශයෙන් ස්මෝල්නි ආයතනයට එනු දුටු ඔවුහු ආයුධ ගත් නැහිටීමේ මධ්‍යස්ථානය ක්‍රියා කරන්නේ එහි සිට බැව් අවබෝධ කර ගත්හ.

විශ්වාසදයක ආරක්ෂක ක්‍රමයක් යෙදිය යුතුව තිබිණි.

ස්මෝල්නිහි එක කාමරයක ආයුධ සන්තද්ධ කම්කරුවෝ පන්සිය දෙනෙක් රැස්වූහ. ඔවුහු රතු මුර හටයෝ වූහ.

මුරකිරීම සඳහා මිනිසුන් හැත්තෑ පස් දෙනෙකු තෝරාගැනීමට තීරණය විය.

අවුරුදු තිහක් පමණ වයසැති කඩවසම් තරුණ කම්කරුවෙක් සන්සුන්ව පැහැදිලිව අණ දෙයි. ඔහුගේ හිස් වැස්මට යටින් මුදු මෙන් බොකුටු කෙස් කැරලි නළල මත වැටී ඇත.

“සිරුවෙන්!” යැයි හේ හඬ නගයි.

හැමදෙනම පෙළ ගැසී සිරුවෙන් සිටිති. නිහඬතාවයකි. හුස්ම ගන්නා හඬ පවා නොඇසේ. දොරටු අසල මුර කරුවෝ ගල් රූ මෙන් සිටිති. මරණයට පවා බියනැති හටයින් හැත්තෑ පස්දෙනෙකු උවමනා බව නායක කම්කරුවා පවසයි.

සේනාංකයේ හැම හටයෙකුම එකාමෙන් කැමැත්ත පළ කරමින් අඩියක් ඉදිරියට තබති. සේනාංක නායකයා සුදුස්සන් තෝරා ගනී. ඒ මුර හට කණ්ඩායමට නායකයෙකු පත්කොට, ඔහු විවේක ගන්නා වේලාවේදී ඔහු වෙනුවට කටයුතු කිරීමට දෙදෙනෙකුද පත් කරන ලදී.

“හදිසි අවස්ථාවකට...” යැයි පහත් හඬින් කී හෙතෙම නිහඬ විය.

ස්මෝල්නියට ඇතුළු වීම සඳහා ප්‍රවේශ පත්‍ර වහාම පිළියෙළ කරන ලදී. අංක 1 දරන ප්‍රවේශ පත්‍රය චිලදිම්ථ ඉල්ෆීඩ් ලෙනින්ට භාර දුන්හ.

“මේ මොනවද? බලපත්‍ර? මොකටද මේව?” ලෙනින් ප්‍රශ්න කළේය.

“අවශ්‍යයි. හදිසි අවස්ථාවකට... ස්මෝල්නිය ආරක්ෂා කිරීම සඳහා හට කණ්ඩායමක් හදල තියනව. සහෝදරය පරීක්ෂා කරල බලන්න.”

ලෙනින් දෙර සමීපයට ආවේය. එවිට සැනෙකින් මුර හට කණ්ඩායම සෘජුව පෙළ ගැසී සිරුවෙන් සිටියේය.

“හරි හපන්නු! බලන්නත් ලස්සනයි!” ලෙනින් කිවේ ඉමහත් ප්‍රීතියකින්.

මුර හටයෝ ස්මෝල්නියට ඇතුළු වන දෙරටු අසලද, කාමරවලට ඇතුළු වන තැන්වල මුර සේවයෙහි යෙදෙන්නට වූහ. සේනාංක නායකයා ප්‍රධාන සේවය සමග පණිවුඩ සබඳකම් ඇති කර ගත්තේය.

අතුරු සිදුරු නැතිව ජනතාව ස්මෝල්නියට ගලා එති.

*

හිම මාළිගය වට කිරීම පමාවීම නිසා ලෙනින් නොසන්සුන් විය. ධනපති තාවකාලික ආණ්ඩුවේ අවසාන නවාතැන වූ හිම මාළිගය යුද්ධ නිලධාරී-යුත්තර් සේනාංක විසින් ආරක්ෂා කරනු ලැබේ.

විප්ලවයේ පැත්ත ගත් පාවිලොවිස්ක් සේනාංකයට හිම මාළිගය අවට මාවත් ආදිය අල්ලා ගන්නා ලෙස අණ ලැබිණ.

සේනාංකය හිම මාළිගය අසලටම විත් සිටී.

නැවයෝද පැමිණියහ. ඔවුහු නොනැවති හිම මාළිගය ඉදිරිපිට මාලිගා වතුරශ්‍රය අල්ලා ගත්හ. අතුරු පාරවල් සියල්ල ඔවු’නක විය. අන්තිම ප්‍රහාරය ඇරඹිණ. පැය කීපයක් තිස්සේ එය පැවතිණ.

නැවයෝ, පාවිලොවිස්ක් සේනාංකය සහ රතු හට සේනාංක සමග ඉදිරියට යන්නාහු, වේගවත් පහරක් ගසා, දෙරටු බිඳ මාළිගයට ඇතුළු වූහ.

“අවරෝරා” නමැති යුද්ධ නැව තේවා ගං ඉවුරට විත් නැංගුරම් දැමීමේය. හිම මාළිගයට කාල තුවක්කු එල්ල කොට සුදුනම් වීමට “අවරෝරාව”ට අණ ලැබී ඇත. පෙත්රොපාවිලවිස්ක් බලකොටුවටද එසේම අණක් ලැබිණ.

“අවරෝරාවේ” සහ පෙත්රොපාවලවස්ක් බලකොටුවේ කාලතුවක්කු අවසාන සටන දත්තමින් වෙඩි තැබීය. රතු හට සේනාංක, නැවියෝ සහ සෙබලෝ හිම මාළිගයේ ප්‍රධාන දොරටු, තරස්පු පේළි ආදී තැන් අල්ලා ගත්හ. ඔක්තෝබර් 25 ද මෙහිදී හා 26 ද හිමිදිරියේදී හිම මාළිගය විජලවවාදී හමුදා අතට පත් විය. තාවකාලික ආණ්ඩුව සිරභාරයට ගෙන රැකවල් සහිතව පෙත්රොපාවලවස්ක් බලකොටුවට ගෙනයන ලදී. ගැහැණු ඇඳුමකින් සැරසුණු තාවකාලික ආණ්ඩුවේ අගමැති කෙරෙන්ස්කි පස්සා දොරකින් පිට වී, ඇමෙරිකානු තානාපති කාර්යාලයේ මොටෝ රථයකට නැග පලා ගියේය.

*

කළු පැහැති සමෙන් කරන ලද කබායක් සහ පලල් කලිසමක් හැඳ ගත් යුද හටයෙක් ස්මෝල්නියේ කොරිඩෝරය දිගේ ඉක්මනින් ගමන් කරයි. ඔහුගේ එක් ලරයක පණිවුඩ මල්ලකි. වම් අතින් ඔහු මල්ල අල්ලා ගෙන ගමන් කරයි.

“යුද්ධ-විජලවවාදී කමිටුවේ කාර්යාලය කොහිද?” යි ඔහු රතු මුර හටයින් දෙදෙනෙකුගෙන් අසයි.

“කාව හම්බ වෙන්ටද?”

“ලෙනින් සහෝදරයා! වාර්තාවක් භාර දෙන්නට!..”

මුර හටයා පණිවුඩකරු දෙස බලා තම සගයා ඇමතීය:

“කෝපරල්ට එන්න කියනවා... පණිවුඩ කාරයෙක් ඇවිල්ල... බලපත්‍රයක් නැතුව... ප්‍රධාන කාර්යාලයට. ලෙනින්ව හම්බවෙන්ට ඕනලු...”

කෝපරල් තැන ඇවිත් කොහේ සිට පැමිණියේද පණිවුඩය කාගෙන්ද යන්න ඇසීය.

“හිම මාළිගාවේ ඉඳල... ප්‍රධාන අණදෙන නිලධාරී පද්වොයිස්කිගෙන්.”

“යමු...”

“වාර්තාවක්. ලෙනින් සහෝදරයාට” යැයි කාමරයට ඇතුළු වන දොරටුව අසල නවතින පණිවුඩ කරු කීය.

“සහෝදරය, මොකක්ද කාරණාව?”

“ඔය සහෝදරයද, ලෙනින්?”

පණිවුඩකරු කුතුහලයෙන් යුතුව විලදිමිඊර් ඉල්යිච් ලෙනින් දෙස බලයි. ඔහුගේ තෙත් ප්‍රීතියෙනි. තම පණිවුඩ මල්ලේ යතුරු කට හැර ලියුමක් ගෙන ප්‍රවේසමින් එය ලෙනින් අතට දී සිරුවෙන් සිට වාර්තා කරයි:

“වාර්තාවක්!”

“බොහොම ස්තූතියැ” යි කී ලෙනින් පණිවුඩකරුට අත දෙයි.

පණ්ඩුඩ කරුවා කුලැටි ගතියක් පෙන්වමින් දැනින්ම ලෙනින්ගේ අත ගෙන ආවාර කරයි. මද සිනාවක් පා පණ්ඩුඩ මල්ල ගෙන යුද්ධාවාර ක්‍රමය අනුව ආපසු හැරී ගමන් කරයි.

ආපසු යන ගමන් ලියුම භාර ගත් බවට ලෙනින් අත්සන් කළ කඩදසිය ප්‍රවේසමින් ඔහු තම මල්ලට දමා ගත්තේය.

“හිම මාළිගය අල්ලා ගත්තෙමු. තාවකාලික ධනපති ආණ්ඩුව හිරභාරයට ගනිමු. කෙරෙන්ස්කි පැන ගොසිණි!” යැයි ලෙනින් හඬ නගා කියැවීය.

වාර්තාව කියවා අවසාන වනවාත් සමගම “ජය වේවා!” යැයි අල්ලපු කාමරයේ රතු මුර හටයෝ මහ හඬින් කැහැසුහ.

“ජය වේවා!” යන හඬ හැමතැනින්ම ඇසිණි.

*

දූන් වේලාව මැදියම් රැය පසු වී අඵයම හතරට පමණ ඇත. වෙහෙසට පත් නමුදු ප්‍රබෝධමත් වී සිටි අපි ස්මෝල්නියෙන් පිට වීමු. මා සමග චින් විවේක ගන්නා ලෙස විලදිමිථ ඉල්ලීම් ලෙනින්ට මම යෝජනා කෙළෙමි. වේලාසිනින් රොෂ්දේස්ට්වෙන්ස්කි ප්‍රදේශයට ටැලිසෝන් කළ මම, ආයුධ සන්නද්ධ කම්කරු මුර හටයන් යවා එහි මාර්ගයේ සතුරු සේනා ඇත්දැයි සොයා බලන ලෙස දන්වා සිටියෙමි.

අපි ස්මෝල්නියෙන් පිට වීමු. නගරය ඇඳිරීය. මොටෝ රථයකට නැග ගත් අපි, මා පදිංචි ගෙය දක්වා ගියෙමු.

බොහොසෙයින් මහන්සි වී සිටි ලෙනින් මොටෝ රථයෙන් යඳ්දි නිදි කිරා වැටුණේය. ගෙදර ආ අපි නියෙන දෙයක් ආහාර වශයෙන් ගනිමු. ලෙනින්ගේ විවේකය ඉතා හොඳින් පිළියෙළ කිරීමට මම උත්සාහ ගත්තෙමි. මගේ නිදන කාමරයේ මගේ ඇඳෙහි නිදගන්නා ලෙස මා ඔහු කැමති කරවා ගත්තේ අමාරුවෙනි. ඒ කාමරයේ ලියන මේසයක්ද, කඩදසි හා තින්නද තිබිණි. එමෙන්ම එහි පුස්තකාලයක්ද විය. මගේ යෝජනාවට එකඟවූ ලෙනින් විවේක ගැනීම සඳහා සූදනම් විය.

යාබද කාමරයේ සෝපාවෙක වැතිර ගත් මම ලෙනින්ට හොඳහැටි නින්ද ගිය පසු නිදගන්නට ඉටා ගනිමි.

ආරක්ෂාව සඳහා දෙර අහුළු, යතුරු සහ දම්වැල් ආදිය දමා සියළු දෙරවල් වැසුවෙමි. මගේ පිස්තෝලයට උණ්ඩ දමා පිළියෙළකෙළෙමි. ලෙනින් මරා දැමීමට හෝ හිරභාරයට ගැනීමට හෝ දෙර කඩා ඇතුළු වීමට බැරී නැත. ඕනෑම දෙයක් බලාපොරොත්තු විය යුතුය!

හදිසි අවස්ථාවකදී ප්‍රයෝජන ගැනීම සඳහා සියළු සහෝදරවරුන්ගේ

ටෙලිපෝන් නොමමරද, ස්මෝල්නි ආයතනයේද, ප්‍රාදේශීය කම්කරු කමිටුවල සහ වෘත්තීය සමිතිවලද ටෙලිපෝන් නොමමර ලියා තැබිමි. “හදිසි අවස්ථාවකදී අමතක වෙය” යන බියෙනි මා එසේ කළේ.

ලෙනින් නිදන කාමරයේ විදුලි පහන නිවා දැමීමෙය. ඔහු නිදිද? යන්න සොයා බැලුවෙමි. මම ද නින්දට ගියෙමි. මට නින්ද යාමට ඔන්න මෙන්න කියා තිබියදී ලෙනින් කාමරයේ විදුලි පහන දැල්වීය.

මම දැන් නොනිද පරීක්ෂාකාරී වීමි. ලෙනින් ශබ්ද නොකොට ඇදෙන් නැගිට, දෙර හැර මා සිටි කාමරයට විත් මා “නිදිද” යි සොයා, ප්‍රවේශමින් පා ඇඟිලි තුඩුවලින් යමින්, නැවත නිදන කාමරයට ඇතුළු විය. නිද සිටි කිසිවකු අවදි නොකිරීමට හේ වග බලා ගත්තේය. මෙසෙය ළඟ පුටුවක වාඩි වී, තිත්ත කුඩුව හැර ලියන්නට පටන් ගත්තේය. දැන් ඔහු ගැඹුරු කල්පනාවක යෙදෙමින් ලියයි. විවරව ඇති දෙර ඉඩස්සෙන් මට ඒ සියල්ල පෙනේ.

ලෙනින් ලියයි, කටුගායි, කියවයි, නැවත යමක් එකතු කරයි, නැවත ලියයි, අන්තිමට කටු සටහන අනුව තවත් වරක් අමුතුවෙන් ලියයි.

දැන් එළිය වැටීමට පටන් ගෙන ඇත. හේමන්තයේදී පෙත්රොග්‍රාඩයට එළිය වැටෙන්නේ පමා වෙලාය. ලෙනින් පහන නිවා ඇදෙහි භාන්සි විය. ඔහුට නින්ද ගියේය. මම ද නිදගනිමි.

ගෙදර අය ශබ්ද නොකළ යුතුයැයි කියා සිටි මම ලෙනින් එළි වන තුරු වැඩ කළේ යැයි ඔවුන්ට උදාසන දන්වා සිටියෙමි. ඇත්තෙන්ම ඔහු විඩාපත්ව සිටී.

හිටිහැටියේම දෙර හැරගෙන ඔහු පිටතට ආවේය. හැඳ පැළඳ ගෙන සිටි ලෙනින් ප්‍රීතියෙනි, ප්‍රමෝදයෙනි. ඔහු කඩිසරය. විහිළු තහළ කරයි.

“සමාජවාදී විප්ලවයේ ජයග්‍රහණයේ පළමුවැනි දවස නිමිත්තෙනි!” යි කියමින් ඔහු අපට ප්‍රබු පැතිය.

විඩාපත් බව හඟවන එකද ලකුණක්වත් ඔහුගේ මුහුණේ නැත. ඔහු ඉතා හොඳින් විවේක ගත්තාක් මෙනි. එහෙත් ඇත්ත වශයෙන් එක හුස්මට පැය විස්සක් වැඩ කළ ඔහු නිදගන්නේ පැය දෙකකි, නැතිනම් තුනකි.

අතින් සහෝදරවරුද ආහ. ලෙනින්ගේ බිරිඳ නදේෂ්ද කෘෂ්ස්කයාද ආවාය. සියළු දෙනාම තේ බීමට වාඩි වූහ. ලෙනින් තම සාක්කුවෙන් කඩදසි කිපයක් ගෙන කියවන්නට විය. ඒ තීරණාත්මක දවස්වලදී ඔහු විසින් ලියන ලද “ඉඩම් පණතය”* ඔහු කියැවූයේ.

* “ඉඩම් පණත” — ඉඩම් පිළිබඳ පෞද්ගලික අයිතිය සඳහාම අහෝසි කර දමන පළමුවැනි සෝවියට් ආණ්ඩු පණතය. ඉඩම් ජනසතු කරන ලදී.

අපි ස්මෝල්තිය වෙත පයින් ගමන් කෙළෙමු. පසුව ට්‍රැම් රථයකින්ද ගියෙමු. විදිවල සාමකාමී තත්ත්වය දුටු ලෙනින් අතිශයින්ම සතුටු විය.

හවස, සමස්ත රුසියානු සෝවියට් සභාවල දෙවැනි සම්මේලන වාරයේදී “සාමය පිළිබඳ පණත”^{*} සම්මත වීමෙන් පසු, ලෙනින් පැහැදිලි ලෙස “ඉඩම් පණත” කියවමින් යෝජනාව ඉදිරිපත් කෙළේය. සම්මේලනය ඒකච්ඡන්දයෙන් ඒ පණත සම්මත කළාය.

* “සාමය පිළිබඳ පණත” — යුද්ධ කිරීම නවත්වා සාධාරණ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී සාමයක් ඇති කිරීම සඳහා වහාම ක්‍රියාකරන ලෙස යුද්ධ කරන ජනතාවට සහ ආණ්ඩුවලට සෝවියට් ආණ්ඩුව මේ පණත මගින් යෝජනාකෙළේය.

රුසියානු සමූහාණ්ඩුවේ පුරවැසියා

100

පිටර්බුර්ගයේ ලිට්ටෙයිනි විදියේ ගොඩනැගිල්ලක පොළොවෙන් යට තට්ටුවක දැනිල්කා වාසය කළේය. එහිම උපන් ඔහු එහි පදිංචිකරුවන් සියළු දෙනා ඉතා හොඳින් දැන සිටියේය.

පළමුවැනි තට්ටුවේ සියළු කාමර පෙර්නාට්ස්කයා සිටුවරියට අයත්ය. දෙවැනි තට්ටුවේ පදිංචිව සිටියේ පිරගොව්-පිපායෙව් කුමාරයාය. තුන්වැනි තට්ටුවේ පදිංචිකරයා ආණ්ඩුවේ උපදේශක ගරෝහවිය. හතරවැනි තට්ටුවේ රාජ්‍ය උපදේශක අර්දනවිය. හැම පදිංචිකරුවෙකුම ප්‍රසිද්ධය. මොවුහු වැදගත් නිලතල දරුවන්. ඒ ගොඩනැගිල්ලේ භාෂිතයා කෙනෙකුට සිටියේ දැනිල්කාගේ පියාය. ඔහුගේ අම්මා, ඔහු සහ ඔහුගේ පියා පොළොවෙන් යට තට්ටුවේ වාසය කළහ.

විජ්ලවය ජය ගැනීමෙන් පසු බොහෝ දේ වෙනස් විය. දැනිල්කා කොතරම් පුද්ගලයාට පත් වී ද යත් ඔහු ඒ නිසාම ඩිමාපත් විය. එහෙත් ඒ දවස...

දැනිල්කාගේ තාත්තා පුවත්පතක් ගෙනැවිත් එය දිගහැර පුතා දෙස බලා මෙසේ කීවේය:

“උඹ කොල්ලො අද සිට රුසියානු සමූහාණ්ඩුවේ පුරවැසියෙක්. චලදිමිථ උල්යානොව්-ලෙනින් ඒ පණතට අත්සන් තබා තියෙනව.”

දැනිල්කාට එය විශ්වාස කළ නොහැක. තොහොම වුණත් රුසියානු සමූහාණ්ඩුවේ පුරවැසියෙකු යන්න කුමක්ද යනු දැනිල්කාට හරිහැටි නොතේරේ.

“ඒක ආණ්ඩු උපදේශකයෙකුට වඩා උසස්ද?” යි ඔහු ඇසීය.

“උසස්” යැයි තාත්තා කීවේය.

“රාජ්‍ය උපදේශකයෙකුටත් වැඩිය උසස්ද?”

“ඔව්. ඊටත් වඩා උසස්.”

“සිටුකමටත් වැඩිය ලොකුද?”

“ඔව්.”

“කුමාර පදවියටත් වැඩිය ලොකුද?”

“ඔව්, ලොකුයැ” යි තාත්තා සිනාසුනේය.

දැනිල්කා විදිය දිගේ දුව ගොස් තම යහළුවකු හමුවිය.

කාර්ල් මාක්ස් සහ ෆ්‍රෙඩ්රික්
 එංගල්ස් නමින් සිහිවවණයකට මුල්
 ගල තැබීම. අද මෙනැත විශාල
 සිහිවවණයකි.

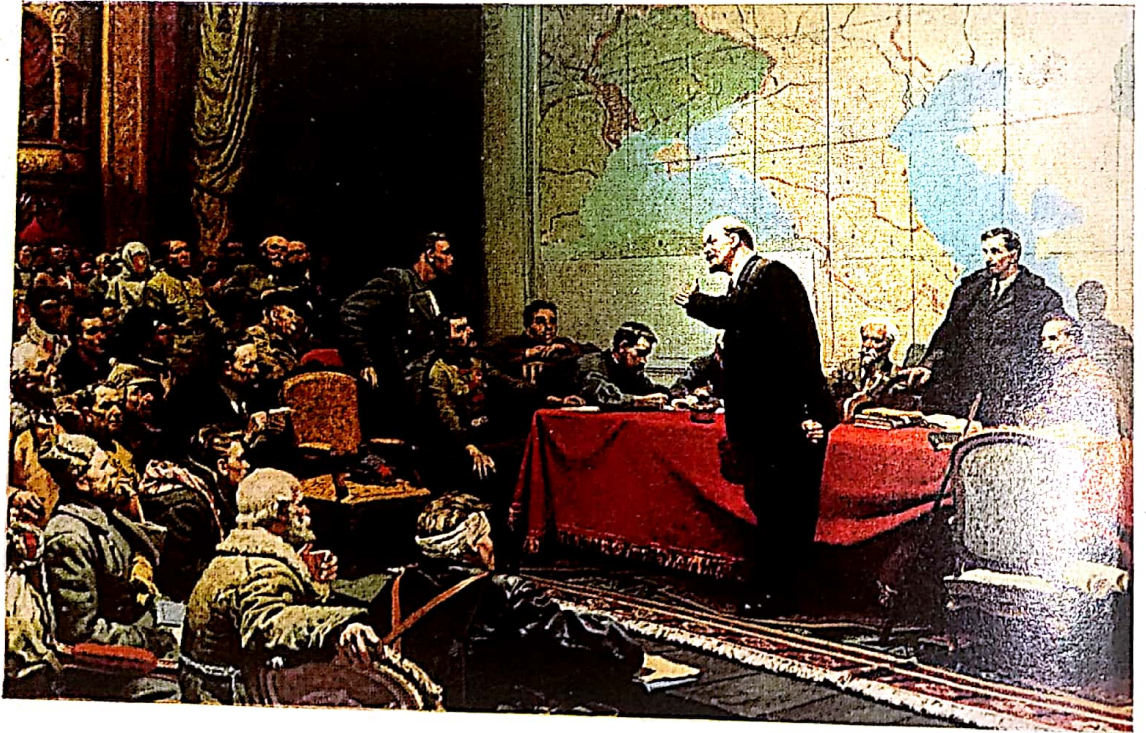
ලෙනින් ළමයින් සමඟ කතා කරයි.
1919 මැයි දිනය.

විජ්‍යාවේ දෙවැනි සංවත්සරය. රතු
වතුරුගේ පෙළපාලිය නරඹයි.
හැමදා මෙන්ම එදත් ලෙහිත් වටා
ලබ්බින්නය.

“රුසියාව විදුලිය බලයෙන් පිරි
රටක් වනු ඇත!” සෝවියට් සභාවල
8 වැනි සම්මේලනවාරය වෙත
ඉදිරිපත් කළ වාර්තාව.

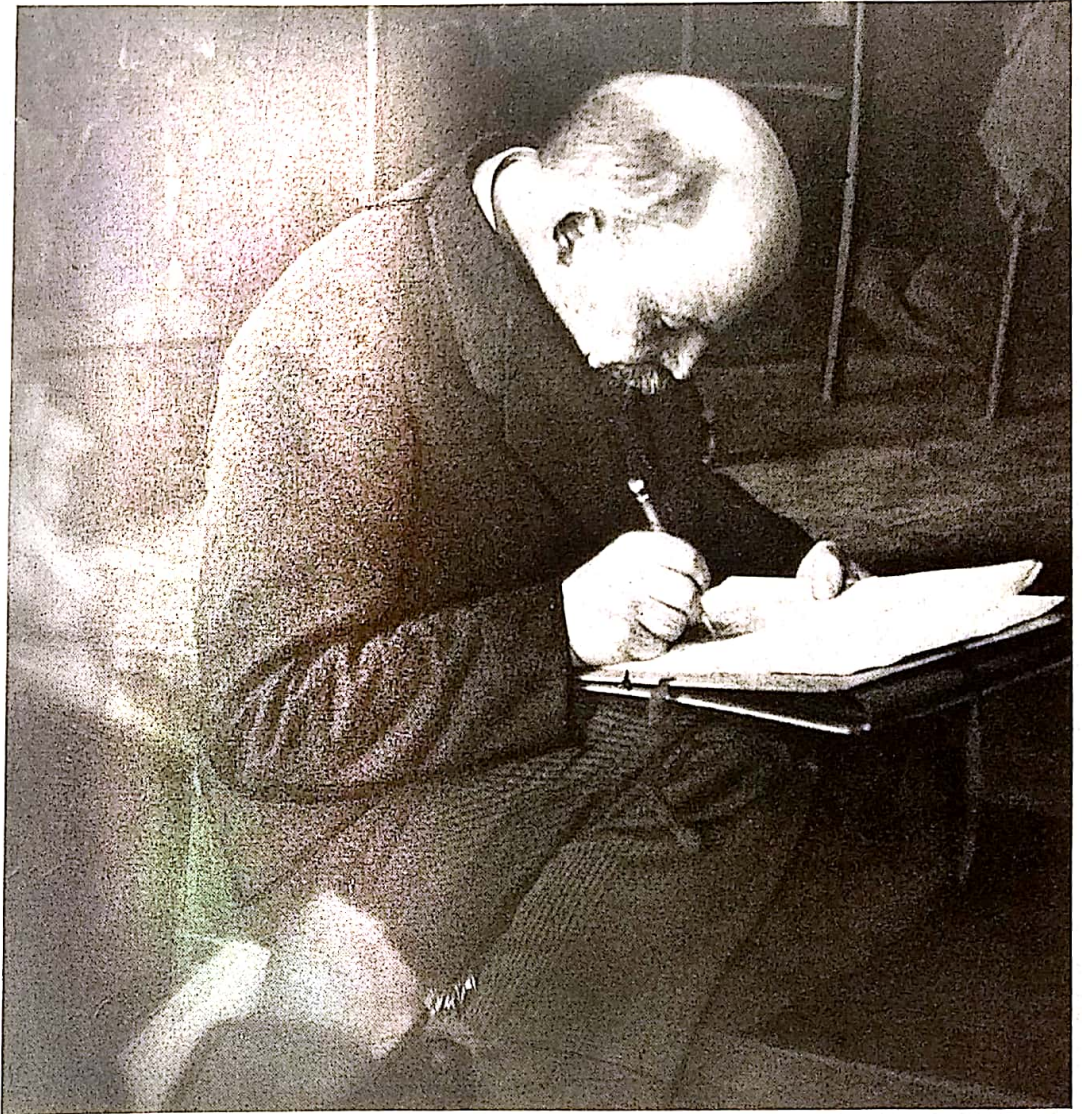
කමිනෝගි ගම්හු කුඩා විදුලි බල
ස්ථානයක් සෑදුහ. වි. අයි. ලෙනින්ට
සහ නදේෂ්ද් කෘෂ්ස්කයාට එය
විවෘත කිරීමට ආරාධනා ලැබුණි.
ළමා ළපැටියෝ ඡායාරූපයට මුහුණ
දීමට උනන්දු වූහ.

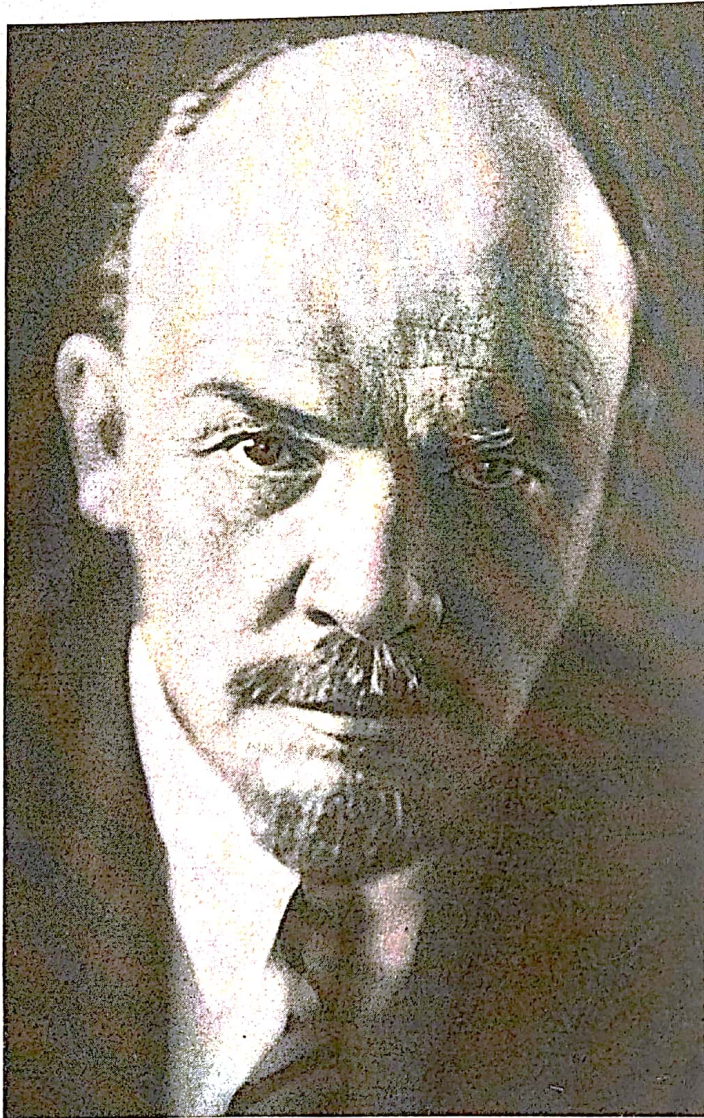
ජනතාව අතර මිත්‍රත්වය ඇතිකිරීම ලෙතින්ගේ ප්‍රධාන අරමුණක් විය. කොමියුනිස්ට් ජාත්‍යන්තරයේ පළමු වැනි සම්මේලන වාරයේ සහායකි මධුල්ලේ ලෙතින් අසුන් ගනී.

සම්මේලන ශාලාවේ පඩියක් මත
වැඩිවූ ලෙනින් සටහන් පිළියෙළ
කර ගනී.

ලෙනින්ගේ ඡායාරූප අතුරෙන්
ඉතාම හොඳ එකකි මේ.

ඔහු වාන්යුෂ්කා දසෝරොවිය.

“මගේ පදවිය උසස්ම-උසස්ය. වැදගත්ම-වැදගත්ය. මගේ පදවිය ආණ්ඩු උපදේශක, රාජ්‍ය උපදේශක පදවිවලට වැඩිය උසස්. සිටුකමටත්, කුමාර පදවියටත් වැඩිය උසස්! මම සෝවියට් සමූහාණ්ඩුවේ පුරවැසියෙක්. ඒ ගැන පත්තරේ ලියල තියනව. චිලිදිම්ඊ උල්යානොව්-ලෙනින් අත්සන් කරල තියෙනවා!” යැයි කොලවා තම යහළුවාට කීය.

ඉන්පසු ඔහු ලුබා කසුලිනා හමුවිය. “මගේ පදවිය උසස්ම උසස්ය. වැදගත්ම වැදගත්...”

හමුවූ හැම කෙනෙකුටම ඔහු ඒ බව දන්වන්නට විය. අන්තිමේදි හති වැටුණු ඔහු ගේ අසල වාඩි විය.

හේ කල්පනා කරන්නට විය. උල්යානොව්-ලෙනින් ඔහු ගැන දැන ගන්නේ කොහොමද? තමා ගැන ලෙනින්ට කිවේ කවද? ඔහු මේ පුද්ගලයා ගැන කල්පනා කරමින් සිටින විට එතැනට කිරිසුහා ආවේය. එක පිම්මට දුව ගෙන ආ කිරිසුහා හුස්ම පවා නොගෙන මෙසේ කීය:

“උඹ දන්නවද මම කවද කියල? මම රුසියන් සමූහාණ්ඩුවේ පුරවැසියෙක්!”

බලාපොරොත්තු රහිත මේ සිද්ධිය නිසා දැනිල්කාගේ හිස නැටවිණ.

“උඹද පුරවැසියා?” යැයි උපාහාසාත්මක ලෙස ඇසූ දැනිල්කා “මම යි පුරවැසියා. මා ගැන පත්තරේ හිටි ලියල තියනව,” යැයි කීය.

“අපෝ උඹ ගැන! උඹ ගැන ලියල කඩදසි නාස්ති කරන්න ඕනද?” යි ඇසූ කිරිසුහා උරුහන් බෑවේය.

නින්ද කළේය යන හැඟීම නිසා කෝපයට පත් දැනිල්කා කිරිසුහාට පහර දෙන්නට විය. කිරිසුහාද පෙරළා ඔහුට පහර දුන්නේය.

දෙදෙනාම පොර කාගත්හ.

“පුරවැසියා මම!” යි කියමින් දැනිල්කා කිරිසුහාට වඩා හසියෙන් කෑගසන්නට විය.

“නැහැ. මම යි පුරවැසියා!...” කී කිරිසුහා යටි උගුරෙන් කෑ ගැසීය.

මෙවෙලාවේ එතැනට පැමිණි කම්කරු තරුණයෙක් පොර කමින් සිටියවුන් ඇත් කළේය. කොල්ලන් දෙදෙනා පොර කෑමට හේතුව නොකියා නිහඬ වූහ. පසුව හෙමින් කියන්නට පටන් ගත්හ. සිනාපුණු තරුණයා සාක්කුවට අත දමා පුවත්පත ගෙන ඔවුන්ට දුන්නේය. ඔවුහු වචනයෙන් වචනය කියවා තේරුම් ගන්නට වූහ.

“පුරවැසියන් වග් කිරීම සහ පදවි අනුව වෙන් කිරීම අහෝසි කර දැමීම පිළිබඳ පණත” යැයි ඔවුන් සිරස් තලය කියවන්නට විය. “එතෙක් රුසියාවේ

නිල වශයෙන් පැවැති වංශාධිපතියා, වෙළෙන්ද, මධ්‍යම පන්තියා ආදී වර්ග කිරීමද, සිටුවරයා, රාජ්‍ය උපදේශකයා, ආණ්ඩු උපදේශකයා ආදී පදවි පටිටම්ද අහෝසි කර දමා ඒ වෙනුවට සියළුම රටවැසියන් එකම පොදු නිලයකින් හඳුන්වනු ඇත. එනම්, රුසියානු සමූහාණ්ඩුවේ පුරවැසියා යනුවෙනි.”

පහත ලෙනින්ගේ අත්සන තිබිණි: “මිට, මහජන කොමසාරිස් මණ්ඩලයේ සභාපති තැන්පත්, වි. උල්යානොව් (ලෙනින්).”

“දැන් ජේනව තේද උඹලා දෙන්නම හරි” යැයි කම්කරු තරුණයා කිය. “උඹත් රුසියානු සමූහාණ්ඩුවේ පුරවැසියෙක්” යැයි කියමින් ඔහු දනිල්කාට පුවත්පත පෙන්වීය. “උඹත් ඒවගේම පුරවැසියෙක්” යැයි කියමින් කිර්යුහාටද පුවත්පත පෙන්වීය. “මමත් ඒවගේම පුරවැසියෙක්, අපි සියළු දෙනාම පුරවැසියෝ, චිලදිමර් ඉල්යිච් ලෙනින් අප සියළුදෙනාටම පුරවැසි පදවි දී තිබෙනවා” යැයි ඔහු කීවේය.

තමාට පමණක් එම පදවිය නොදුන් නිසා පළමුව දනිල්කාගේ සිතෙහි ලොකු අමනාපයක් ඇති විය. එහෙත් සියළු දෙනාම පුරවැසියන් වීම වඩාත් හොඳැයි පසුව ඔහුට අවබෝධ විය. ලෙනින් කිසිවකු අමතක කර නැත: දනිල්කාගේ තාත්තා, අම්මා, ඔහුගේ යහළුවන්, මිතුරන් හැම දෙනාටම පුරවැසි පදවි පිරිනමා ඇත. ලෙනින් හරිම දක්ෂයෙකි!

එහෙත් ෂෙර්බාට්ස්කයා සිටුවරියට, පිරගොව්-පිෂායෙව් කුමාරයාට, රාජ්‍ය උපදේශක ගරෝහවට, ආණ්ඩු උපදේශක අර්දනවට එම පුරවැසි පණත දුටුය වී තිබේ. ඔවුහු පිටරටවලට පළා ගියහ. බොහොම හොඳයි. ඕන රටකට ගියාවේ. එම ගොඩනැගිල්ලේ පදිංචියට ආවේ අළුත් මිනිසුන්ය. දනිල්කාගේ තාත්තා සහ අම්මා වැනි කම්කරු ස්ත්‍රී පුරුෂයින්ය. ඔවුන් පුරවැසියන් පමණක් නොව. මුළු මහත් රුසියාවේ භිෂිකාරයින් හා ස්වාමිවරුන් බවට ඔවුහු පත් වූහ.

සෝවියට් රාජ්‍ය ලාංඡනය

111

රට තුළ හැමදෙයක්ම අළුතින් සාදන ලදී. මිනිස් ඉතිහාසයේ මෙතෙක් කිසි කලෙක නොපැවති කම්කරුවන්ගේ හා ගොවීන්ගේ ආණ්ඩුවේ පළමුවැනි රාජ්‍ය ලාංඡනයද අළුතින් සෑදීම අවශ්‍ය විය.

1918 මුල් භාගයේදී රාජ්‍ය ලාංඡනයක සටහනක් මා වෙත ගෙනඑන ලදී. ඒ සටහන මම ලෙනින් වෙත ගෙන ගියෙමි.

තම කාර්යාල කාමරයේ යාකොව් ස්ටේර්ඩ්ලොව්* සහ පිලික්ස් ජෙර්සින් ස්කි ඇතුළු සහෝදරවරුන් කීප දෙනෙකු සමග වී. අයි. ලෙනින් කතා කරමින් සිටියේය. ලාංඡනය සහිත සටහන මම ලෙනින් ඉදිරියේ තැබුවෙමි.

“මේ මොකක්ද? ලාංඡනය, බලමු. කොහොමද කියල!” යැයි කියමින් ලෙනින් සටහන දෙස බැලීය.

ලෙනින් සමග අනිත් අයද සටහන දෙස බලන්නට වූහ.

පසුබිමේ නැග එන හිරු සහිත හිරු රැස්ය. දෙපැත්තෙන් තිරිඟු කරල් දෙකකි. මැද දැකැත්ත සහ මිටියය. හිරු රැස්වලට උඩින් කඩුවකි.

“හොඳයි!...” කී ලෙනින්, “අදහස හරි, ඒ උනාට මොකටද මෙනනට කඩුවක්?” යැයි අසමින් තම සගයින් දෙස බැලීය. “භ්ම” නිර්ධන පංති ආඥාදායකත්වය පිහිටුවන තුරු, අපේ රටින් විදේශික ආක්‍රමණිකයින් පන්නා දමන තුරු, ප්‍රතිවිප්ලවාදීන් පන්නා දමන තුරු, අපි සටන් කරමු. ඒ උණාට ප්‍රවණ්ඩත්වය අපේ ප්‍රධාන අවිය නොවේ. රටවල් අල්ලා ගැනීමේ ප්‍රතිපත්තියට අප විරුද්ධයි. අපි ආක්‍රමණය කරන්නේ නැහැ. අපි ආරක්ෂක යුද්ධයක් කරන්නේ, අපේ රට හතුරන්ගෙන් මුද් ගැනීමට. ඒ හින්දා කඩුව අපේ ලාංඡනය නොවේ. අපේ රටට කඩා පැන, හතුරා අපට පහර දෙන තාක් කල්, හතුරු තර්ජන තිබෙන තාක් කල්, අපේ ආරක්ෂාව සඳහා අපට කඩුව ගැනීමට සිදුවී තිබෙනවා. අප හැමදාම කඩුව අරගෙන සිටිය යුතුයැයි එයින් තේරුම් ගැනීම

* යාකොව් ස්ටේර්ඩ්ලොව් (1885—1919), පිලික්ස් ජෙර්සින්ස්කි (1877—1926) — කොමියුනිස්ට් පක්ෂයේ සහ සෝවියට් රජයේ සම්භාවණීය නායකයින් දෙදෙනෙකි.

වැරදියි... ලෝකයේ සියළු රටවල ජනතාව අතර සහෝදරත්වය ඇති වූ දුටු අපට කඩුවෙන් ඇති වැඩක් නැහැ... අපේ සමාජවාදී රාජ්‍ය ලාංඡනයෙන් කඩුව ගලවා දමන්නට ඕන..." යයි කී ලෙනින් තම අත තිබුණු පැන්සලයෙන් කඩුව කටුගා කපා හැරියේය. "රාජ්‍ය ලාංඡන සටහනේ අතින් දේ නිවැරදි අදහසක් දෙනවා. කෙටුම්පත් සටහන අපි දැන් පිළිගනිමු. අවසාන තීරණය ඇමති මණ්ඩලයේ සාකච්ඡාවකින් පසුව ගනිමු. ලාංඡනය හැදීම ඉක්මන් කරන්න..."

සටහන අනුමත කරන බව පවසමින් ඔහු අත්සන් තැබීය.

ලෙනින්ගේ රූපය ඇඹීමෙහි යෙදී සිටි අන්ද්‍රෝයෙව් මුර්ති ශිල්පියා ඒ වේලාවෙහි එම කාමරය තුළ නිසලව වාඩි වී සිටියේය. මම ලාංඡනය ඔහු අත තැබුවෙමි. ඔහු ඉතා 'ඉක්මනින්' කටු සටහනක් ඇත්තේය. එම සටහනෙහි කඩුව නොතිබිණි.

රුසියානු සෝවියට් පෙඩරල් සමාජවාදී ජනරජයේ රාජ්‍ය ලාංඡන කෙටුම්පත මේ විධියට වී. අයි. ලෙනින් විසින් පෙන්වා දෙන ලද නිවැරදි කිරීමෙන් පසුව, 1918 ජූලි 19 දී සම්මත කරන ලදී.

සෝවියට් සංගමයේ රාජ්‍ය ලාංඡනය නැග එන හිරු රැස් සහිත පසුබිමක දැකැත්ත සහ මිටියකි. දෙපැත්තෙන් තිරිඟු කරල් මිටි දෙකකි. සාමයේ ග්‍රමයේ ඒ වාසනාවත් ලාංඡනය යටතේ සෝවියට් ජනතාව වැඩ කරති, උත්තරීතර කොමියුනිස්ට් සමාජයක් ගොඩ නගමින් සිටිති.

සතුරු වෙසිපහර

113

කම්හලේ ප්‍රධාන වැඩ ශාලාවේ රැස්වීම ආරම්භ විය. කම්හල් භූමිය ඡන්ද්‍රාගෙන් පිරී පවති. ඔවුහු විලදිමිථි ඉල්ලීම් ලෙතින් එනතුරු බලා සිටිති.

කම්හල් ගේට්ටුව අසලට මොරෝ රථයක් පැමිණියේය. එය වැඩශාලාවට ඇතුළු වන තැන නවත්වන ලදී. ලෙතින් රථයෙන් බැස සුපුරුදු ඉක්මන් ගමනින් ගියේය.

ලෙතින් පිළිගැනීමට කම්කරුවන් විශාල පිරිසක් ආවෝය. ලෙතින් සමග කම්කරු පිරිස රැස්වීම් ශාලාවට ගියෙන්, කම්හල් භූමිය භිස්විය.

රථය ආපසු හරවා නැවැත්වූ රියදුරා රැස්වීම් බිමෙන් අඩි පහළොවක් පමණ දුරින් සිටියේය.

විනාඩි කිපයකට පසු රියදුරා වෙත පැමිණි කළු ගවොමක් හැඳගත් ගැහැණියක්, ඔහුගෙන් මෙසේ ඇසුවාය:

“ලෙතින් සහෝදරය රැස්වීමට ඇවිල්ල වගේ?”

“ආවෙ කවුද කියල කියල මා දන්නේ නැහැ” යැයි රියදුරා පිළිතුරු දුන්නේය.

ගැහැණිය උපහාසාත්මක ලෙස සිනාසුණාය:

“ඒ කොහොමද? තමුසෙ ඩිරැයිවර් උන්නැහේ. රැස්වීමට කාව ගෙනාවද කියල දන්නේ නැහැ?”

කුතුහලයෙන් යුත් ගැහැණිය දෙස රියදුරා ඕනෑකමින් බැලුවේය.

“මා දන්නේ නැහැ” යැයි කී හෙතෙම ඇස්බැමි හකුළුවා නැවත බැලීය.

ගැහැණිය රැස්වීම් භූමිය දෙසට පා නැගුවාය.

පැය බාගයකින් රැස්වීම අවසන් විය. වැඩ ශාලාවේ දොරවල් හරින ලදී. විලදිමිථි ඉල්ලීම් ලෙතින් එළියට ආවේය.

ඔහු පිටුපසින් කම්කරු ස්ත්‍රීන් කීපදෙනෙක් ගමන් ගත්හ. ඉතිරි අය වැඩශාලාව තුළ රැළුණාහ. නැවියෙකුගේ ඇඳුමකින් සැරසී සිටි මිනිහෙක් වැඩ ශාලාවේ දොරටුව අසල සිටගෙන දැන් දිගහැර ගෙන කැගසන්ට විය.

“තෙරපෙන්ට එපා! තෙරපෙන්ට එපා!” යැයි ඔහු බැරැඩි හඬින් කීය.

නැව්‍යාගේ මුහුණ ඉදිමිලාය. ඇස් කලබල ගතියක් පෙන්වීය. ඔහු නැව්‍යෙකු නොව, නාවික ඇඳුමකින් සැරසුණු මිනිසෙකි.

දෙරටුවේ උච්චස්ස දැකින් අල්ලා ගත් හෙතෙම, කම්හල් බිම දෙස බැලීය.

මේ නැව්‍යා ලෙනින් ආරක්ෂා කරන්නෙකිසි කම්කරුවෝ සිතුහ. වැඩ ශාලාවෙන් පිටතට නොගිය කම්කරුවෝ එහිම රැඳුනාහ.

ඒ අතර ලෙනින් මොටෝ රිය දෙසට ගියේය.

ඔහු මොටෝ රියේ දෙර හැරීමට යන විට, ඔහු සමග ආ කම්කරු ස්ත්‍රීන් ගෙන් එකියක් ප්‍රශ්නයක් ඇසුවාය. පිළිතුරු දීමට ලෙනින් ආපසු හැරුනේය.

එවිටම වෙඩි හඬක් ඇසිණ. මොහොතක් ගතවීමට පෙර තවත් වෙඩිල්ලක් ඇසිණ. ලෙනින් බිම ඇද වැටුණි.

නැව්‍යා පසකට තල්ලු කර දැමූ කම්කරුවෝ ලෙනින් වෙත දිව ආහ.

රියැදුරා පිස්තෝලයක් රැගෙන මොටෝ රියෙන් එළියට පැන්නේය. තමාගෙන් ප්‍රශ්න ඇසූ ගැහැණිය දුටු රියැදුරා ඇය අල්ලා ගැනීමට පැන්නේය. ගැහැණිය පිරිස අතරට වැදී නොපෙනී ගියාය, රියැදුරා ඇය ලුහුබැඳීමට යාමට සූදනම් වූ නමුදු, වෙඩි පහර කා බිම වැතිර සිටින ලෙනින් දැක්කේය.

රියැදුරා වහාම ලෙනින් වෙත ගොස් ඔහු වත්තම් කරගන්ට විය.

“ඉක්මනින් ඉස්ප්‍රිතාලෙට ගෙනයන්ට ඕන” යැයි පිරිසේ සිටි එකෙකු කියනවා ඇසුණි.

හිස ඔසවා බැලූ ලෙනින්, දුබල හඬින් මෙසේ කීය:

“නැහැ, ගෙදරට... ගෙදරට...”

රියැදුරා කම්කරුවන්ට මෙසේ කීය:

ගෙදර ගෙනියනවා. ඉස්ප්‍රිතාලෙට නෙවෙයි!”

කම්කරුවෝ තුලාල ලැබූ ලෙනින් ඔසවා මොටෝ රියෙහි තැබීමට ඉදිරිපත් වූහ. නැගිට සිටි ලෙනින් දුබල හඬින් මෙසේ කීය:

“මම තනියම...”

ලෙනින්ගේ මුහුණ සුදුමැලිවැ ගොසිණි. අමාරුවෙන් නැගි සිටි ඔහු රියට නැග ගත්තේය. වාඩි වීමට තරම් ශක්තියක් නොතිබුණෙන් ඔහුට වැතිර ගැනීමට සිදුවිය.

වෙඩිතැබූ ගැහැණිය අල්ලා ගන්නා ලදී. පිරිස මැදට වී නොපෙනී යාමට ඇ තැත් කළද, ළමයින් රංචුවක් විසින් ඇ සොයා ගන්නා ලදී.

“මෙන්න. මෙන්න. වෙඩි තියපු ගැණි!” යැයි කියමින් ඔවුහු හඬ දුන්හ.

එය සිදු වූයේ 1918 අගෝස්තු 30 දාය.

සෝවියට් රුසියාවේ ගොවියෝ සහ කම්කරුවෝද, ලෝකයේ වැඩකරන

ජනතාවද ලෙනින්ගේ සෞඛ්‍ය තත්ත්වය ගැන මහත්වූ කනස්සල්ලකින් හා බලාපොරොත්තුවකින් යුතුව, දිනපතා පුවත්පත් කියැවූහ.

ලෙනින්ට වෙඩි තැබූ ගැහැණිය ජනතා හතරන් විසින් එවා තිබෙන බව පුවත්පත්වල පළ විය. වෙඩි උණ්ඩවලට විය කවා තිබුණු බව හෙළි විය.

තුවාල බරපතළ ඒවා නිසා. ඩී. අයි. ලෙනින් ජීවත් වනු ඇතැයි දෙස්තරවරු විශ්වාස නොකළහ.

පසුව පුවත්පත් ප්‍රිතිමත් ආරංචිය පතුරුවා හැරියේය: ලෙනින්ට සුවය ලැබෙයි.

115

කම්හලේ නැවත රැස්වීමකි. ලෙනින්ගේ සෞඛ්‍ය තත්ත්වය ගැන දැන්වෙන ප්‍රචාරණය කම්කරුවෝ පිරිසට කියවති. අවසානයේදී එක් කතිකයෙක් නැගිට මෙසේ කියන්නට විය:

“අපි ලෙනින්ව ආරක්ෂා කළා මදි! අපි එයාව වෙඩි උණ්ඩවලින් බේරා ගත්තේ නැහැ. ලෙනින් ලොකු වේදනාවක් වින්දා!” ඔහුගේ නෙත් කඳුලෙන් පිරී ගොසිනි. ඉන්පසු වේදිකාවට නැග ගත් ඔහු කම්කරු කාන්තාව කතා කළාය. ඇගේ නෙත් කඳුලෙන් පිරිලාය.

පසුව නිහඬව සිටි ඇ, තම සගයින් දෙස බලා, එවෙලෙහි හැම දෙනාම සිතමින් සිටි දෙය මහ හඬින් කිවාය:

“ලෙනින් ජීවත්ව සිටීම කොතරම් ලොකු වාසනාවක්ද!”

සක්මන

116

තුඩාල ලැබ සිටි ලෙනින්ට සුවය පතමින් කම්කරුවන් ලක්ෂ ගණනක් විසින් ලියුම් එවන ලදී. කම්කරු නියෝජිත පිරිස් ඔහු බැලීමට ආහ. ගැම කෙනෙක්ම ඔහුගේ සෞඛ්‍යය ගැන සැලකිලිමත් වූහ. ඩී. අයි. ලෙනින්ට සුවය ලැබීමට පටන් ගත් විට පළමුව කාමරය තුළද, පසුව එළිමහනේද ඇවිදීමට සලස්වන ලදී. ලෙනින්ට සුවය ලැබී ගෙන එන බව දැන්වීමට පටන් ගනිමු. එය ප්‍රීතිමත් ආරංචියකි. සුවය ලැබීම ඉතාම හොඳය, නමුත් ලෙනින් මුණ ගැසී කතා කිරීමට ඉඩ ලැබෙන්නේ කවදද? යි කම්කරුවෝ අසන්නට වූහ.

ප්‍රසිද්ධ රැස්වීමක කතා කිරීමට වී. අයි. ලෙනින්ට අවසර ලැබෙන්නේ තව කොපමණ කලකින්දැයි දෙස්තරවරුන්ගෙන් අපි ඇසුවෙමු. මාස තුනකට පසුව මිස රිට් කලින් නොවන බව දෙස්තරවරු කීහ. වී. අයි. ලෙනින් චිත්‍රපටි ගත කළයුතු යැයි තීරණය විය. චිත්‍රපටි කැමරා ශිල්පී බොල්ටියාන්ස්කිට එම කටයුත්ත භාර කරන ලදී. ලෙනින්ට නොදනෙන ලෙස, ඔහුට හොරෙන්, ඔහු චිත්‍රපටි ගත කළ යුතුය. යම් හෙයකින් ඔහු දනගතහොත් චිත්‍රපටි ගතකිරීමට ඉඩ නොදෙනු ඇත. හොඳහැටි ඉර පායන දවසක බොල්ටියාන්ස්කි සහ ඔහුගේ කණ්ඩායම ක්‍රෙම්ලනය තුළ, මාර්ගයේ නොපෙනෙන තැන්වල චිත්‍ර පටි කැමරා තබා සුදුනම් කරගත යුතු යැයි තීරණය විය. තම කාරියාල කාමරයෙන් පිට වන වී. අයි. ලෙනින් තාර පාර දිගේ “සාර්-කාල තුවක්කුව”^{*} දක්වා ගමන් කොට ආපසු යයි-ලෙනින්ගේ සක්මන් මහ මෙයයි.

හැකිතරම් ඉක්මනින් එම කාරිය ඉටු කිරීමට අවශ්‍ය වූයේ, කල් ඇතිව එම චිත්‍රපටියේ කොපි කීපයක් පිටපත් කොට කම්කරුවන්ට හා ජනතාවට පෙන්වීම පිණිස සුදුනම් කළ යුතු බැවිනි.

1918 සැප්තැම්බර් මාසය. එද කාලගුණය යහපත් විය. වහාම සුදුනම් වන ලෙස බොල්ටියාන්ස්කිට ටෙලිපෝන් මගින් දන්වන ලදී. එදින දහවල් එකට

^{*} යෝධ කාලතුවක්කුවකි. 16 වැනි සියවසේ වාත්තු ශිල්පයේ නිර්මාණයකි.

පමණ එළිමහනේ ඇවිදිමින් විවේක ගත යුතු යැයි දෙස්තරවරුන් ඉල්ලා සිටින බව ලෙනින්ට දන්වා සිටියෙමු.

ලෙනින් ඊට එකඟ විය.

“එළිමහනේ ඇවිදීමට යමු” යි දහවල් එකට පමණ මම වි. අයි. ලෙනින්ට යෝජනා කළෙමි. ඔහු නැගිට සිටිමින් හිස්වැස්ම අතට ගත්තේය:

“උඩ කබාය නැතුව යමු. අද කාලගුණය හරි අගෙයි”.

වි. අයි. ලෙනින් කාර්යාල කාමරයෙන් පිටවූ බව බොල්ටින්ස්කිට දන්වන ලදී. එදින කළයුතු වැඩ ගැන කතා කරමින් අපි තාර පාර දිගේ ගමන් ගනිමු.

ලෙනින් එදින ගමන් කළ මහමුල සිට අග දක්වාම චිත්‍රපටි ගත කරන ලදී.

කතා කරමින් අපි ගමන් කළෙමු. ඒ අතර චිත්‍රපටි කැමරාකරුවෝ හැම අතින්ම ලෙනින්ගේ හැම අඩියක් පාසාම විමසුවේ ගත කළහ. ඔවුන් එය කළේ සැහවි සිට ගෙනය. ලෙනින් දුටුවොත් චිත්‍රපටි ගත කිරීම නැවැත්වීමට සිදු වන අතර, ඔහු සක්මන් කිරීම නවත්වා ගෙදර යාමටද ඉඩ ඇත.

ලෙනින් තනිවම චිත්‍රපටි ගත කිරීමට ඉඩහැර මම ඔහුගෙන් ඇත් වෙමින්, වරින් වර නැවතුණෙමි. එය දුටු ලෙනින් මට මෙසේ කීවේය:

“මොකද සහෝදරය අයින් වෙන්නෙ?.. ඇවිදිනව නම් එකට ඇවිදීමු.”

මම නැවත ඔහුට ළංවෙමින් කතා කිරීමට පටන් ගත්තෙමි. මෙසේ ගමන් කළ අපි “සාර්-කාල තුවක්කුව” ළඟට ආවෙමු. තවත් දුර ගමන් කිරීමට මා කළ යෝජනාව ගැන ලෙනින් මෙසේ කීය:

“ඇවිදින්නට හිතෙනව. ඒ උනාට බැහැ. හවස හතර වෙන්ට ඉස්සෙල්ල සටහන් කීපයක් ලියන්නට ඕන. සහෝදරවරු දෙදෙනෙකුට එන්නත් කියල තියෙනව.”

අපි ආපසු හැරුණෙමු. තරමක් දුර ගමන් කළ ලෙනින් හිටි හැටියේ මෙසේ කීවේය:

“අන්න, බලන්න කවුදෝ දුවනව. කරේ මොකක්ද එල්ලා ගෙන, මිනිහ චිත්‍රපටි කැමරා කාරයෙක් වගෙ!”

“ඔව්, ඒ චිත්‍රපටි කැමරා කාරයෙක්. මෙතන ඒ අය කීපදෙනෙක් ඉන්නව. සහෝදරයව චිත්‍රපටියට ගත්තා” යැයි මම කරුණු පැහැදිලි කරමින් කීවෙමි.

“එහෙම කරන්නට සහෝදරයට අවසර දුන්නෙ කවිද?” යි ඔහු ඇසීය. “ඇයි මට කලින් ඒ බව දැනුම් නොදුන්නෙ?”

“සහෝදරයව චිත්‍රපටි ගත කරනවට කිසිම දක සහෝදරය කැමති වන්නේ නැති හන්ද. නමුත් චිත්‍රපටි ගත කිරීම බොහොම අවශ්‍ය දෙයක්.”

“සහෝදරය මාව රැවටුවා... විලදිමිඊර් ද්විත්වයෙහිව කොහොමද තමුසෙ ඒ වගෙ දෙයක් කළේ?” යැයි ඔහු මගෙන් ඇසුවේ දෙස් නගමිණි.

“ජීවිතයේ පළමුවැනි වරට සහ අවසාන වරට මම සහෝදරයව රැවටුවා. ඒ උනාට සහෝදරයව චිත්‍රපටියට අරගෙන කම්කරුවන්ට පෙන්වන්නට ඕන. සහෝදරයාට සනිපය ලැබීම නිසා හැමදෙනාම සන්නෝස වෙනව. බොහෝ දෙනෙක් සහෝදරයව බලන්න ඕන කියල ඉල්ලනව. චිත්‍රපටි මගින් හරි සහෝදරයව පෙන්වන්නට තීරණය කළේ ඒ හන්ද. තව මාස තුනක් යනතුරු සහෝදරයට රැස්වීමටල කතා කිරීමට අවසර දිල නැහැ නෙව...”

“ඒක එහෙම වෙනවයි කියමු!...” ලෙනින් කීවේය.

“එහෙම තීරණය කළේ දෙස්තරල. හැමතැනම කම්කරුවෝ නොසන් සුන්ව ඉන්නව. අපි තීරණය කළා සහෝදරයව චිත්‍රපටියට අරගෙන, ඔක්කොටම ඉස්සෙල්ල කම්කරු සමාජ ශාලාවල පෙන්වන්නට. කම්කරු පංතියට ඒක බොහොම වැදගත්.”

“අවශ්‍ය දෙයක් නම්, ඒක වෙනත් කාරණාවක්. තමුසෙගෙ පව්වලට සමාව ලැබෙනව,” යැයි ලෙනින් කීවේය.

සැහව් සිටි කැමරා කරුවන් චිත්‍රපටි ගැනීමද, එය සංවිධාන කිරීමද ආදිය ගැන කතා කළ අපි එය උපහාසයට ලක් කළෙමු. සිනහ වෙමින් හා විහිළු තහළ කරමින් අපි ගමන් කළෙමු.

“මේක හරි චිත්‍රපටි කුමන්ත්‍රණයක්!.. තමුසෙල බොහොම දක්ෂ විධියට මාව රැවටුවා!” යැයි ලෙනින් සන්සුන් ලෙස කීවේය.

“කුමන්ත්‍රණය” හෙළි වී ඇති බව දැනගත් කැමරා ශිල්පීහු සැහව් සිටි තැන්වලින් එළියට විත් අපේ කතාව සම්පූර්ණයෙන්ම චිත්‍රපටි ගත කළහ. ඒ දර්ශන ඉතා හොඳ ඒවා විය. විශේෂයෙන්ම වී. අයි. ලෙනින් සිනහ වෙමින් ප්‍රීති වන සැටි පෙන්වන චිත්‍රපටි ජනප්‍රිය විය. අනිකුත් දර්ශනද සිත් ඇද ගැනීමෙහි සමත් විය.

පසුව කැමරා ශිල්පී බොල්ට්සාන්ස්කි එම චිත්‍රපටිය ලෙනින්ට පෙන්වීය.

“සාර්කාල කුවක්කුව” අසල ජවනිකා ලෙනින්ගේ සිත් ගත්තේය.

චිත්‍රපටි බැලීමෙන් පසු, “වී. අයි. ලෙනින් ක්‍රෙමලින්ය තුළ සක්මන් කරයි” යන මැයෙන් චිත්‍රපටි කතාවක් පිළියෙල කළෙමු. මේ කෙටි වාර්තා කතාව සිනමා ශාලාවල ප්‍රදර්ශන කරන ලදී. පළමුව මොස්කව්හි කම්කරු සමාජ ශාලාවලද, පසුව රටපුරාමද මේ චිත්‍රපටි වාර්තා-කතාව ප්‍රදර්ශනය විය. නරඹන්නෝ බොහොසෙයින්ම ප්‍රීති වූහ. වී. අයි. ලෙනින් දකිනවාත් සමගම නැඟී සිටින කම්කරුවෝ අත් පොළසන් දෙමින් ප්‍රීති සෝෂා කළහ.

“ලෙනින් සහෝදරයාට ජය වේවා!” යි කැගැසූහ.

කෂිතෝච්ච ගිය ගමන

119

1920 කෂිතෝ ගමේ ගොවිහු කුඩා වීදුලි බල ස්ථානයක් සෑදූහ.

ඒ කාලයේදී වීදුලි බල ස්ථානයක් සෑදීම අමාරු කාර්යයක් විය. අවශ්‍ය ද්‍රව්‍ය හා යන්ත්‍රෝපකරණ නොතිබිණ.

එවැනි අමාරු අසීරු කාලයක කෂිතෝ ගම්හු තමන්ගේ ශක්තිය පමණක් යොදා වීදුලි බල ස්ථානයක් සෑදූහ. දුනු ගැසුණු ටෙලිපෝන් කම්බි රෝල් කිපයක් සොයා ගත් ගම්හු අඩුවලින් හා අත්වලින් ඒ කම්බි දිගහැර ගත්හ. මෙසේ දිගහැර ගැනීම නිසා සෑහෙන ප්‍රමාණයක් කම්බි ලබා ගැනීමට හැකි විය.

කැලෑවේ සිට කඳන් ගෙනවුත් ඒවායේ අතු කපා කනු සාදා ගත්හ. දෑත් අවශ්‍ය වීදුලි යන්ත්‍රයක් හෙවත් ඩයිනමෝවක් සොයා ගැනීමය.

ඒ කාලයේදී කම්බි ඇණයක් මිළදී ගැනීම පවා ලෙහෙසි කාර්යයක් නොවීය. වීදුලි යන්ත්‍රයක් සොයා ගැනීම කොතරම් අමාරුද යන්න කිවයුතු නොවේ.

කෂිතෝ ගමේ ගොවිහු මොස්කව් ආහ. ඔවුන් ආ ගිය හැම තැනකම ඔවුන් ඇසුවේ ලෙනින්ගේ සැළැස්මක් ගැනය. ඒ සැළැස්මය අනුව රට පුරා වීදුලි ස්ථාන සාදනු ඇත. තමන්ද ලෙනින්ගේ ඒ සැළැස්ම අනුව ක්‍රියා කරන බව ගොවිහු කතා කළහ.

එකවරම නොවුවද, කෂිතෝ ගම්මුත් වීදුලි යන්ත්‍රයක් ලබා ගැනීමට හැකි විය.

එය කෂිතෝච්ච ගෙනවුත් මඩුවක තබන ලදී. ලී කනු මග දිගට සිටවා කම්බි ඇඳ හැම ගෙපැලකටම වීදුලි ලාම්පුවක් බැගින් දෙන ලදී.

මේ සියල්ල සුදුනම් කළ පසු, ලෙනින්ට ලියුමක් යවා වීදුලි ස්ථානය විවෘත කිරීමට පැමිණෙන ලෙස ආරාධනා කළෝය.

ලියුම යැව්වද, ලෙනින් පැමිණෙය යන්න ගැන විශ්වාස නොකළහ. රාජ්‍ය කටයුතු අතපසු කොට ඔහුට එන්නට තරම් කාල වේලාවක් තිබේද...

කෙසේ වුවද, උත්සවයට සුදුනම් වූහ. ලොකුම ගොවි ගෙදරට දිග මේසයක් ගෙනැ විත්, දෙපසින් බංකු හා පෙට්ටි තැබූහ. ඇඳන් ආදිය එළියට දැමූහ. සොයා ගැනීමට හැකි තරම් පිටි ආදිය සොයා ගෙන හැකි තරම් කැවිලි පිසූහ.

විදුලි බල ස්ථානය විවෘත කිරීමේ දිනය-නොවැම්බර් 14 ද එළඹිණි. ලෙනින් පැමිණෙන තුරු, බලා සිටිය යුතුද නැද්ද යන්න ගැන ගොවිහු නොදන්න.

හිටිහැටියේම මොටෝ රියක් එනු පෙනිණ.

ගමේ කොළු රංචුව මොටෝ රිය පිළිගැනීමට ඉදිරියට දුව ආහ. රිය නවත්-
වන ලදී. වි. අයි. ලෙනින් සහ නදේශ්ද කෘෂ්ස්කයාද එහි වූහ.

“විදුලි ස්ථානය විවෘත කරන්නේ කොතැනද?” යි ලෙනින් ළමයින්ගෙන් ඇසුවේය.

“අපිව කාර් එකෙන් ගෙනියන්න, එතකොට අපි තැන පෙන්වන්නම්”
යැයි ළමයි කිහ.

ලෙනින් ළමයින් රියට නංවාගෙන ගියේය.

ලොකු ගොවි ගෙදර අසල මොටෝ රිය නවත්වන ලදී. ගොවියෝ ලෙනින් පිළිගත්හ.

ගෙ තුළට වි මේසය වටා වාඩි වූ ලෙනින් සහ පිරිස කතා කරන්නට වූහ.

ප්‍රතිවිප්ලවවාදීන් පරදවා රතු ගමුදුව ජය ගත් යැටි විස්තර කළ ලෙනින්,
එම ජයග්‍රහණය නිමිත්තෙන් ගොවීන්ට සුඛ පැයිය.

ගොවියෝ තම ප්‍රශ්න ගැන ලෙනින්ට කිහ.

ලෙනින් මහත් ඕනෑ කමින් ඔවුන්ට කන් දුන්නේය. කිසිවක් විස්තර කළ
කෙනෙක් හිටිහැටියේ තම කතාව නැවැත්වූවොත්, ලෙනින් ඔහු දිරි ගන්වයි:

“ඉතින් ඊට පස්සෙ?”

ඕනෑම දෙයක් එකවරක් ඇසූ පමණින්, මතක තබා ගැනීමට තරම් ධාරණ
ශක්තියක් ලෙනින්ට ඇත. වැඩිමහළු ගොවීන්ගේ නම්, වාසගම් ආදිය ඔහු
එකවරම මතක තබා ගත්තේය. පසුව ගොවීන් හා ගෙවිලියන් ඇලෙක්සේයි
අන්ද්‍රෙයෙව්ව්, වසිලිසා පාවිලව්නා යන නම්වලින් ඇමතිය. මේ නිසා වැඩි
මහල්ලෝ බොහෝසෙයින්ම සතුටට පත් වූහ.

ලෙනින් හා ගොවීන් අතර ඇතිවූ සාකච්ඡාව බොහෝ වැදගත් විය. වරෙක
ලෙනින් ගොවීන්ගෙන් ප්‍රශ්න කරයි. තවත් වරෙක ගොවියෝ ලෙනින්ගෙන්
ප්‍රශ්න අසති. ඔයින් මෙයින් හවස් වී ඇදිරි වැටීමට ඔන්න මෙන්න කියා තිබිණි.
ලෙනින් සහ ගොවීන්ගේ ඡායාරූප ගැනීමට ආ ඡායාරූප ශිල්පියා පමණක්
කලබල විය. ඇදිරි වැටුණහොත්, එළිය මදි නිසා ඡායාරූප ගැනීමට බැරි වෙයි.

අවසානයේදී ඔහු මෙසේ කිය:

“විලදිමීර් ඉල්යිව්, ගොවියෝ සහෝදරය සමග පොටෝ ගැනීමට ආශා
කරනවා.”

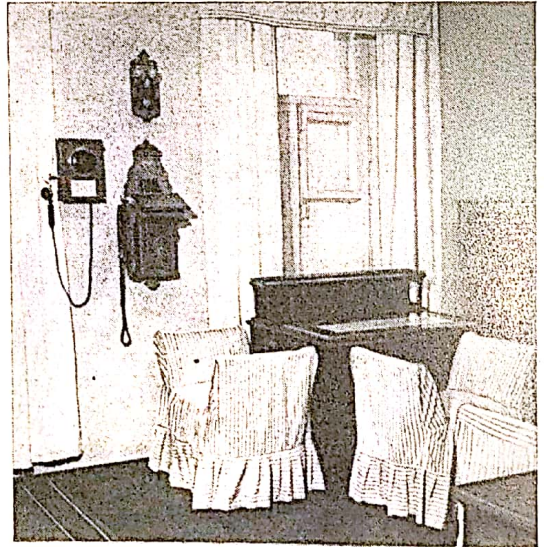
“ආ... එහෙමද, බොහොම හොඳයි” කී ලෙනින් නොනවත්වා ගොවීන්
සමග කතා කරන්නට විය.

ලෙනින් සතුන්ට ඇලුම් කළේය.

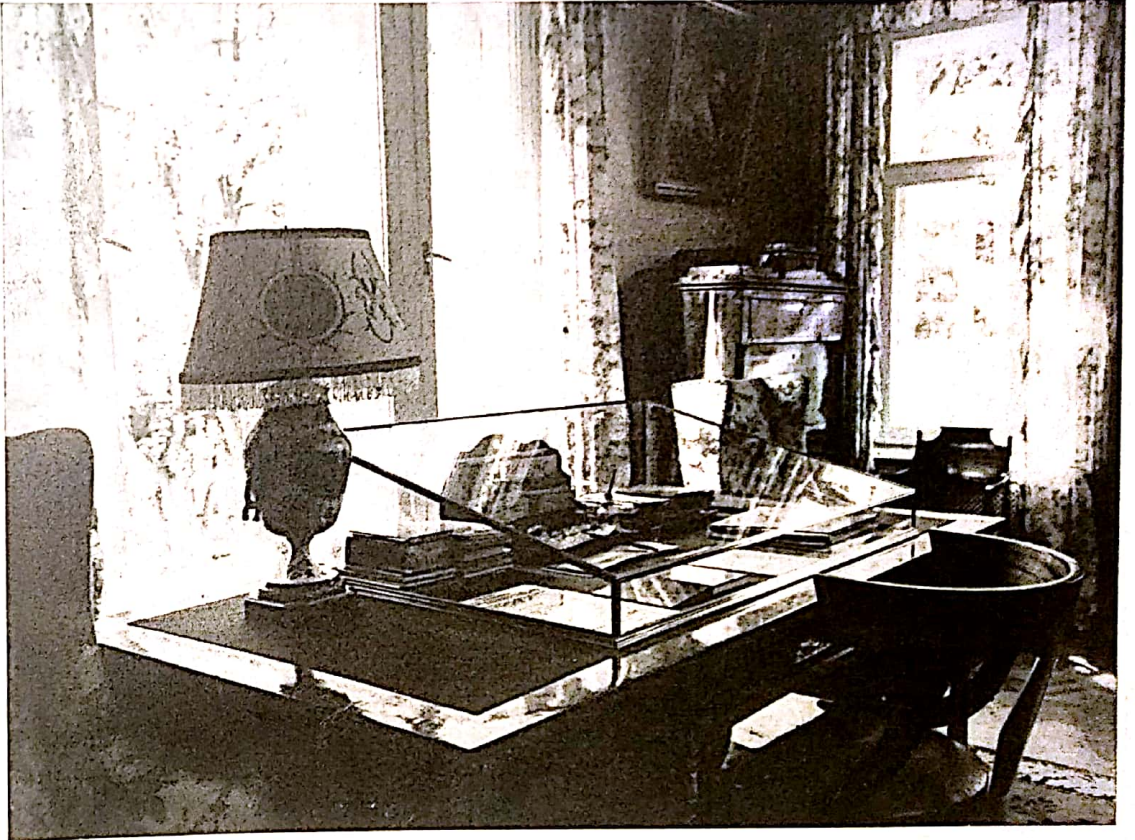

ගෝර්කිහි ලෙනින්ගේ කාමරය. මේ
විශාල වත්ත චිප්ලවියට පෙර ඉඩම්
හිමියකු සතුව පැවතිණ.

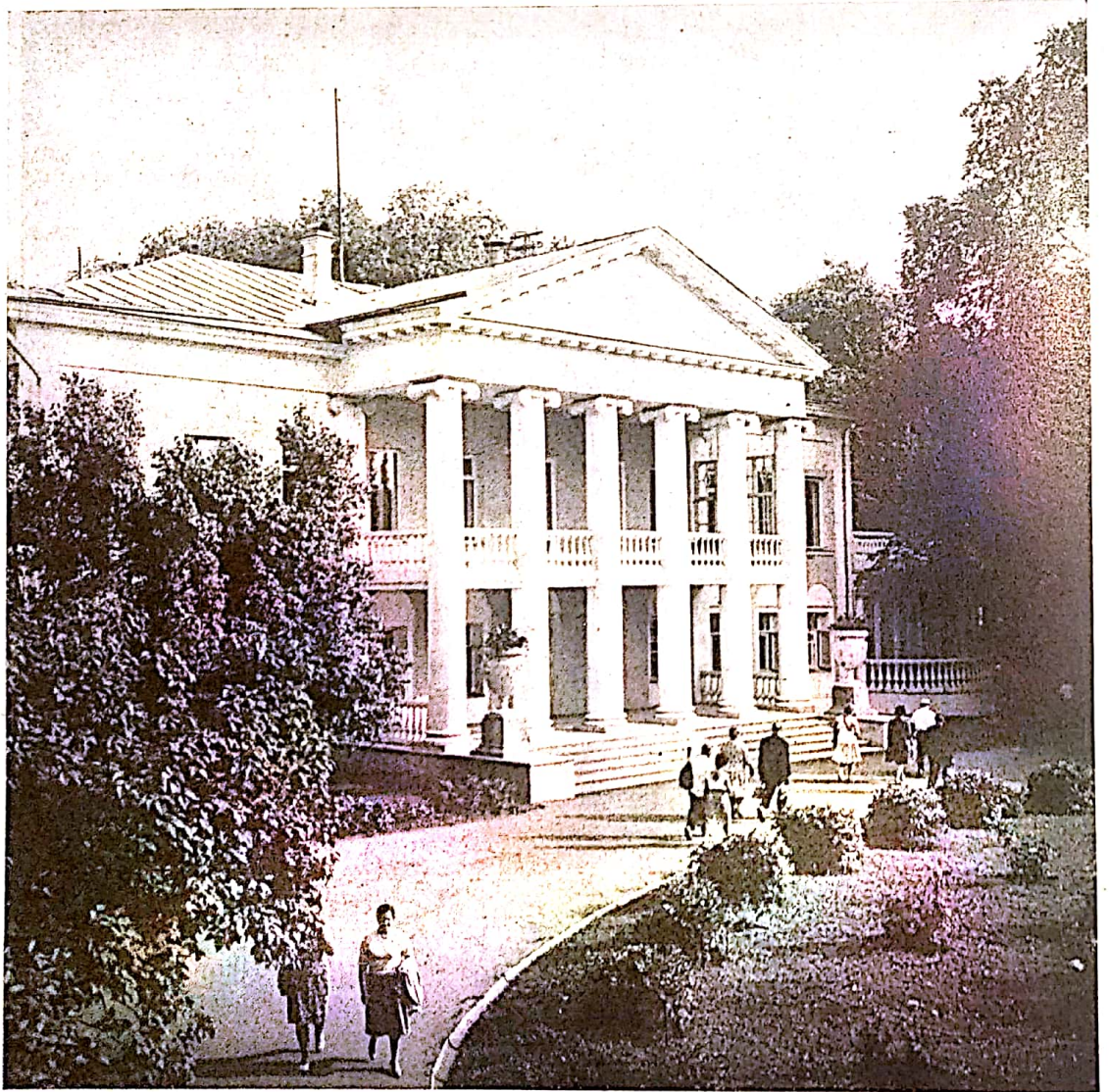
මොස්කව් නගරයට කතා කිරීම
සඳහා ලෙනින් මේ ටෙලිපෝනය
පාවිච්චි කළේය.

ලෙනින්ගේ ලියන මෙසය.

ගෝර්කිහි ලෙනින් වුසු ගෙය දැන්
ජනප්‍රිය කෞතුකාගාරයකි.

1922 ଖେଳନା.

ගෝර්කිහි විවේක ගැනීමට ලෙනින්
ආශා කළේය. ගෝර්කිය සුන්දර
නැනෙකි.

සක්මන් කිරීම ඉතාම හොඳ
විවේකයකි.

වී.අයි.ලෙනින්, කාපස්කයා.
ලෙනින්ගේ ඥාති පුත්‍ර වික්ටර් සහ
රජයේ ගොවියෙකුගේ දුවක් වන
ලීරා.

තවත් විනාඩි දහයක් ගත විය. දැන් නම් ඇඳිරි වැටීමට පටන් ගෙන ඇත. ඡායාරූප ශිල්පියා බලාපොරොත්තු රහිතව මෙසේ කීය:

“තව විනාඩි කීපයකින් කොහෙන්ම පොටෝ ගැනීමට බැරුව යාවි!”

ලෙනින් ඔහු දෙස බැලීය. ඡායාරූප ගැනීමට ඉඩ දීමට තරම් ඔහු කැමති නැත. එහෙත් තවත් මිනිහෙකුගේ ශ්‍රමය අපතේ යැවීමට ඔහු අකමැති විය. ඡායාරූප ශිල්පියා නගරයේ සිට ඇවිත් සිටී. ඔහු ඒ සඳහා කාලය ගෙවා ඇත.

“හොඳයි එළියට ගිහිල්ලා සුදුනම් වෙන්න. මායි නදේෂ්ද කෲප්ස්කයා සහෝදරයි එනවා,” යැයි ලෙනින් කීය.

ඡායාරූප ශිල්පියා එළියට දුවගොස් කැමරාව සුදුනම් කළේය. කොල්ලන් ගෙන් ඔහුට බේරුමක් නැති විය. කොල්ලෝ ඔහු වටකර ගෙන, කැමරාවට ඉස්සර වී සිට ගත්හ.

ලෙනින් සහ කෲප්ස්කයා ගොවි ගෙදරින් පිට වී ඡායාරූපයට මුහුණ දීමට ආහ. ලෙනින්ට සහ කෲප්ස්කයාට මැදින් වාඩි වෙන්නට සලස්වා ගොවීන් දෙපසින් වාඩි කරවන ලදී. කොල්ලන්ගෙන් බේරිල්ලක් නැත. ලෙනින් ළඟට වී ඡායාරූපයට මුණ දීමට කොල්ලෝ දඟලනි. ඡායාරූප ශිල්පියාට කේන්ති ආවේය. කලබල කළොත් ඡායාරූපය නරක් වන බව ඔහු කීවේය.

ලෙනින් කොළු පිරිසට කතා කොට කැමරාව පෙන්වමින් මෙසේ කීය:

“ළමයිනේ, අන්න අර පුංචි කට දිහා බලාගෙන ඉදපල්ලා!”

කොල්ලෝ නිහඩ වූහ. ඡායාරූප ශිල්පියා කළු රෙද්දකින් කැමරාව වසා ඔහුද එයට සැහවී බොහෝ වේලාවක් නිහඩව සිටියේය.

“තමුසෙ නිසා ළමයින්ට ශීතල හැදේවි” යැයි ලෙනින් කීය.

හැමදෙනම සිනාසුනහ:

“අපේ ළමයින්ට භීතල හොඳට පුරුදුයි.”

කොල්ලෝ නැවතත් දඟලන්නට වූහ. ගොවියෝ සහ ලෙනින් දැන් ගොවි ළමයින් ගැන කතා කරති. හිටිහැටියේම ඡායාරූප ශිල්පියා කැහැසිමින් මෙසේ කීය: “සිරුවෙන්! ගන්ටයි යන්නේ!”

ලෙනින් සිනාසුණි. ඒ සිනහ මුහුණින් යුත් ලෙනින් ඡායාරූප ගතවිය...

ඉන්පසු රැස්වීම පටන් ගැනිණි. මැද උස කණුවකි, එහි අළුත් වීදුලි පහනකි. එය මෙතෙක් දල්වා නැත. ඒ කණුව තත්තල් ගස්වල අතු වලින් සහ රතු පට්ටලින් සරසා තිබිණි. අළුත් වීදුලි පහන යට මේසයකි.

කමිනෝ ගමේ ගොවීන් පමණක් නොව, අවට ගම්වලින් සහ ජනපදවලින්ද ගම්මු රැස්වීමට ඇත පෙදෙස්වල බොහෝදෙනා පැමිණියහ.

ලෙනින් මේසය ළඟට විත් කතාව පටන් ගත්තේය:

“තමුත්තාන්සේලාගේ ගම-කමිනෝව අද විදුලි ස්ථානයක් විවෘත කරනවා. ඉතාම අනර්ඝ දෙයක්! මෙය පටන් ගැනීම පමණයි. අපේ අරමුණ අපේ රට-රුසියානු සමූහාණ්ඩුව පුරාම විදුලි ස්ථාන ඇති කිරීමයි.”

ලෙනින්ගේ කතාව අවසාන වූ විගස ගම්බද වාදක කණ්ඩායමක් විසින් ‘ජාත්‍යන්තර ගීතය’ වියන ලදි. එවිටම විදුලි යන්ත්‍රය ක්‍රියා කරවිය.

රැස්වීම් බිම විදුලි බුබුලු වලින් ආලෝක විය. හැම ගොවි ගෙදරකම විදුලි පහන් බැබළුණ.

මීට පෙර කමිනෝහි ගෙවල් ආලෝක කළේ කණාමැදිරි එළියට සමාන කුප්පි ලාම්පුවලිනි.

සැහැදිලි ආලෝකය දුටු ගොවියෙක් මෙසේ කිය:

“ලෙනින්ගේ පහතින් අපට එළිය ලැබෙනවා...”

ලෙනින් ගොවීන්ගෙන් සමූහයක් විය.

මොටෝ රථයට නැග වාඩි විය. දෑත් හොඳටම ඇඳිරි වැට්ලාය. නොවැම්බරයේ ශීත සුළං හමායයි.

බොහෝ දුර ගිය ලෙනින් හැරී බැලුවේය. අඳුර බිඳ කමිනෝ ගමේ ගෙවල්වල ආලෝකය පැතිර යන සැටි ඔහු දුටුවේය.

ක්‍රෙම්ලින් හමුව

131

ලෙනින් සිය කාර්යාල කාමරයේ ජනේලය අසල සිට ගෙන, කලිසම් සාක්කු තුළට දැන් ඔබා ගෙන, කල්පනාවක යෙදී සිටියි. තෙතමනය සහිත සිත පුළුගින් පිරි ඇති කාමරයේ සිලිම උසය, එහි ලොකු ජනේල දෙකකි. සිත සෘතුචේ අවසාන සති කීපය තුළදී හිම කුහාරය වැඩි වී ඇත.

වෙඩි උණ්ඩ නිසා ඉරිතැලි ඇති අර්සනාලයද, අළු පැහැති ඇඳිරි අහසේ රාජාලියෙකු සහිත මුදුනක් ඇති ත්‍රොයිස්කි කුළුණද ලෙනින්ට පෙනේ. මන්යෙස්හි සිට බලන විට එය වඩාත් උසය. ක්‍රෙම්ලින් තාප්පයේ කොටසක්ද සෙබල නිවාසද ලෙනින්ට පෙනේ. ගල්කැටවලින් වැසි ඇති චතුරශ්‍රය වලවල් වලින් යුක්තය. අර්සනාලයේ සිට නිකොල්ස්කි කුළුණ දක්වා, සිහින් ලාම්පු කීපයකි. ඒවා කොකුවලට අමුතා ඇත.

ත්‍රොයිස්කි කුළුණේ සිට අර්සනාලය දක්වා ඇති මාර්ගයද, චතුරශ්‍රයද හිමවලින් පිරිලය. තැනින් තැන කහල ගොඩවල්ය. වහලවල්වල සහ ක්‍රෙම්ලින් තාප්පය මත වැටී ඇති හිම පුදෝපුදු කිරි කැටි මෙනි.

ක්‍රෙම්ලිනයට එහා ගෙවල් තද සිතට අසුව ගල් ගැසුනාක් මෙනි. කෞතුකාගාරයට සහ රුමියාන්ට්සෙව් පොත්ගුලට එහා ඇති ගෙවල්වල දුම් කුළුණු පෙනේ. කොතරම් ඕනෑකමින් බැලුවත්, ඒවායින් දුම් නගින සැටි නොපෙනේ: මන්දයත්, උණුහුම් වීම සඳහා ගිනි තපින්නට දර නැති බැවිනි.

සිත සෘතුව නමැති යක්ෂයා මොස්කව් නගරයේ ගෙල මිරිකන්නාක් මෙනි. සිවිල් යුද්ධය නිසා විඩාවටද, අමාරු, අසීරු තත්ත්වයකටද වැටී ඇති රට දුර්භික්ෂයට හා විනාශයට මුණ පා ඇත. දැන් තවත් අසහනයකි. එය දැඩි සිතය.

උණ සන්නිපාතය දස'ත පැතිර යයි.

ලෙනින් සුසුම් ලැවේය. සාක්කුවෙන් දකුණ'ත එළියට ඇද ගනිමින් ලියන මේසය අසලට ගිය ලෙනින් වාඩි විය.

දැන් ඔහු ඉක්මනින් ලියයි. ඔහුගේ පැන බාලාංශ සිසුවකුගේ මෙනි. කෙටි වචන ඔහු වේගයෙන් ලියයි. අදහස් වේගයෙන් ගලා යයි. ඔහුගේ අධීෂ්ඨානය තවත් දැඩි වෙයි: ළමා නිවාසවලට ගිනි තැපීම සඳහා දර යවා ඇත්දැයි සොයා බලන්න. නැතිනම් වහාම සහතික කරන්න... ලෝභ කර්මාන්ත කම්කරුවන්ට

දෙන සිනි සලාකය වැඩි කළ යුතුය... ගම්වලට යවන පොත් අධ්‍යාපන ඇමති අංශය විසින් නවතා ඇත... පණත සභෝදර වරුන්ට පෙන්වා ස්ථිර කරගත යුතුය... කාමිනෙව්ට සටහනක්... විදේශීය රටවල් ආධාර දීමට ඉදිරිපත් වෙයි.

හිටිහැටියේම ලිවීම නැවතිණි.

කාමරයේ දොර සෙමින් විවර විය. ලේකම් ඇතුළු විය.

“විලදිමිඊර් ඉල්යිව්” යැයි හේ සෙමින් ඇමතීය.

...අපට තනිවම ප්‍රශ්න නිරාකරණ කරගන්නට පුළුවන්ද, බැරිද?...

ගැඹුරු කල්පනාවක ගැලී සිටි ලෙනින් පිළිතුරු නොදුන්නේය.

“විලදිමිඊර් ඉල්යිව්!...”

ලෙනින් හිස ඔසවා බැලීය.

“ඔව්, ඔව්” යැයි කී හෙතෙම කඩදසියක් ගෙන නැවත ලියන්නට විය.

“සභෝදරයව හම්බවෙන්නට කෝර්ජුනොව් ඇවිල්ල.”

“හොඳයි,” ලෙනින් කීය.

ලේකම් තැන හඬ පිට නොවන සේ දොර වසා නොපෙනී ගියේය. සෙර්ගේයි කාමිනෙව්ට ලියුම ලියා අවසාන කිරීමට ලෙනින් යුහුසුළු විය. එහෙත් ලියා අවසාන වීමට පෙර දොර යළිත් හැරිණ. නොඋස් සිහින් සිරුරකින් හෙබි තම පැරණි යහළුවා කාමරයට ඇතුළු විය. හේ පෙනුමෙන් විද්‍යාඥයෙකුට සමානය. ඔතැනි ගතියකින් හෙබි ඔහු ලජ්ජාවෙන් තැවත බව පෙනේ. ලෙනින් නැගී සිටිමින් අමුත්තා පිළිගැනීමට ඉදිරියට ගියේය.

“ලියනිඩ් ඇලෙක්සේයෙව්ව්, එන්න එන්න” යැයි කී ලෙනින්, පුටුවක් පෙන්වමින් “වාඩ් වෙන්න, වාඩ් වෙන්න” යැයි කීය.

ලියනිඩ් ඇලෙක්සේයෙව්ව් කෝර්ජුනොව් කුලෑටි ගතියක් පාමින්, ඉක්මන් ගමනින් පුටුව වෙත ගොස් වාඩ් විය. දෑත් ඔහු ලෙනින්ගේ මේසය ළඟම ඇති පුටුවේ වාඩ් වී සිටී. කොතරම් ඉක්මනින් කෝර්ජුනොව් වාඩ් වූයේදයත්, ඔහුගේ නොපුරුදු නුහුරු ගමන නිසා ඔහු තුළ තිබූ කුලෑටි ගතිය තවත් වැඩි විය. වාඩ් වී සිටින ලෙනින් දෙස බැලූ හෙතෙම සන්සුන් විය.

“සැප සනිප කොහොමද ලියනිඩ් ඇලෙක්සේයෙව්ව්!” යැයි කී ලෙනින් සුවදුක් විවාළේය.

“ස්තූතියි, විලදිමිඊර් ඉල්යිව්, වරදක් නැහැ” යැයි කෝර්ජුනොව් පිළිතුරු දුන්නේය.

“ලියනිඩ් ඇලෙක්සේයෙව්ව්, අප මුණ පා සිටින්නේ අමාරු කාලයකටයි. කොහොම හරි මේ කාලය මැඩ ජය ගන්න ඕන.”

ලෙනින් නිහඬ වූ පසු කෝර්ජුනොව් මෙසේ කීය:

“මම ආවෙ සයිබීරියාවට විද්‍යා සේවක පිරිසක් යැවීම ගැන කතා කර

ගත්ටයි. විද්‍යාඥයින් ඉතාම අගේ කොට සළකන සිද්ධියක් 1908 ජුනි 30 ද සිදු වූ බව වලදිමිඊර් ඉල්යිව දන්නව ඇති. පරිමාණය හා වැදගත්කම අනුව බලන විට ඒක බොහොම විරල සිද්ධියක්. සයිබීරියාවේ තයිගා වනාන්තරයට විශාල උල්කාපාතයක් වැටුණා.” කෝර්ෂුනොව් ලෙනින් දෙස බැලීය. ඔහු ඉතා ඕනෑකමකින් සවන් දෙන බව කෝර්ෂුනොව්ට අවබෝධ විය.

එ උල්කාපාතය ගැන තොරතුරු ඉතා හොඳින් ලෙනින් දන්නා බව ඔහුට හැඟෙයි. ඔහුගේ අදහස් හා බලාපොරොත්තු ලෙනින් දනී. තමන්ගේ පැමිණීම නිසා වැඩ අධික ලෙනින්ට කරදරයක් වී යැයි සිතූ විද්‍යාඥයා නිහඬ විය.

“ඉතින් ඔය උල්කාපාතය ගැන ඔහෙල හැම දෙයක්ම දන්නව නෙව...”

“ලියනිඩ් ඇලෙක්සේයෙව්ච් ඔහොම කතාකරන්න එපා. උල්කාපාතයක් කොහොටද වැටුණු බව විතරයි මා දන්නේ. වෙන කිසි දෙයක් ඒ ගැන දන්නේ නැහැ” යි ලෙනින් කිය.

විද්‍යාඥයා දෙසට හිස නමා පහත් ස්වරයෙන් කතා කළ ලෙනින් මද සිනාවක් පෑවේය.

“වැට්ට්ව අවුරුද්දවත් මතක නැහැ.”

කෝර්ෂුනොව්ද සිනාසුණි.

“හරි පුදුම වැඩක් නෙව. හැම දෙනෙක්ම හිතනව අගමැතිවරයයි, ඇමතිවරුයි රටේ සිදු වන, සිදු වූ හැම දෙයක්ම දන්නවයි කියලා. ඒක වැරදි හැඟීමක්! අපි ඒ ගැන බොහොම ටිකයි දන්නෙ. කියන්න පවා ලජ්ජයි! එතරම් ටිකයි දන්නෙ! අපි වැඩි වැඩියෙන් හමුවෙලා කතා කරන්නට ඕන. ලියනිඩ් ඇලෙක්සේයෙව්ච් දිගටම විස්තර කරන්න. ඉක්මන් වෙන්න එපා,” යැයි ලෙනින් බැරෑරුම් ලෙස කිය.

ලෙනින්ගේ කතාව නිසා ප්‍රීතියට හා ධෛර්යයට පත් කෝර්ෂුනොව් කලින් සිතා ගත් සැළැස්ම අනුව තම අදහස් ඉදිරිපත් කරන්නට විය. කලකට පෙර සිටම මේ අදහස් ලෙනින්ට දැන්විය යුතු යැයි ඔහු සිතා සිටියේය.

“මෙතෙක් සොයා ගෙන ඇති ලොකුම උල්කාපාතය ටොන් තිස්හය හමාරකි. ඊළඟට ලොකුම උල්කාපාතය ටොන් විසි හතක් බර මෙක්සිකෝ උල්කාපාතයයි. එහෙත් දැන් අපට ලැබී තිබෙන කරුණු අනුව සයිබීරියානු උල්කාපාතය යෝධයෙක් බව කියන්නට ඕන. ඒ උනාට තවම ඒ උල්කාපාතය වැටී තිබෙන තැන හරිහැටි අපට සොයා ගත්ට බැරිව තිබෙනවා.”

“ඔහෙ කැමතිද උල්කාපාතය තියෙන තැනට යන්න?” කෝර්ෂුනොව්ගේ කතාව හමාර කරන්නටත් පෙර ලෙනින් ප්‍රශ්න කළේය.

“ඔව්. සත්තකින්ම ඔව්. ඒ උල්කාපාතය බලන්න ඕන. මට අවබෝධ වෙනවා දැන් ඒ වගෙ දේවල් ගැන සලකා බලන්න තරම් කාලයක් නැති බව...”

මා ඉල්ලා හිටින්නේ සුළු දෙයක් පිට රටවල සංවිධාන හඳල නියතව සයිබිරියානු උල්කාපාතය ගැන සොයා බලන්න. එහෙත් අපට...”

“නැහැ, නැහැ, නැහැ, විදේශීය සංවිධානවලට කොහොත්ම ඉඩ දෙන්න නැහැ. ඒ ගොල්ල හීන දෑකපුවාවෙ. ඔහෙගෙ ගමනට ඕන දේ මොනවාද?” යි ලෙනින් ඇසුවේය.

“මම පොඩි ලැයිස්තුවක් හැදුවා” යැයි කොර්ජුනොව් ඇතුළු සාක්කුවෙන් කඩදසියක් ගෙන මේසය මත තැබීය. “බොහොම අඩුවෙන් මම මේ ලැයිස්තුව හැදුවෙ, චිලදිමිර් ඉල්ලුව...”

ලෙනින් විද්‍යාඥයාගේ ලැයිස්තුව ඕනෑකමකින් කියවයි. දිගටම කියවන ඔහුගේ ඇස් බැමි හැකිලෙන සැටිද, මුහුණෙන් අප්‍රසන්නතාවයක් පළ වන සැටිද කෝර්ජුනොව්ට පෙනේ. ලැයිස්තුව මේසය මත තබා එහි ලියා ඇති අකුරු හා ඉලක්කම් අත ගාන්නට වූ ලෙනින් කෝර්ජුනොව් දෙස බැලීය. ඔහුගේ මුහුණ සෝකි බවක්ද ඇස් දෑඩ් බවක්ද කියා පෑය.

ලෙනින් දෙස බැලූ කෝර්ජුනොව් අවිශ්වාසයකින් යුතුව කතා කළේය:

“පුළුවනි... තවත් කෙටි කරන්න. පාන් අඩු කරන්න. උපකරණ අඩු කරන්න. මිණින්දෝරු උපකරණ වලින් එකක් අඩු කරන්නම්. ඒ විතරක් නෙව්...”

ලෙනින් කාර්යාල කාමරයේ මුල්ලක් දෙස බලයි, විද්‍යාඥයා ඉන්නා බවක් හෝ කතා කරන සැටියක් හෝ ඔහුට නොදනේ.

“මිණින්දෝරු උපකරණයක් විසි කරනව” යැයි තමාටම කියා ගත් ලෙනින් ඇස් හකුළුවා ගෙන කෝර්ජුනොව් දෙස බැලීය. අසතුවට හා පුද්ගලයට පත්වූ කලෙක මෙන් ඇඟිලි තුඩුවලින් මේසයට ගැසූ ලෙනින් පුටුව පස්සට ඇද නැගී සිටියේය.

විද්‍යාඥයා දෙස නොබැලීමට තැත් කරමින් හෙතෙම මීට මෙළවූ අත් සාක්කුවලට ඔබා ගෙන ජනේලය දෙස බලමින් කාර්යාල කාමරය තුළ ඔබ මොබ ඇවිදින්නට විය.

“එහෙ තයිගා මහ වනාන්තරය” යැයි ලෙනින් දෑඩ්ව හා ස්ථිරව කීවේ විද්‍යාඥයාට ආධාර කිරීමට සහ තත්ත්වය පැහැදිලි කර දීමටය. “හැතැප්ම දහස් ගණනක්ම පාරවල් නැහැ. වංකගිරිය වගේ. විශාල ගංගාවල්. නපුරු වන සත්තු. හැම තැනම සන කැලෑව. හැතැප්ම සියයක් ගියත් මනුස්ස ප්‍රාණයක් හොයා ගන්නට නැහැ... ඔහෙට මේක තේරෙනවද?”

ඔහු නැවතිණ.

“ඔහෙට මේක තේරෙනවද?” යි නැවතත් ප්‍රශ්න කළ ලෙනින්, විද්‍යාඥයා

ඉදිරිපත් කළ ලැයිස්තුව දෙස බැලිය. “දවසකට පාන් රාත්තලයි. මුළු කණ්ඩායමටම සීනි රාත්තල් පහයි. දුම්කොළ...” ලෙනින් කියවන්නට විය. ඔහුගේ කට හඩ දැඩිය, වරෙක ඔහු පුදුමයටද තවත් වරෙක කණගාටුවටද පත් වෙයි.

“සීනි එපා. දුම්කොළ අඩු කරන්න එපා. මදුරුවන්ගෙන් බේරෙන්නට දුම්කොළ ඕන,” යැයි ස්ථිරලෙස විද්‍යාඥයා කීය.

ඔහු කියන දේ නැසුනාක් මෙන් ලෙනින් කතා කරන්නට විය:

“උපකරණ ආරක්ෂා කරන්න කවරවලට ලොම් ඕන. උපකරණවලට!” යැයි ලෙනින් නැවත කීය.

කෝර්පුනොව් ඇස් කණ්ණාඩි කුට්ටම ගලවා පිය දවන්නට විය. ජනේලයෙන් වැටෙන එළිය ඇස් කණ්ණාඩිවලට වැටී ආලෝකධාරාවක් ඇති කළේය. අවසාන සටනට සැරසෙන යුද්ධ භටයෙකුගේ අධිෂ්ඨානයකින් යුතුව කෝර්පුනොව් කතා කළේය:

“විලදිමීර් ඉල්ලීම්! ලෙනින් සහෝදරය! යන්ට ඕනමයි! මේක අපට ලැබුණු වාසනාවක්, තේරුම් ගන්න. අපටාකාශයෙන් ආ ඒ අමුත්තා අපේ රටට වැටීම ලොකු වාසනාවක්. අපි මොනවද කරන්නේ?.. මේ උල්කාපාතය ප්‍රංශයෙ හරි අමෙරිකාවෙ හරි වැටුනානම් මෙලහකට කොව්වර විද්‍යාඥ කණ්ඩායම් යවලද! ඇත්ත තමයි, අපි අද බඩගින්නෙන. අපේ රට විදේශීය ආක්‍රමණයට අහු වෙලා. ඒ උණාට අපට පමණක් ලැබී ඇති මේ අවස්ථාවෙන් ප්‍රයෝජන ගන්නට ඕන නොවෙද? අප හිහන්නො වුණ පළියට ලෝක විද්‍යාව වැරදිකාරයෙක් නෙවෙයි නෙව. මේ ගමන යන්ට ඕන, විලදිමීර් ඉල්ලීම්!”

කෝර්පුනොව් නැවත වාඩි විය.

“සත්තකින්ම!” යැයි කී ලෙනින් විද්‍යාඥයා වෙත ළං විය. “ඇත්තටම, යන්න. ලියනිඩ් ඇලෙක්සේයෙව්ව් තමුසෙ පුදුම මිනිහෙක්. ඔහෙ ඉල්ලන දේ දෙන්නම්. හැබැයි ඒක බොහොම මදි. ඔතරම් පොඩියක් කෑම බීම අරගෙන සයිබීරියාව වගෙ දුර රටකට යන්න බැහැ. මොස්කව් ළඟ පෙදෙසකට නම් ඔය කෑම ටික ඇති වේවි. ඔහෙගෙ ලැයිස්තුවෙන් ඉල්ලා තියෙන්නෙ බොහොම ටිකයි. බොහොමත්ම ටිකයි!” ලෙනින් නැවත වරක් කීය. ලෙනින් අසනුට පත් කළ හේතුව දැන් කෝර්පුනොව්ට පැහැදිලිය. “ඔහෙල වගේ අයට ඕන කරන දේ අපට දීමට ශක්තියක් නැති වීම ගැන අප කණගාටු වෙනවා. කමක් නැහැ. අපට කල් දෙන්න!”

“ආ...” යැයි කෝර්පුනොව් ලෙනින් දෙස බලමින් කීය. ඔහු යමක් කීමට තැත් කළද, සිත සැහැල්ලු වීම නිසා එය කියා ගත නොහැකි විය. නළලෙන් වැගිරෙත් දහඩිය බිදු ඔහු පිසද ගත්තේය.

ලෙනින් විද්‍යාඥයා වෙත පැමිණ දයාන්විත ලෙස නැවත මෙසේ ඇසීය:

“ලියනිඩ් ඇලෙක්සේයෙව්ව්, මේ ලැයිස්තුවේ තියෙන දේවල් දෙනවනම් ඔහෙ යනවද?” මෙසය උඩ තිබෙන කඩදසිය පෙන්වමින්, “ඇත්තටම යනවද?” යි ඔහු නැවතත් ඇසීය.

“වලදිමර් ඉල්යිව්, ඔයිට් වඩා දේ මම හිතෙන් වත් හිතන්නෙ නැහැ.හිම අඩු වුණ හැටියම ගමන් අරඹනව. අනේ දෙවියනේ, ඔයිට් වැඩිය ඕන නැහැ. ඔහෙගෙන් හැමදෙනාම ඉල්ලනව නෙව්. කොහෙන් දෙන්ටද?”

“යනවාමද?” යි ලෙනින් ප්‍රශ්න කළේය.

“ඔව්, සත්තකින්ම.”

“මෙයට වැඩිය යමක් ඉල්ලන්නෙ නැතිද?”

“නැහැ. ඇත්තටම නැහැ.”

“වෙන අඩුපාඩු තියනවද?” තෙවැනි වරටත් ලෙනින් ඇසීය.

“නැහැ.”

ලෙනින් අසතුවකින් මෙන් ‘හිම’ කිය. පසුව ඔහු මෙසයට යටින් බලා මද සිතාවක් පෑවේය.

“ආ උන්නැහෙ කරුණා කරල අර ජනේලය ළඟට යන්නැ” යි මිත්‍ර ලීලාවකින් කෝර්ෂුනොව්ට කිය.

“වලදිමර් ඉල්යිව්, ඒ මොකටද?”

“ලියනිඩ් ඇලෙක්සේයෙව්ව්, කරුණා කරල යන්න, මම ඉල්ලා හිටිනව,” යැයි කී ලෙනින් දබරහිල්ල දිහු කරමින් “මම තමුසෙව හඳුණනවා!” යැයි කීවේ දහකාර කොල්ලෙකු මෙනි.

“වලදිමර් ඉල්යිව්, ඔහෙ මගේ ලැයිස්තු අනුව ඕන බඩු දිමට එකඟ නම්, මම ඔහෙගෙ වේලාව නාස්ති කිරීමට කැමති නැහැ. මම යන්නම්.”

“එහෙම බැහැ. ඒව හරි යන්නෙ නැහැ. කරුණා කරල ජනේලය ළඟට යන්න. මම ඉල්ලා හිටිනව.”

කෝර්ෂුනොව් අකමැත්තෙන් නැගී සිට යමක් බලාපොරොත්තු වෙමින් ලෙනින් දෙස බැලීය.

ලෙනින්ද ඔහු දෙස බලා ගත්වනම සිටී.

“කරුණා කරල ජනේලය ළඟට.”

“හොඳයි” කී කෝර්ෂුනොව් මෙසය අසලින් ඉවත් විය.

ලෙනින් විද්‍යාඥයා දෙස බැලීය:

“හරියට හරි. මා හිතු විදියටම තමා. කොහොමද උන්නැහෙ තමුසෙ තයිගාවට යන්නෙ ඔය කැඩිව්ව් සපත්තු ඇඳ ගෙන? මොස්කව්වල ඉඳල

හැතැප්ම පහක් යනකොට ඔය සපත්තු වීසි කරන්ට සිද්ද වෙව්," යැයි ලෙනින් කීය.

"යන්ට පුළුවනි. ලනුවකින් බඳිනව, ඇතුළු කොටස රෙදි කැල්ලකින් ඔතනව."

"පුළුවනි" යි තරමක් කල්පනා කළ ලෙනින් කීය. "ඒ උනාට ඔහෙට තවත් සපත්තු කුට්ටමක් නැහැ නෙව?"

"කොහෙන් හොයන්ටද? කිටුණ ඒව ගෙවිල ගිහින්. මේ සපත්තු දෙක බොහොම ප්‍රවේසමින් අඳිනව..."

"ඔය සපත්තු කුට්ටමෙකුත් පුළුවනි" යි කී ලෙනින්, "සමා වෙන්න, ලියනිඩි ඇලෙක්සේයෙව්ව්, සමා වෙන්න" යැයි කීවේය.

ලෙනින් කෝප්‍රුනොව්ගේ උරහිසෙන් අල්ලා ඔහු වාඩි කරවා "තරහ ගොසින්ද?" යි බැලුවේය. විද්‍යාඥයා කේන්තිසෙන් නොවන බව දුටු ලෙනින් සංසුන්ව කාමරය තුළ සක්මන් කරන්ට විය.

"අප ලහ ඉතාම දක්ෂ මිනිස්සු ඉන්නව. ටයිසොල්කෝව්ස්කි ගැන බලමු. ඈත පළාතක රුසියානු නගරයක, පරණ ලැලි ගෙදරක, තණකොළයි, තාරාවොයි, උරොයි එක්ක ඒ මහළු ගණිතාචාර්යවරයා ජීවත් වෙනවා. සමහරවිට මහ පාරෙද දන්නෙ නැහැ. පාන් සහ මාළු විතරයි එයාට ලැබෙන්නෙ. උදේ සිට රැ වනතුරු එයා අජවාකාශ තරණය පිළිබඳ ප්‍රශ්න ගැන ලියනව. එයාගෙ කාමරය සිත කාලෙදිවත් උණුසුම් නොකර ඇති. ඔහෙන්, උන්නැහෙ ඒ මගම ගමන් කරනව. හැතැප්ම දහස් ගණනක් දුර තායිගාවට යන්න හදන්නෙ ඔය කැඩිව්ව, පරණ සපත්තු හැඳ ගෙන" යැයි ලෙනින් කීය.

"හොඳා ඔහෙ මොනවද කරන්නෙ විලදිමීර් ඉල්යිව්, 'සමාජවාදය' කියන වචනය කියවීමට පවා අකුරු නොදන්නා අය වැඩිහරියක් ඉන්න රටක සමාජ වාදය ගොඩනගනවා," යැයි කෝප්‍රුනොව් කල්පනා කළේය.

ලෙනින් සහ තමාත් අතර කිසියම් සමානතාවයක් ඇති සැටි පළමුවැනි වරට කෝප්‍රුනොව් පැහැදිලි ලෙස දුටුවේය. ලෙනින් සහ ඔහු එකම දෙයක් සඳහා ක්‍රියා කරතියි ඔහුට සිතේ. කලුගාහි පදිංචි ටයිසොල්කෝව්ස්කි අජවාකාශය තරණය කිරීම පිළිබඳ ප්‍රශ්න නිරාකරණය කිරීම තම ප්‍රධාන කාර්ය හැටියට සලකා ක්‍රියා කරයි. කුසගින්නෙන් පෙළෙන කම්කරුවෝ කම්හල් නැවත ගොඩ නගති, ගොවියෝ බිම් සකස් කොට ගොවිතැන් කරති...

ප්‍රීතියට හා ප්‍රමෝදයට පත් විද්‍යාඥයා පිටව ගියේය. ක්‍රෙම්ලිනය ඔස්සේ දිවගිය ඔහු රතු වතුරග්‍රයට පැමිණියේය. අනාගතය ගැන ඔහු කල්පනා කරයි. ඔහුගේ සිතැහියාවන් ඉටු වන බව ඔහුට සහතිකය.

"රටෙ කම්හල් ක්‍රියා කරන දවසක් එනු ඇත. අද නැති මොටෝ රථ

කම්හල් හා ට්‍රැක්ටර් කම්හල් පවා එදට වැඩ කරනු ඇත. ක්‍රෙම්ලිනයේ කුඩා කාමරයක හිඳ වැඩ කරන පුද්ගලයාගේ සිතෙහි පමණක් මැවී ඇති අදහස් රට පුරාම ක්‍රියාකාරී වනු ඇත... එදට හැමදෙනම පුෂ්කින්ගේ හා තොල්ස්-තෝයිගේ කෘතීන් කියවනු ඇත. අඩක් වනවාරිත්වයේ ගැලී සිටින රුසියාව එදට උගතුන්ගෙන් පිරී යනු ඇත... සත්තකින්ම එදට විද්‍යාඥයින්ගේ කණ්ඩායම් උත්තර ද්වීපයට ගොස් පරීක්ෂණ පවත්වනු ඇත. කිසිවෙක් මහා සාගරයේ පතුලට යනු ඇත. තවෙ'කෙක් අජටාකාශයට යනු ඇත. විශාල නව රජයේ සංවිධායකයාට කරදර කිරීමට විද්‍යාඥයින්ට සිදු නොවනු ඇත. දවසකට පාන් රාත්තල් කාලක් සහ දුම්කොළ ටිකකට පමණක් එදට සීමා නොවනු ඇත. මිනිසා ගැන අළුත් හැඟීමක් ඇති නව පරම්පරාවක් හැදී වැඩෙනු ඇත. මේවා සියල්ලම අනාගතයේදී සිදු වනු ඇත.

එහෙත් අද පාරවල් හිමවලින් පිරිලාය. සිතලෙන් බේරීම සඳහා පයින් යන්නෝ වේගයෙන් යති. වැහැරී ගිය අශ්වයෙක් සෙමින් යයි. ගොවි කබායක් හැඳ සිටින මිනිහෙක් උෟ දෙස බලා “ඒයි, කබිමැලියා!” කියා කෑ ගසයි. විශාල නාම පුවරු ඇති කුඩා කඩ — “මර්ඩියානොව්”, “ගුරින් සහ පුත්‍රයෝ”, ඉ. වි. කෝෂ්කින්”, “යකඩ බඩු වෙළෙන්දා” — වසා දමා ඇත. අද තත්ත්වය එසේය.

... සෙබල හිස් වැසුම් හැඳ ගත් රතු හට පිරිසක් ගමන් කරති. පාර පුරා හඬ නගමින් යකඩ නළ ගොඩක් හිම යානා මත තබා ඇඳ ගෙන යති. කිසියම් කම්හලක් ගොඩ නැගීමට විය හැකිය, නැතිනම් ප්‍රති සංවර්ධනය සඳහා විය යුතුය. ජනේද්‍රයක් තුළින් කාල් මාක්ස්ගේ පින්තූරය පෙනේ. ආදර්ශ පාඨයක මුල නොපෙනෙන්නේ අග කොටස කියැවිය හැකිය: “... ජයවේවා!”. රතු පටියකින් කෙස් කරල බැඳ ගත් ගැහැණියක් දෙරින් දෙරයයි.

පළල් උරහිස් ඇති මිටි පුද්ගලයා ක්‍රෙම්ලිනයේ කාර්යාල කාමරය තුළ සක්මන් කරයි. ඒ විශාල රට මැද ඔහු කල්පනා කරමින්, වේගයෙන් යමක් ලියයි, සටහන් කරයි. රුසියාව සම්පූර්ණයෙන්ම වෙනස් කළ හැකි ඒ අනාගත වැඩ පිළිවෙළ ඔහු දකී.

රහස් ආයතනය

139

කම්කරුවෝ සහ ගොවියෝ දහස් ගණනින් වි. අයි. ලෙනින්ට ආහාර ආදිය එවන්නට පටන් ගත්හ: පාන්, ධාන්‍ය, සීනි (ඒ දවස්වල රුසියාවේ ආහාර තත්ත්වය අයහපත් විය). හම් පදම් කරන කම්කරුවෝ ලෙනින්ට, බැටළු හමින් කළ කබායක් එවූහ, වෝලොග්දාහි ගෙන්කම්කරුවෝ ගෙන්නම් සහිත ඇඳ-පොරෝනයක් එවූහ, පෙත්රොග්‍රාඩයේ රෙදි කම්කරුවෝ සීනිදු ලොමින් යුත් පොරෝනයක් තෑගි කළහ.

එවැනි තෑගි නිසා ලෙනින් අසතුටු විය.

“විලදිමිඊ ඉල්යිව්, ඔය තෑගි ඒවන්නේ මුළු හිතින්, හදවතින් පැන නගින ආදරය හින්දා” යැයි ලෙනින්ගේ සගයෝ ඔහු සන්සුන් කළහ.

“ඒක තමා කාරණය, ඒ කොහොම උණත් ඒව පිළිගන්න හිත දෙන්න නැහැ. ආදිකාලෙ සිට එන පුරුද්දක් අනුව කරන වැඩක් ඕක. රඳළ භාමිපුතාට තෑගි බෝග ගෙනගියා. පල්ලියෙ පූජකයාට ඒ වගේම තෑගි ගෙනගියා... ඔය වැඩේ නවත්වන්න ඕන. නවත්වන්න ඕන! ” යැයි දැඩි ස්වරයකින් ලෙනින් පැවසීය.

දවසක් ද ලෙනින්ට ලිපියක් ලැබිණි. ගෝමෙල් පෙදෙසේ ක්ලින්ට්සි නගරයේ ස්ටොඩෝල්ස්ක් රෙදි කම්හලේ කම්කරුවන් විසින් එවන ලද ලිපියකි, ඒ.

ලෙනින් ලිපිය කියවයි, ඔක්තෝබර් සමාජවාදී විප්ලවයේ පස්වැනි ජයන්තිය නිමිත්තෙන් කම්කරුවෝ ලෙනින්ට සුඛ පතනි, නිරෝගි වේවායි පතනි. එම ලිපියේ අග කොටසෙහි මෙසේ ලියා තිබිණ: “... උත්සවය නිමිත්තෙන් සහෝදරයා වෙත තෑග්ගක් එවමු. එය අප විසින්ම සාදන ලද්දකි.” ඒ තෑග්ග රෙදි කැල්ලකි.

ලිපියේ අත්සන් රාශියකි. සුළු පටු ගණනක් නොවේ, අත්සන් භාර සියයකි.

ලෙනින් කෝපයට පත් වුවද එය මැඩ ගත්තේය. උත්සවය ළංව ඇති බැවින් කම්කරුවන්ගේ බලාපොරොත්තු කඩ කිරීමට ඔහු අකමැති විය.

ලෙනින් පැන අතට ගෙන කම්කරුවන්ට පිළිතුරු ලිවේය:

ආදරණීය සහෝදරවරුනි!

ඔබ එවූ සුබපැතුම හා තෑග්ග ස්තූති පූර්වකව මම භාර ගනිමි. මා රහසක් කියන්නට කැමතියි, මට තෑගි එවන්න එපා. මේ රහස සියලුම කම්කරුවන් අතර හැකි තරම් පළල් ලෙස පතුරුවා හරින්න.

ඔබගේ සහෝදර

වී. උලානොව් (ලෙනින්)

140

ලෙනින්ගේ ලිපිය ලැබූ කම්කරුවෝ එය කියවා බලා ප්‍රීති වූහ. ලියුම අගනේය, උණුසුම්ය, කෘතඥතාවය පළ කරන්නකි.

ලෙනින්ගේ ඉල්ලීම ගැන කම්කරුවෝ කල්පනා කරන්නට වූහ. ලෙනින් තෑගිවලට අකැමති බව ඔවුන්ට අවබෝධ විය. රහසක් වුවද එම ඉල්ලීම ඇත්තක් බව ඔවුහු වටහා ගත්හ. ලෙනින්ගේ ඉල්ලීම සටන්කාමී නියමයක් ලෙස ඔවුහු පිළිගත්හ. ක්ලින්ට්ස් නගරයේ කම්කරුවන් අතර පමණක් නොව වඩාත් පුළුල් ලෙස මුළු මහත් ප්‍රදේශය පුරාම එම රහස පතුරුවා හරින ලදී.

මල් පැළ

141

නොදනුවත්වම ඔර්ලෝසුව දෙස බැලූ නදේශ්ද කෘෂ්ස්කයා, අවසාන වැකිය කියවා පොත වැසුවාය.

“අදට ඔය ඇති, මට මහන්සියැ” යි දිග සුසුමක් හෙළුවාය.

කියවීම සඳහා වෙදුන් වෙන් කර ඇති කාලය ඉවර වී ඇති බැව් වී. අයි. ලෙනින් තේරුම් ගත්තේය. ඔහු කවුළුව අසලට ආවේය. නොවැම්බරයේ සිත වැස්ස නිසා ඇඟ හිරි වැටේ. කළු පැහැති අතු මත වැටෙන වැගි බින්දු විදුරු කැට මෙන් විනිවිද පෙනේ. වැස්ස නිසා තෙත බරි වී සිටින ගේකුරුල්ලෝ පැන පැන යති. සුළං පහරකට හසු වූ කලෙක මෙන්. කුරුළු රැන එකවර පියාඹා ගොස්, හිස් කුරුළු පෙට්ටියක් මත ලැග්ගාහ.

අධිපාර ඔස්සේ මිනිස්සු පා නගති. හිස වැසෙන කොට්ටර වැනි වැස්මක් හැඳගත් ගැහැණුන් දෙදෙනෙක් පෙරටුව ගමන් කරති. දණහිස දක්වා දිගැති සපත්තුවලින් ඔවුන්ගේ පාද වැසී ඇත. කැප් තොප්පි හිස ලා ගත් පිරිමි දෙදෙනෙක් පසුපස ගමන් කරති. රළු ලොමින් කළ කබා ඔවුහු ඇඟ ලා සිටිති. මේ හතරදෙනා මෙහි ආ පළමුවැනි වතාව මෙය බව දැනගත හැකිය. ලොකු මල් පාත්තිය ළඟට ආ ඔවුහු ගෙදර දක්වා වැටී ඇති පාර සොයා ගැනීම පිණිස මොහොතක් නැවතුණාහ.

“අප හමුවන්ට කවුදෝ ඇවිල්ලා” යැයි ලෙනින් කීය.

නදේශ්ද කෘෂ්ස්කයා උඩු මහලේ සිට පහතට බැස්සාය. ඇය හමුවීමට මරියා උල්යානොවාද ආවාය.

“ග්ලූහොව් කම්කරුවෝ ඇවිල්ල වලදිමිථ් ඉල්යිව් හමුවෙන්න” යැයි ඇ කීවාය.

ලෙනින්ගේ සෞඛ්‍ය තත්ත්වයට හානි කර බැවින් අමුත්තන් පිළිගැනීම වෙදුන් විසින් තහනම් කරන ලදී. කෘෂ්ස්කයා මේ අමුත්තන් නිසා නොසන් සුන් වූවාය.

ලෙනින් තරප්පු පෙළදිගේ ඇති වැටට උඩින් පැන, “කවුද ආවේ? කවුද?” යි ඇසීය.

“ග්ලූහොව් කම්කරුවන්ගෙ නියෝජිත පිරිසක් අයිසව් හමුවන්ට ඇවිල්ලා.

ලියුමක් ගෙනත් තියෙනව. මෙන්න මම ලියුම ගෙනෙනවා,” යැයි මරියා උල්ලානොවා කීවාය.

ලෙනින් කබායේ කර පියවමින් බොත්තම දැමුවේය.

“ඒ අයට මා ළඟට එන්න කියන්න.”

“දෙස්තරලා...” යැයි කෲප්ස්කයා ගත් කටටම කීවාය.

දෙස්තරවරුන්ගේ නිගමනය හරිද? මිනිස්සු නොදැක සිටීම ඉතාම හොඳ බෙහෙත යැයි ඔවුන් නිගමනය කරන්නේ ඇයි? මේ හමුවීම නිසා ලෙනින් ප්‍රීතිවනු ඇත. ප්‍රීතිය සෞඛ්‍යයට හානි නොකරයි.

නදේෂ්ද කෲප්ස්කයා මරියා උල්ලානොවා දෙස බලා තීරණාත්මක ලෙස මෙසේ කීවාය:

“හොඳා. ඒ ගොල්ලන්ට එන්ට කියන්නම්”

ග්ලූහොව් කම්කරුවන් සමග ලෙනින් බොහෝ කලක සිටම මිත්‍ර සම්බන්ධකම් පවත්වා ගෙන විත් ඇත. එම නියෝජිත පිරිස හමු නොවී සිටීමට ඔහුට බැරිය. ඔවුහු තරප්පු පෙළ නගිති. ලෙනින් ඔවුන් හමුවීමට ඉදිරියට ආවේය. නියෝජිතයින් දෙස ඔහු ඕනෑකමින් බලයි.

ඉදිරියට ආවේ මහළු කම්කරු කාන්තාවකි. පැසුණු හිසකෙසින් පිරි ඇගේ හිස රතු ලේන්සුවකින් වසා ඇත. ඇගේ එක අතක පයිල් කවරයකි. අනිත් අත ලෙනින් වෙත දිහා කරයි.

“මම ගෙත්තම් වැඩ කරන්නියක්. මගේ නම පෙලගේයා හොලදෝවා” යැයි කී ඇ ආචාර කරයි.

“මතකයි, මතකයි” ලෙනින් මද සිනා පාමින් කියයි.

ඇය පිටුපසින් තරුණියකි. ඇය තරමක් කුලැටි ගතියක් පාමින් සිනාපෙයි. ඇගේ දුඹුරු පැහැති හිසකේ ගොතා ඇත.

“මගේ නම ක්ලාව්දියා ගුසෙවා, මම රෙදි වියන යන්ත්‍රයක වැඩකරනවා,” යැයි ඇ ලෙනින්ට අත දී ආචාර කරමින් පැවසුවාය.

උස මහත ශක්තිමත් මහල්ලෙක් ප්‍රවේසමින් පලස මත අඩි තබයි. ඔහු රළු සපත්තු දෙකක් හැඳ සිටී. දක්ෂ ශිල්පියෙකු බව ඔහුගේ විලාසය කියා පායි.

“යකඩ වැඩ කරන්නෙක් වන ද්මිත්‍රි වසිල්යෙව්ව් කුස්තොටසෝව්.”

නිල්පැහැති කම්සයක් හැඳි තරුණයා දෙස ලෙනින් මහත් ඕනෑකමකින් බලයි.

“ගෙරාසිම් කස්ලොව්, ගෙත්තම් වැඩ කරනව.”

හැම කෙනෙකුටම අත දී ආචාර කරන ලෙනින්, වාඩි වන ලෙස ඔවුන්ට කියයි.

ලෙනින්ට සුබ පතමින් කතා කිරීම සඳහා පෙලගේයා හොලදෝවා කලින් පිළියෙළ කරගත් වචන මතක් කිරීමට මහන්සි ගත්තාය.

“වලදිමර් ඉල්ලීව, කොහොමද සැපයනීප, කොහොමද සුවදුක්?” යැයි ඇ හිටිහැටියේම ඇසුවේ කලින් පිළියෙළ කරගත් කතාව අමතක කරමිනි.

“හොඳයි, බොහොම හොඳයි.”

එය ඇත්තය. දැන් ඔහු රෝගියෙක් නොවේ. ඔවුන්ගෙන් බොහෝ ප්‍රශ්න ඇසීමට ඔහුට උචිතය. අදහස් ගොඩකි. ඔවුන් සමග සාකච්ඡා කිරීමට ඔහු නොඉවසිල්ලෙන් බලා සිටී.

“සහෝදරය සනීපය ආරක්ෂා කර ගෙන, මහන්සි නොවී වැඩකටයුතු කළ යුතුයැයි අපි යෝජනාවක් කම්හලේ මහ සභා රැස්වීමේදී ඉදිරිපත් කළා. දෙළොස් දහක් කම්කරුවෝ ඒකවිෂ්කූයෙන් යෝජනාව සම්මත කළා. කම්කරුවෝ වන අප උදෙසා සහෝදරයා ආරක්ෂා වෙන්ට ඕන” යැයි පෙලගේයා කීවාය.

“මම මහන්සි ගන්නම්” යැයි සුහද සිතාවක් පෑ ලෙනින් පිළිතුරු දුන්නේය.

මරියා උල්යානොවා සහ නදේෂ්ද කාප්ස්කයා යාබද කාමරයේ දෙර අසල සිට ගෙන, ප්‍රීතියෙන් සිනාසෙන ලෙනින් දෙස බලා සිටිති.

පයිල් කවරය ලෙනින් වෙත දිගු කළ පෙලගේයා, “අපේ කම්කරුවෝ සහෝදරයාට ලියුමක් එව්වා” යැයි කීවාය.

ලෙනින් කවරය අතට ගෙන, එහි වූ ලියුම කියවන්නට විය. එය රතු හා කළු අකුරුවලින් ලියන ලද්දකි. ඔහු මහත් ඕනෑකමකින් ලියුම කියවයි. සමහර වචන ඔහු දෙවරක් කියවන්නාසේය.

“... වැඩ කරන දවස්වලදීත්, දුක් කරදර සහිත කාලයේදීත්, ප්‍රීතිමත් දවස්වලදීත් ඔබ අපට අවශ්‍ය වූවාක් මෙන්ම, ජර්මන් විප්ලවය වැඩි එන මේ කාලයේදීත් ඔබ අපට අවශ්‍ය වී ඇත...”

“ස්තූතියි! මා කෙරෙහි විශ්වාසය තැබුවාට බොහොම ස්තූතියි.”

“අපි සහෝදරයාට තෑගි ගෙනාවා!” යැයි පෙලගේයා කීවාය.

ලෙනින් ඇස් බැමී හකුළුවා ගත්තේය.

“තරහ වෙන්ට එපා! අපි වෙරි පැල කීපයක් ගෙනාවා” යැයි මහලු කුස්නෙට්සෝව් පැහැදිලි කළේය. “සහෝදරයාගෙ ජනේලෙ ඉදිරිපිට ගෙවත්තෙ අපි ඒවා හිටවන්නම්. වසන්ත කාලෙදී මල් පිපේවි. සහෝදරය ඒව දිහා බලා ප්‍රීති වෙවි. වෙරි මල් බොහොම පිරිසිදුයි, සුදුපාටයි, ප්‍රණීත සුවදක් ලැබෙනවා, ශරීර සනීපට බොහොම හොඳයි. ජනේලෙන් එපිට බලන්න...”

ලෙනින් ගෙවත්ත දෙස බැලීය. ලොකු මල් පාත්තිය අසල, බාල දක්සයින් මෙන් වෙරි පැල දහඅටක් පෙළට තබා ඇත. පැළවල මුල් ප්‍රවේසමින් ගෝති වැනි සන රෙදිවගයකින් බැඳ රතු රෙදිපට්ටිලින් ගැට ගසා ඇත. සුළං පහරට නැටෙන කොළ රහිත අතු ඇති වෙරි පැළ දෙස බලාසිටින ලෙනින් ඒ ගස් වැඩි මල්පල හටගෙන තිබෙන සැටි සිතින් මවා ගනී...

රෝගය නිසා හෝ කැළඹීම නිසා හෝ සුදුමැලි වී සිටින ලෙනින් දෙස බලන මහළු කුස්නෙට්සෝව් මෙසේ සිතයි: “සහෝදරය අපට බොහොම වටිනාව. අප වෙනුවෙන් සහෝදරය හිර ගෙවල්වල, පිටුවහලෙ දුක් වින්ද. පිට රටවලට ගිහින් දුක් කරදර ඉවසා ගෙන අප වෙනුවෙන් වැඩ කළා. අපේ සැපත සඳහා ක්‍රියා කරන විට සහෝදරයට විෂ කැවූ වෙඩි උණ්ඩවලින් වෙඩි තැබුවා. අප නිසා වෙහෙස මහන්සි වූ හන්ද සහෝදරය අසනීප වුණා.”

“පිරිසුදු සුදු පැහැති මල්” යැයි තමාටම කියාගත් ලෙනින්, “ස්තූතියි, බොහොම වටිනා තැග්ගක්” යැයි කීවේය.

මෙහිදී මහළු කුස්නෙට්සෝව් ඉදිරියට ගොස් ලෙනින් වැළඳ ගත්තේය.

“මම යකඩ වැඩ කාරයෙක්. යකඩය තලා අපට ඕන විදියට හද ගන්නාව්වගේ, සහෝදරය පෙන්වූ මග අපි හද ගනිමින් ඉන්නවා” යැයි කීය.

ලෙනින්ද කම්කරුවා වැළඳ ගත්තේය. දෙදෙනාම එකිනෙකා බදු වැළඳ ගෙන ගල්ගැසුණාක් මෙන් සිටිති. පෙලගේයා දැසින් වැගිරෙන සතුටු කඳුළු පිස දමා ගත්තාය.

පහත මාලයේ ලොකු කාමරයේ තේ මේසය පිළියෙළ කොට ඇත. එහි ජනේල අසල මල් පැළද, පාම් ගස්ද කීපයකි. සමචාරය හඬ නගයි.

නියෝජිතවරුන්ට රූ කෑම සඳහා පැමිණෙන ලෙස මරියා උල්යානොවා ආරාධනා කළාය. එහෙත් කිසිවකු ආහාර ගැනීමට ආශාවක් නොදක්වීය. හැමදෙනාම උඩුමහලේ සිටි ලෙනින් හමුවී කළ කතාබහ ගැන සිතති.

“කන්න සහෝදරවරුනි, කන්න” යැයි කී මරියා උල්යානොවා කෑම බෙදන්නට වූවාය. ඇයද කැළඹී ගත් සිතීනි. “ලෙනින් සහෝදරය විහිත් එකතු කළ මේ හතු බොහොම රසයි, කා බලන්ට” යැයි කීවාය.

මරියා උල්යානොවාගේ මේසය ඉදිරිපිට පත්තර මිටියකි. එහි “ප්‍රවද්” පත්‍රයක සිරස් තළ මෙසේය: “ජර්මන් ධනපතියෝ ප්‍රතිප්‍රහාර ගසති”, “ජර්මනියේ දුර්භික්ෂයකි”, “බල්ගේරියාවේ ධනපතිහු ත්‍රස්තවාදී ක්‍රියා කරති”, “පෝලන්තයේ ලොඩ්ස් නගරයේ කම්කරුවෝ වැඩ නවත්වති.”

“ලෝක ධනපති පංතියට යකා වැහිල” යැයි පුවත්පත දෙස බැලූ කුස්නෙට්සෝව් කීය: “ඔව්, උන්ට යකා වැහිල. ජර්මන්, බල්ගේරියානු, පෝලන්ත කම්කරුවන්ට උත්සව පැවැත්විය හැකි දවසක් ඒවි.”

“ලෙනින් සහෝදරය ඒ ගැන විශ්වාස කරනවා,” යැයි මරියා උල්සා නොවා කීවාය.

“ඔය ගොල්ලන්ට වැඩ තියෙනව නෙව. අපි යන්නම්,” යැයි පෙලගේයා කියන්නේ,

මරියා උල්සානොවා එයට විරුද්ධ වූවාය:

“කොහෙ යන්නද මේ රු. හරි සිතල. ඔහෙලට යන්ට ඉඩ දෙන්නෙ නැහැ. අද රු මෙහෙ නවතින්න. උදේට වෙරි පැළ ඉන්දවන්ට ඇහැකි” යැයි ඇ කීවාය.

කම්කරු නියෝජිත පිරිස සතුටු විය. ලෙනින් අසල නැවති සිටීමට අවස්ථාවක් ලැබීම ඔවුන්ගේ සතුටට හේතු විය.

“ඔය ගොල්ලන්ට මොනවහරි උදව් ඕනද? ග්ලූහොව් කම්කරුවො කොහොමද ජීවත් වෙන්නේ?” ආදී ප්‍රශ්න මරියා උල්සානොවා ඔවුන්ගෙන් ඇසුවාය.

ඒ කාලයේදී කම්කරුවන්ගේ තත්ත්වය අතිශයින්ම අයහපත් විය. යුද්ධය නිසා ඇති වූ විනාශය කම්කරු දුක වැඩි කළේය.

එහෙත් නියෝජිතවරු තමන්ගේ දුක් කරදර කිසිවක් නොකිහ.

“අපේ ඉල්ලීමත්, උවමනාවත් එකයි. ලෙනින් සහෝදරයට ඉක්මනින් සුවය ලැබෙන්නට ඕන.”

නියෝජිතයෝ රු නොනිදු උන්න. ඔවුහු පහත් හඬින් කතා කරන්නට වූහ. කන් දී අසා සිටියහ. ගෙය නිසලය.

උදෑසන මරියා උල්සානොවා ආවාය.

“ලෙනින් සහෝදරය හොඳට නිදු ගත්තද? අසනිප වුණෙ නැතිද?” මේ වැනි ප්‍රශ්න නියෝජිතවරු ඇසූහ.

“හොඳට නිදු ගත්තා. උදේ නැගිට සතුටින් ඉන්නව පෙනුණ. ආයෙමත් ඔහෙලගෙ ලියුම කියවල බොහොම සන්නෝස වුණා,” යැයි මරියා උල්සා නොවා පැවසුවාය.

උදෑසන හිරුගේ ආලෝකය පැහැදිලිය. කුඩා හිම වීදුරු කැට මෙන් දිලිසෙයි. රු හිම වැටිණ. වෙරි පැළ හිමෙන් වැසී, වසන්නයේ මල් පිපිණු කලෙක මෙන් සිරියාවක් ඇති කරයි. ගේ කුරුල්ලෝ අත්තෙන් අත්තට පතින වීට, කුඩා හිම වැටේ. වසන්නය උදවත්ම දවසින් දෙකෙන් ගස් හා අතු ලාපැහැති දළ හා කොළවලින් පිරියයි. වී. අයි. ලෙනින් සිය ජීවිතයේ අවසාන කාලය ගත කළ නිවෙස වටා ඇති ගස් හා වැල්ද වසන්නයේදී කොළ හා මල් වලින් පිරී යයි. ‘ගෝර්කි ලෙනින්ස්කියෙ’ නම්වූ මේ තැන් සිට අවට බලනවිට සුදු පැහැති වෙරි මල්වලින් පිරි වත්ත සුදෝසුදු කම්ස හැඳගත් පයිනියර් ළමා හඳුමුවක් මෙනි.

හිම කුරුල්ලා

ගෝර්කිහි විවේක ගනිමින් සිටි ලෙනින් උයනේ ඇවිදිමින් සිටියේය. ඔහු වඩාත් ප්‍රිය කළ තැන උසට වැඩුණු දේවදුර ගසක්ද, බර්ච් ගසක්ද, ඒ වටා පඳුරු කීපයක්ද ඇත.

බර්ච් ගස යටට එන ලෙනින් බොහෝ වෙලාවක් යනතුරු ඒ දෙස බලයි.

මොනවද එතැන තියෙන්නෙ? කවුද එතැන ඉන්නෙ?

හිම කුරුල්ලො.

සීත සෘතුව. පාරවල් හිමෙන් වැසිලාය. නත්තල් ගස් පුදෝසුදු හිම කබා හැඳ ගත්තාක් මෙනි. කුරුල්ලෝ පියාඹා යති. උයනෙහි ඉතිරිවැ සිටියේ එකම එක හිම කුරුල්ලෙක් පමණකි. ශීත සෘතුව නිසා ඔවුන් ප්‍රීති වන්නාක් මෙනි.

ලෙනින් ඒ හුරතල් ලස්සන කුරුල්ලන් දෙස බලයි. එකෙකුගේ බෙල්ල සහ පපුව රතු පාටය. අනිකාගේ බෙල්ල ලා රත් පැහැයෙන් දිලිසෙයි. පියාඹා යන කුරුල්ලෙකුගේ බෙල්ල හා පපුව රතු ධජයක් මෙනි. එක් හිම කුරුල්ලෙක් ලෙනින්ගේ සිත් ගත්තේය. උහු මුරණ්ඩු, සන්ඩුකාරයෙකි. තවත් කුරුල්ලෙක් සමග පොර කාගත් බව උගේ හිසේ කුඩා පිහාටු කියා පායි. උගේ හිසේ එක් පිහාටුවක් කෙළින් වී ඇති හෙයින් උහු ලෙහෙසියෙන් හඳුනා ගත හැකිය. උහු එසේ මෙසේ එකෙක් නොව කාරණා තේරෙන එකෙකි. අන් කුරුල්ලන්ට වඩා තමාට ලෙනින් කැමති බැව් උහු දනී.

ලෙනින් පැමිණෙන වෙලාව කුරුල්ලෝ දනිති. පාන් පොතුද, කුඩා ඇට හා ධාන්‍යද ගෙනැවිත් ඔහු කුරුල්ලන්ට දෙයි.

අරුණෝදය වෙන්ම බර්ච් ගහට වහන කුරුල්ලෝ ලෙනින් එන තුරු බලා සිටිති.

හිම කුරුල්ලෝ එක තැන හිඳ බලා සිටීමට අකැමතියහ. එහෙත් ඔවුන්ට මෙය පුරුද්දක් විය.

රතු ධජයක් වැනි බෙල්ලක් හා පපුවක් ඇති හිම කුරුල්ලා දෙස බලන ලෙනින් ප්‍රීති වෙයි. ගස් අත්තක වහන හිම කුරුල්ලෙක් හිස ඔසවා බෙල්ල

දිගු කොට, “බලන්න! මම නෙවිද ලස්සනම කුරුල්ලා?” යන්න අසන්නාක් මෙන් තටු ගසයි.

“ඇත්තටම ලස්සන” යි ලෙනින් කියයි.

දේවදර ගසේ අත්තක සිට බර්වි ගසේ අත්තකට පනින කුරුල්ලෙක් නැවත අසල පසුරකට පැන වටයක් පියාඹයි. නැවත අත්තෙන් අත්තට පනියි. ලෙනින්ගේ හිසට උඩින් පියාඹා ගොස් හිම කැටි ගොඩකට හොටෙන් අනි. මෙන්න මගේ හපන්කම්! “මම තමයි හොඳටම ලස්සන කුරුල්ලා එහෙම නෙවද?”

එහෙත් එක් දවසක් උයනට ආ ලෙනින් ඒ දහකාර කුරුල්ලා නොදුටුවේය. උයනේ ඒ මේ අත ඇවිද නැවත දේවදර ගහ ළඟට විත් කුරුල්ලා සෙව්වේය. උෟ නැත.

ලෙනින් තරමක් නොසන්සුන් විය.

“කුරුළු පැටියට මක් වෙලාද?”

ඒ කුරුල්ලා උගුලකට අසු වී ඇත. යෙගෝර් ඉසායෙව් නමැති කොල්ලා උෟ අල්ලා ගෙන කුඩුවක දමා ඇති කරන්ට විය. කුරුල්ලාට ඒ කුඩුව තුළ ජීවිතය ප්‍රිය නොවීය.

කුරුල්ලා සොයා ගත නොහැකිවූ නමුදු ලෙනින්ට යෙගෝර් හමුවිය. කොල්ලා නැවත උයනට විත් කුරුල්ලන් ඇල්ලීම සඳහා උගුල් ඇටවිය.

තාත්තාගේ හිම තොප්පිය ලා ගෙන, සියාගේ හිම සපත්තු හැඳ ගෙන සිටින යෙගෝර් දෙස ලෙනින් බැලීය.

“රතු බෙල්ලක් ඇති අර හිම කුරුල්ලට උඹ දැක්කෙ නැතිද පැංවො?” යැයි ලෙනින් ඇසීය.

“ඔව්” යැයි පිළිතුරු දීමට යෙගෝර්ට සිත් වූණද “උෟ කොහේද?” යි ප්‍රශ්න කළොත් යන බිය නිසා ඔහු, “නැහැ, දැක්කේ නැහැ” යි කීවේය.

“ඔහු උහුලගන්ට බැරුව මළාද?” යි ලෙනින් නැවත ප්‍රශ්න කළේය.

“නැහැ, උෟ උණුහුට ඉන්නවා” යැයි පිළිතුරුදීමට යෙගෝර්ට සිත්විණ. එහෙත් ඔහු ගොළු විය.

කොළවාගේ ඇස් පහත බැලිණ. ලෙනින් තරහයෙන් සිටින බව යෙගෝර්ට පැහැදිලිය.

“හිතලට අහු වෙලා මළා! මළා!” යැයි කියමින් දුක්වන ලෙනින්, “නැති නම් පුසෙක් වත් උෟව අල්ලා ගන්නට ඇති” යි කීය.

“නැහැ, උෟ හොඳ සනීපෙන්. උෟ ආයෙමත් මෙහෙට ඒවි.” යැයි යෙගෝර් කීය.

“ආයෙමත් ඒවිද?!”

“ආයෙමත් ඒවි! ආයෙමත්!” යැයි යෙගෝර් හඬ නගා කීවේය.

පසුදින ලෙනින් බර්ව් ගස අසලට ආවේය. යෙගෝර් කීවේ ඇත්තකි. රතු බෙල්ලා පපුරක සිටී. බර්ව් ගස යට යෙගෝර් සිට ගෙන සිටී.

කුරුල්ලා දෙසද, කොඵවා දෙසද බැලූ ලෙනින්, “ආයුබෝවන්” යැයි යෙගෝර්ට කීය. “ආයුබෝවන් කුරුල්ලො උඹ කොහෙද ගියෙ?” යැයි කුරුල්ලාගෙන් ඇසීය.

කුරුල්ලා හොට දිගු කරමින් යෙගෝර් දෙස බැලුවේය.

යෙගෝර්ට හීන් දුඬිය දුම්මේය. සිදුවුණු දෙය කුරුල්ලා හෙළි කරාච් යන බියක් යෙගෝර් තුළ හට ගත්තේය.

එහෙත් කුරුල්ලා නිහඬ විය. යෙගෝර් එතරම් නපුරු හතුරෙකු නොවන බව උඟට වැටහුනාක් මෙනි. යෙගෝර් කළඳේ හෙළි කරන්නේ කුමටද?!

ලෙනින් ළමයින්ට ඇළුම් කළේය

149

ලෙනින් විවේක ගත් ගෝර්කි අසල ‘යාම්’ නමැති ගමනේ පාසල් ගුරුවරියකි ඇලෙක්සාන්ඩ්‍රා නිකොලායෙව්නා කෝලසොවා. ඒ කාලයේදී, එනම් 1918 දී රටේ තත්ත්වය අයහපත් විය.

වසන්ත සමයේදී කෝලසොවා හමුවීමට ලෙනින්ගේ බිරිඳ වන නදේජ්ද කෘප්ස්කයා සහ නැහණිය වන මරියා උල්යානොවාද ආහ.

දෙදෙනාම කෝලසවාට ‘ආයුබෝවන්’ කිහ.

“සහෝදරිය!” යැයි මරියා උල්යානවා ඇය ඇමතුවාය. ඒ දවස්වල ‘සහෝදර’ යන වචනයෙන් අමතන්නේ විශ්වාසවත් අයට පමණකි. එම වචනය සම්පූර්ණ විශ්වාසය අවධාරණය කරයි. “සහෝදරිය, අප ආ කාරණය මේකයි. අපේ රජයේ ගොවිපළට අයත් ගොවි ළමයි සඳහා ළමාගාරයක් පටන් ගැනීමට අපි තීරණය කළා. විලිග්ට්ස් ඉල්ඩිච් ලෙනින් කියනවා, ළමයින්ට කන්ට බොන්ට දෙන්ට ඕනෑම කියල. ළමයින්ගෙ තත්ත්වය නරකයි, ඒ ගොල්ල කෙට්ටු වෙලා. මේ සහෝදරියට පුළුවන්ද ළමයින් භාරව වැඩ කරන්න?”

“ලෙනින් සහෝදරයම තීරණය කළා නම් ළමාගාරයක් පටන් ගන්ට, ඇයි මට බැරි එහි වැඩ කරන්න?” යැයි කෝලසොවා සිතුවාය.

“මම කැමතියි” ඇ පැවසුවාය.

ගෝර්කිහි මහ ගෙදර අසල කුඩා ගෙයක් විය. මේ ගෙයි ගිම්හානයේදී ළමාගාරය විවෘත කරන ලදී. එහෙත් මේ ළමාගාරය මුලින් අත දරුවන් සඳහා විවෘත කළද, අවුරුදු දෙකේ සිට අවුරුදු දහ හතර දක්වා වයසැති ළමයින් මෙහි ආ නිසා, එයින් මුල් අදහස ඉටු නොවීය.

ළමා නිවස

ළමා නිවස විවෘත කිරීම නිමිත්තෙන් මරියා උල්යානොවා උත්සවයක් පැවැත්වුවාය.

ළමා නිවසට උවමනා මේස හා ඇඳුන් අප විසින්ම සාද ගන්නා ලදී. කණු සිටවා, ඒවාට අමතර හරස් ලැලි සවි කොට, උඩින් දිග ලැලි දමා මේස සාද

ගත්ත. ඇඳන්ද ඒ විධියටම සාදා ගන්නා ලදී. ඒ අතර අපට රෙදි තොගයක්ද ලැබිණ. ගැණු ලමයින් සඳහා බාලම වර්ගයේ කපු රෙදිද, පිරිමි ළමයින් සඳහා අළු පැහැති රෙදි වගයක්ද විය. ඇඳුම් මැසීමද අපිම කළෙමු. ඒ දවස්වල අපට ඇතිවූ ප්‍රීතිය කොපමණදැයි කිව නොහැක.

මේ අන්දමට ළමා නිවස ආරම්භ විය. වැඩි වයස් ළමයි පාසල් ගියහ. හවස පාඩම් කළහ. ඒ දවස්වල කොපි පොත් හිඟයක් තිබිණ. හැම කඩදසියක්ම ප්‍රවේසම් කරන ලදී. ලියන තීන්ත නොතිබුණු බැවින්, කළු ලෑල්ලේ හුණුවලින් ලියන ලදී. කොළ පැහැති ගෙඩි වගයක් කඩා ලියන ඒවායේ කහට තීන්ත වෙනුවට පාවිච්චි කරන ලදී.

ළමා නිවස බැලීමට ලෙනින් නිතර ආවේය.

ළමයින් සමග එක පෙළට වාඩි වන ලෙනින්, “කොහොමද, හොඳට ඉගෙන ගන්නවද?” යි අසයි. ඔවුන්ගේ පොත් පෙරළා බලයි: “ඉගෙන ගන්න ඕන, ඉගෙන ගන්න, ඉගෙන ගන්න! නුගත් මිනිසා අන්ධයෙකු වගේ” යැයි නිතර නිතර කිය.

කඩදාසි ගෙම්බා

ගිම්හාන කාලයේදී වැඩි වයස් ළමයි ‘ගරද්කි’ ක්‍රීඩාව සඳහා පොළු කැලී කපා පිළියෙළ කර ගෙන සුදුසු ස්ථානයක්ද තෝරා ගත්ත. පාසල් කාලයෙන් පසු ඔව්හු එකතු වී ක්‍රීඩා කරති. ලෙනින් දිනපතාම තම නිවසේ සිට නත්තල් ගස් සහිත අඩි පාර ඔස්සේ පහරා නදිය දක්වා ගමන් කරයි. ළමයි සෙල්ලම් කරන සැටි දකින ලෙනින් ඔවුන් වෙත විත් බලා ගෙන සිටී. පසුව ඔහුද ක්‍රීඩා කරයි. ළමයිද ඔහු සමග හරි හරියට සෙල්ලම් කරති. එකිනෙකාට වාසි නොදී දෙපැත්තම හරි හරියට සෙල්ලම් කරන්නට විය.

පොඩිත්තන් සඳහා ළමයින් බලා ගන්නා කාන්තාවෝ කෙළි බඩු සෑදූහ. කෝලසොවාද බොහෝ විට මෙලෙස නොයෙකුත් කෙළි බඩු සෑදූවාය. රෙදි බෝනික්කන් සෑදීම සහ පරණ රෙදි කැලී ඔබා බෝල සෑදීම ආදිය ඇ විසින් කරන ලදී.

පොඩිත්තන් බැලීමට එන ලෙනින්ද සමහර විට කෙළි බඩු හදයි. ඔහු කෙළි බඩු සෑදුවේ කඩදසිවලිනි. ලෙනින් තරම් හොඳින් කඩදසි නැව්, කුරුල්ලන් සහ බෝට්ටු සෑදීමට අන් අයට බැරිය.

දවසක් ද ලෙනින් කඩදසිවලින් ගෙම්බෙකු හැදුවේය. උෟ සැබෑ ගෙම්බෙකු වගේය. ඔපවත් කකුල් හතරත් ඉතා හොඳින් නිමවී තිබිණ. ගෙම්බාගේ පිටට ඇඟිල්ලක් තැබූ විට උෟ පනියි. පොඩිත්තෝ මේ ගෙම්බා නිසා සතුටු වූහ.

එකෙක් ගෙමිබාට ඇහිල්ලකින් අනි, එවිට උෟ පනි. පොඩින්තෝ හඬ නගමින් සිනාසෙති. ළමයින් භාරව සිටින කෝලයවාද, ලෙනින්ද පොඩින්තන් සමග එකතුව සිනාසෙති.

හිම ගැලි

151

ඒ දවස්වලදී ගෝර්කියේ ගෙවල් වටා වැටවල් නොතිබිණි. ගම්මානය වටා කැලයකි. එය දේවදර, නත්තල් ගස්, බර්වි ආදී ගස්වලින් පිරිලාය. උසට වැඩි ඇති ගස්වලට යටින් ශීත කලාපයේ වැවෙන පළු වර්ග සහිත පඳුරුය. ගිම්හාන කාලයේදී කොල්ලෝ සහ කෙල්ලෝ පළු සහ හතු වර්ග එකතු කිරීමට කැලයට වදිති. සිත කාලයේදී සෙල්ලම් කිරීමට හා ඇවිදීමට කැලයට යති.

එක් ප්‍රීතිමත් දවසක් අද මෙන් මතකය.

ගමේ පොඩින්තෝ කැලයට වැද විහිළු තහළ කරමින් සිනාසුණාහ. හිටිහැටියේ ඔවුන් මත හිම ගුලියක් පතිත විය. එය වැටුනේ කොහි සිටද? කවුද එය විසි කළේ? පොඩින්තෝ වට පිට බලති. එවිටම වාගේ තවත් හිම ගුලියක් ඔවුන්ට වැදිණ. දේවදර ගසකට මුවාවී ලෙනින් ඔවුන් දෙස හිම ගුලි විසි කරයි. හැමදුම අදින හිම කබාය හැඳ ගෙන හිම තොප්පියක් ලා ගෙන ගස කට මුවා වි සිටින ඔහු ළමයි දුටුවෝය.

ළමයි හනික හිම ගුලි සාදා ලෙනින් වෙත විසි කළහ. ලෙනින්ද ඔවුන් වෙත හිම ගුලි යවයි. ළමයින් බලා ගන්නා කාන්තාව කලබල වූවාය.

“අනේ ළමයනේ, ඔහොම කරන්නට එපා. ඒ ලෙනින් සහෝදරය නේද?”

ඇගේ ඉල්ලීමට ඔවුහු සවන් නොදුන්හ. නියම හිම සටනකි. දෙපිළ බෙදී හිම සටන කෙරේ. ලෙනින් හිම ගුලියක් ඔවුන් දෙස විසි කොට ගසකට මුවාවෙයි. ලෙනින්ට වැදෙන සේ හිමගුලි විසි කිරීමට ළමයින්ට බැරිය. සැහවී සිටින ලෙනින් හඬ නගා සිනාසෙයි.

හිම සටන බොහෝ වේලාවක් පැවතින. හිම ගුලි දෙකක් හෝ තුනක් ලෙනින්ට වැදිණි. එවිට ඔහු සිනාසී කැගසයි:

“හපනා! ඉලක්කයට ගහන්ට පුළුවන් වුණා. ලොකු වුණාම ඉලක්කයට වෙඩි තියන්ට ඉගෙන ගන්න. මව්බිම රකින්න!”

හමුවීම

රජයේ ගොවිපළේ සත්ව ආහාර හිඟයක් ඇති විය. ළමා නිවාසය සත්ව ආහාර සොයා දී ගොවිපළට උදව් කිරීමට තීරණය කළේය. වැඩි වයස් ළමයි එකතු වී කැලයට ගොස් කොළ අතු රිකිලි ආදිය එකතු කොට ඒවා මිලි ගසා

බඳින්නට වූහ. ඒ සීත සාතුවට ආසන්න කාලය විය. පොදුවැස්ස නොනැවති වසී.

ලෙනින් කිසියම් කටයුත්තකට සහභාගි වී පෙරළා ගෙදර එමින් සිටී. ඔහුගේ මොටෝ රිය මඩ හා දිය කඩිනි සහිත පාරේ අමාරුවෙන් දිවෙයි. රෝද මඩවලක වැටුණු බැවින් රිය නැවතිණ.

ලෙනින් එළියට බැස්සේය. ළමයින්ගේ හඬ ඇසූ ඔහු ඔවුන් වෙත ගියේය. ලෙනින් දුටු ළමයි, ඔහුගේ මොටෝ රථය මඩවලක එරි තිබෙන සැටි දුටුවෝය. රංචුවම එකතු වී මොටෝ රිය තල්ලු කරන්නට වූහ. අතු කඩා මඩවලට දමා එරුණු රෝදය ගොඩ ගත්හ.

වැස්සට තෙමී සිතලට හසුවී සිටි ළමයින් දෙස බැලූ ලෙනින් දයාබර සිනාවක් පෑවේය.

“ළමයින්, කවුද කැමති කාර් එකේ යන්න?”

අකැමති අය නොවූහ. හැමදෙනාම එක හඬින් කැමතිවූහ.

එවිට ලෙනින් බැරෑරුම් ගතියක් පාමින් ‘අඤ්ඤාන්තේය’:

“රියට නගිනු!”

ළමයි පොර කමින් රියට ගොඩ වූහ. ලෙනින්ට වාඩි වීමට පවා තැනක් නැති බව දුටු ළමයි එකී නෙකා රථයෙන් එළියට බසින්නට වූහ.

ලෙනින් ළමයින්ගේ සිත් ක්‍රියා කරන සැටි තේරුම් ගත්තේය.

“වාඩි වෙයල්ලා, ළමයින්. නුඹලා තෙතබරි වෙලා ඉන්නෙ. මම මුළු දවසම කාර්යාල කාමරේ හිටියෙ. මා කැමතියි පයින් ගමන් කරන්නට.”

මොටෝ රිය සැර දමා ගමනට පිටත් විය.

“ඉතිරි ළමයි කාණ්ඩායමක් ගෙනියන්නට, ආපසු එන්න,” යැයි ඔහු රියැදුරාට කීය. ලෙනින් කැලෑ පාර දිගේ නිවෙස බලා ගියේය.

ආපසු මොටෝ රිය එනතුරු බලා සිටි ළමා පිරිස් ඔවුන් වෙතින් ඉවතට පා තබමින් යන ලෙනින්ට අත් වැනුහ.

තව අමුත්තෙක්

ළමා නිවසට දෑත් තුන් අවුරුද්දකි. ලෙනින් නිතර මෙහි විත් ළමයින් සමග කතාබහ කරයි. ඔවුන් සමග වෙස් දම් කෙළිසි, උවමනාවෙන්ම පරදී.

ළමයින් ගී ගයනවා ඇසීමටද ලෙනින් ආශා කළේය. “දුක්බර අතීතය” ඔහුගේ ප්‍රියතම ගීයකි. “ටිකිරි ඕල්යා” නැමති ගීයද ඔහුගේ සිත් ගත්තේය. පොඩිත්තන් එම ගීය ගයන විට ලෙනින් මහත් ආසාවකින් එය අසයි. ‘ර’

ශබ්දය වෙනුවට 'ළ' ශබ්දය යොදමින් හුරුතල් බසින් ගයන පොඩිත්තන් දෙස බලන ලෙනින් ප්‍රීති සිතාපායි.

ළමයින් හැඳි වැඩි ළමා නිවස අතහැර යනි, ඔවුන් වෙනුවට තවත් පොඩිත්තෝ ආහ. "අප බලන්ට අමුත්තෙක් එනවා."

ළමා නිවස පිළිබඳ ආරංචිය හැම තැනම පැතිර ගියේය. ආලෝකය සොයා යන අඳුර සේ දෙමාපියන් නැති අනාථ ළමයි මෙහි ආහ.

ලෙනින් පහරා ගං ඉවුරේ බංකුවක් මත වාඩි වී විවේක ගැනීමට ආශා කළේය. ගිම්හානයේ එක් උණුසුම් දවසක ඔහු ගං ඉවුරේ බංකුව මත වාඩි වී පුවත්පතක් කියවමින් සිටියේය. ගමන් මල්ලක් උරයකින් ගත්, වැරහැලි හඳ ගත් ළමයෙක් ඔහු වෙත ආවේය.

"ලෙනින් සහෝදරයාගේ ගෙදර කොහිද?" යි කොල්ලා ඇසීය.

"මොකක්ද උවමනාව?" ලෙනින් ප්‍රශ්න කළේය.

"මට එයාව හම්බවෙන්නට ඕන. මගේ අම්මා මළා. තාත්තා මරා දමමා. මිනිස්සු මට කීව ලෙනින්ව හම්බවෙලා එයාගේ ළමා නිවසට ඇතුළු වෙන්නට කියලා," යැයි කොල්ලා කීවේය.

නැගිට සිටි ලෙනින් "හොඳා යමු, මම උඹව ළමා නිවසට ඇරලන්නම්," යැයි කීවේය.

ලෙනින් කොල්ලාව කෙළින්ම කෑම බෙදන කාමරයට ගෙන ගියේය.

"මෙන්න තව අමුත්තෙකුට කෑදවා ගෙන ආවා!" යැයි ලෙනින් පැවසීය.

"අමුත්තෙකුටද? ඒක හොඳ වැඩක්" යැයි කුස්සි අම්මා කීවාය. ඇගේ නම ග්‍රවෝවාය.

"කොහොමද වැඩ කටයුතු? උවමනා දේවල් තියෙනවද?" යි ලෙනින් ප්‍රශ්න කළේය.

"ආහාර සැහෙන්නට තියෙනව. ගමනා ගමනය හොඳ නැහැ. පාලමක් නැහැ. ආහාර අසු පිටින් ගහ හරහා ගේනවා."

"පාන් සැහෙන්නට තියෙනවද?"

"පිටි නම් තියෙනව. ඒ උනාට පාන් පුච්චන්ට බැහැ."

"වේලාසනින් පාන් පුච්චා ලෑස්ති කරගන්න."

ලෙනින් සමග කතා කළ කුස්සි අම්මා ළමයින් භාර කාන්තාව වෙත ගොස් මෙසේ කීවාය:

"ඇලෙක්සාන්ඩ්‍රා නිකොලායෙව්නා, කවුදෝ කම්කරුවෙක් තවත් අළුත් ළමයෙකුට අඩ ගහ ගෙන ඇවිල්ලා."

කෝලසවා එළියට විත් බලන්නී, ලෙනින් දක දැන් විදහා ගත්තාය:

"මේ අපේ ලෙනින් සහෝදරයා නෙව!"

ගුවෝවා ළමා නිවාසයේ කැම සැදීමට ආවේ මේ නොබෝදය. ඇ මීට පෙර කිසි දිනෙක ලෙනින් දෑක නැත. ළමයින් භාර කාන්තාවගේ වචන ඇසූ ඇය ගොළු වූවාය.

ළමයාට දවල් ආහාර දෙන ලදී. ලෙනින් සුප් කෝප්පයක් බිවේය.

“ඔය ළමයව නාවල පිරිසුදු ඇඳුමක් අන්දවන්න. එයා මෙහෙ නැවතුනා දෙන්,” යැයි ලෙනින් කිය.

ඉදින්, ඒ “අමුක්තා” ළමා නිවාසයේ නතර විය.

අවසාන හමුවීම

1923 පැමිණියේය. ලෙනින් නිතර නිතර රෝගී වීමට පටන් ගත්තේය. දෙස්තරවරු ඔහු වැඩි කලක් ගෝර්කිහි නවත්වා ගැනීමට වැයම් කළහ.

ලෙනින් ළමා නිවාසට ඒමද හොඳටම අඩු විය. ඔහුගේ රෝගය බරපතළ විය. කෝලසොවා ලෙනින් හමුවූයේ එක වරක් පමණකි.

ඇය ළමයි රංචුවක් සමග බැඳ්දේ ඇවිදින විට බලාපොරොත්තු රහිතව ඔවුන්ට ලෙනින් හමුවිය. නදේෂ්ද කෲප්ස්කයා ලෙනින්ගේ රෝද සහිත පුටුව තල්ලු කරමින් අඩි පාර දිගේ යන සැටි ඔවුහු දුටුවාහ. ඒ වනවිට රෝගී ලෙනින්ට ගමන් කිරීමට පවා බැරි විය.

ළමයි රංචුව එකවර කැගැසූහ:

“ලෙනින් සියේ!” යැයි කියමින් ඔවුහු ලෙනින් වට කර ගත්හ.

නදේෂ්ද කෲප්ස්කයා අතක් වනමින් ඉක්මන් කරනු දුටු ළමයින් භාර කාන්තාව වහාම ළමයින් රැස් කර ගෙන ඉඩ දුන්නාය.

හවස කෝලසවා “මහ ගෙදරට ” කැඳවන ලදී. ලෙනින් නැවතී සිටි ගෙදර හඳුන්වන ලද්දේ එනමිනි. මරියා උල්යානොවා ඇය හමුවූවාය.

“සහෝදරි, ළමයින් එක්ක මේ පැත්තේ ඇවිදින්න එපා. අයියා ළමයින් දෑක්කාම හොඳටම කලබල වෙනවා. ඒක හන්ද එයාගෙ අසනිපෙ තවක් නරක් වෙව්. අයියා බරපතළ ලෙස අසනිප වෙලා ඉන්නෙ.”

සමුගැනීම

තව වරක් ලෙනින් හමුවීමට ළමයින්ට අවස්ථාවක් ලැබිණ. නත්තල් ගහ දැකීමට එන ලෙස ලෙනින් ඔවුන්ට ආරාධනා කළේය. “මහා ගෙදරදී” ඔවුන්ට තැගි ලැබිණ. ඔවුහු ප්‍රීති වූහ. තමන් දුටු දෙය ඔවුහු ආශාවෙන් කිහ...

දින කීපයකට පසු “මහා ගෙදරින්” හයානක ආරංචියක් ලැබිණ:

“ලෙනින් මිය ගියේය.”

ළමා නිවස නිහඬ විය. පොඩිත්තෝ අඩන්නට වූහ.

එද රු ලමයි නිදගන්නට ගියද, නොනිද නිහඬව උන්න.

පසුද උදෑසන ළමා නිවසේ ළමයි ලෙනින්ගේ දේහයට අවසාන ගරු බුහුමන් දක්වීම පිණිස මල්වඩමක් ගෙන ආහ. ලෙනින්ගේ සිරුර පෙට්ටියක තබා තුබුණි. ක්ලිමෙන්ට් වොරොෂිලොව්*, මිහයිල් කලිනින්** සහ ක්ලාරා සෙට්කින්*** මළ සිරුර අසල සිට ගෙන සිටියහ. ලෙනින්ට අවසාන ගරු බුහුමන් දක්වීම පිණිස වැළ නොකැඩී ජනයා ඇදී ආහ. රාත්‍රිය නොතකා ඇදී ආ මහා ජනකායගෙන් මහා ගෙදර පිරී ඉතිරි ගියද එහි වූයේ නිහඬතාවයකි. සු හඬ පවා නොඇසිණ.

උදෑසන ලෙනින්ගේ සිරුර සහිත මිණි පෙට්ටිය දුම්රිය පළට ගෙනෙන ලදී. මහා ජනකායක් එය පසු පසින් ගමන් ගත්හ. නිහඬව දුක් කඳුළු වැගුරුහ. එදින දැඩි සිත දිනයක් වුවද මිනිස්සු හිම තොප්පි රහිතව ගමන් කළහ.

විශේෂ දුම්රිය මැදිරියක මිණි පෙට්ටිය තබා මොස්කව් නගරයට ගෙනයන ලදී.

ළමා නිවසේ හැම දෙනෙක්ම හැඩු කඳුලෙන් පසු වූහ.

* ක්ලිමෙන්ට් වොරොෂිලොව් (1881—1969) පැරණි කොමියුනිස්ට් නායකයෙකි. සෝවියට් රාජ්‍ය නායකයෙකි.

** මිහයිල් කලිනින් (1875—1946) කොමියුනිස්ට් පක්ෂයේ සහ සෝවියට් රජයේ සම්භාවණීය නායකයෙකි.

*** ක්ලාරා සෙට්කින් — ජර්මන් සහ ජාත්‍යන්තර කම්කරු ව්‍යාපාරයේ ක්‍රියාශීලී නායිකාවකි.

සෝවියට් දේශයේ ලොකු කුඩා හැම නගරයකම, හැම ගමකම ලෙනින් සිහිවටණ ඇත. ඒවායින් සමහරක් සුප්‍රසිද්ධ මුර්තිශිල්පීන් අතින් නිමැවී ඇති අතර සමහරක් ජනතා ශිල්පීන් අතින් නිමැවී ඇත.

සෝවියට් ජනතාවගේ සද්දරණීය නායකයාණන්ගේ රූපය කොතේ සියාවේ කඳු වැටියක කොටා ඇත. ඒ කඳු අහස සිපගනිති. එතරම් උස කඳු වැටියක ලෙනින් රූපය ඇඳීමට මිනිසුන්ට පියාපත් තිබිය යුතුය.

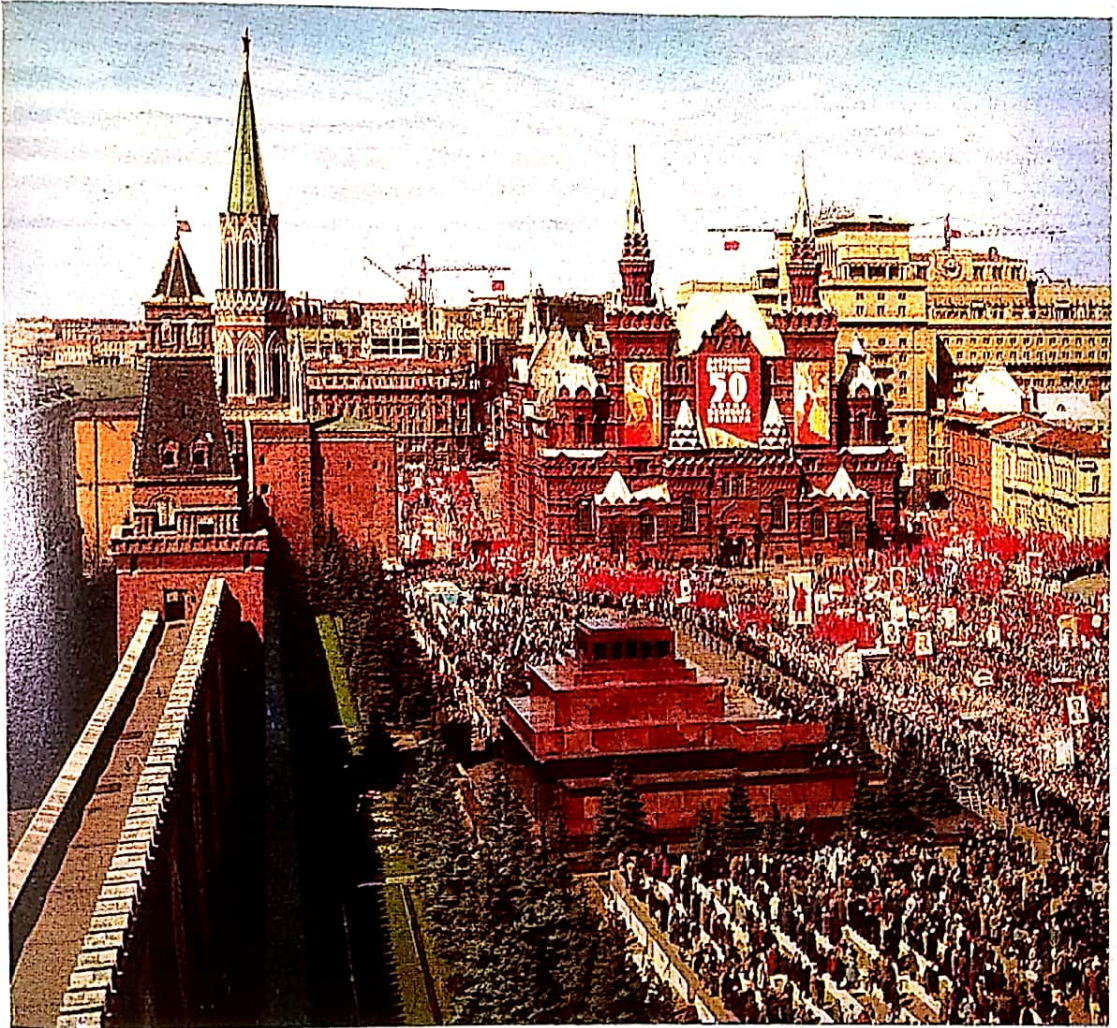
ලෙනින් පිටුවහල් කාලය ගත කළ ළමෙක් සේකොයෙට යන අය එක් 'පයින්' ගසකින් ගෙඩි හා ඇට ගෙනයති. ඒ පයින් ගස යට ලෙනින් විවේක සුවය ගත කළේය. මේ පයින් ගසේ ඇට ගෙනගොස් තම ගෙවතු වල සිටවීම සෝවියට් ජනතාව අතර පවතින පුරුද්දකි. එය තම හිතවත් නායකයා සිහිවීම පිණිසය.

ජර්මන් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ජනරජයේ එයිස්ලෙනෙන් නගරය ලෙනින්ගේ ජීවිතය හා සම්බන්ධ වූවකි. දෙවන ලෝක මහා යුද්ධය අවසානයේදී සෝවියට් යුද්ධ හමුදා එයිස්ලෙනෙන් නගරය මුද්‍රා ගත්හ. පැසිට්වාදීන් සතුව පැවැති එම නගරයේ චතුරශ්‍රයක ලෙනින්ගේ ලෝභමය පිළිරුවක් තිබෙනු දුටු ඔවුහු පුදුම වූහ. පැසිට්වාදී වධ කඳවුරුවලින් මුද්‍රා හරිනු ලැබූ පෝලන්ත, බෙල්ජියම්, ප්‍රංශ, චෙක් ජාතිකයෝ මේ නගරය හරහා නැගෙනහිර බලා ගියහ. ලෙනින්ගේ පිළිරුව දුටු ඔවුන්ද පුදුමයට පත් විය. පැසිට් මාග පාලනය අවසන් වී නැවතත් නව දිවියක් උදව් ඇති බව ලෙනින්ගේ පිළිරුව ඔවුන්ට කියා පෑවා විය හැකිය.

මේ ලෝභමය ලෙනින් පිළිරුව සෝවියට් සංගමයේ සිට ජර්මන් පැසිට්වරුන් සොරා ගෙන ආවේ එය උණු කොට අවි සෑදීම පිණිසය. එහෙත් පැසිට් විරෝධී ජර්මන් කම්කරුවෝ එවැන්නකට ඉඩ නොතැබූහ. ඔවුහු පිළිරුව සැඟවූහ. ජීවිතය පවා නොතකා සෝවියට් යුද්ධ හමුදාව එතතුරු එය ආරක්ෂා කළහ. පැසිට් සේනා පැනගිය පසු, කම්කරුවෝ ඒ ලෝභමය ලෙනින් පිළිරුව චතුරශ්‍රය මැද තැබූහ. අද දක්වාත් එය එසේම පවතී.

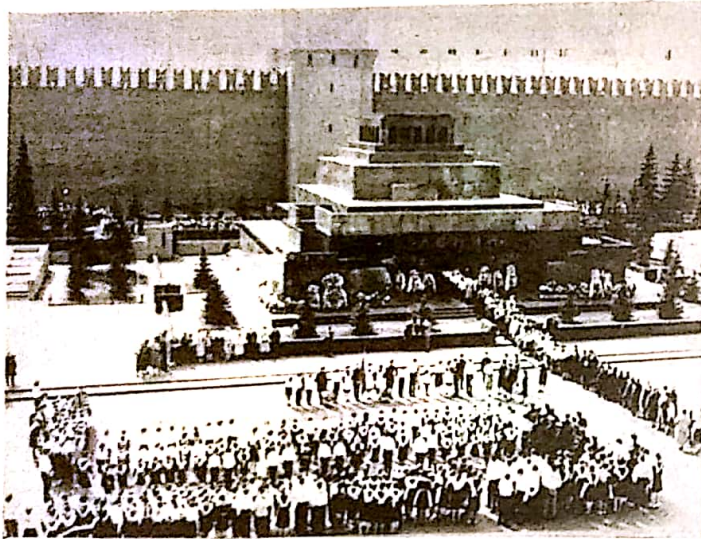
එහෙත් සද්දරණීය නායකයාණන් සිහිවීම පිණිස තැනිය හැකි ඉතාම අගනා සිහිවටණය, ඔහුගේ සිතැහියාවන්, ඔහු සටන් කළ දේ, ඔහු වැඩ කරන

සියලුම ජාතික උත්සව දිනවලදී
යෝවියව් ජනතාව රතු වතුරඉය හා
ලෙනින් යොහොන වෙත එති.

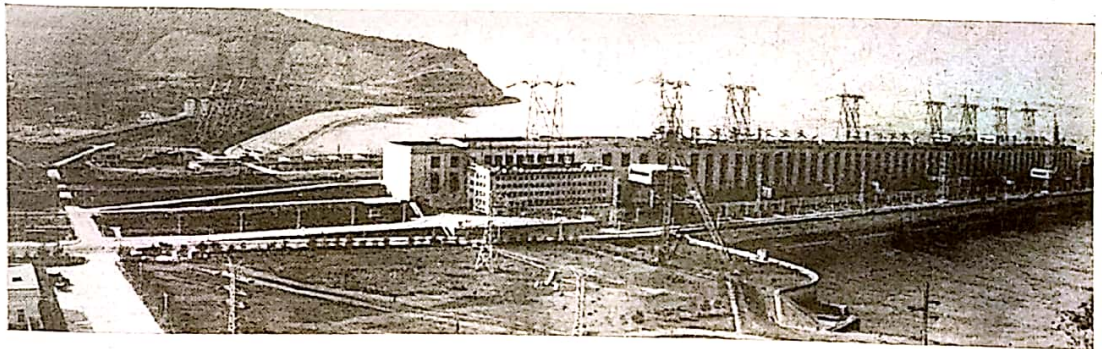
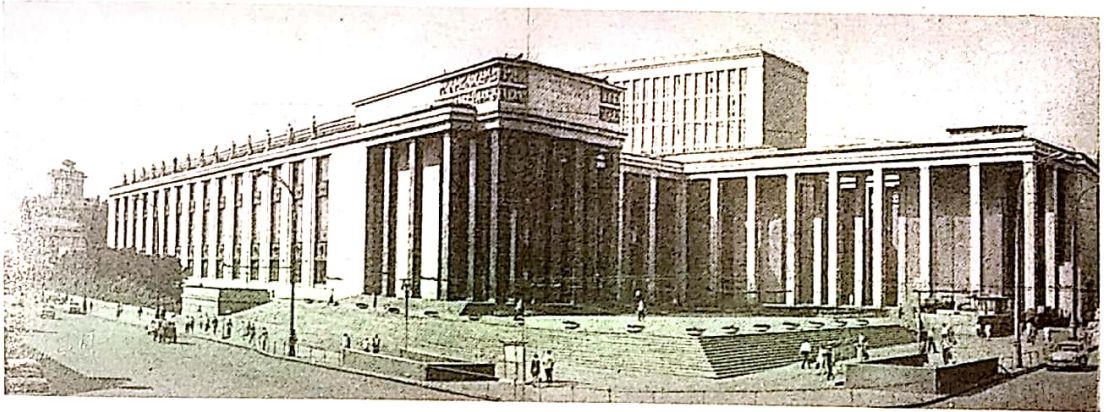
පයනියර්වරු ලෙනින්ගේ සොහොන
වෙත පැමිණ ඔහු පෙන්වූ මග
ඔස්සේ යාමට දිවුරුම් දී පොරොන්දු
වෙති.

ලෙනින්ග්‍රාඩයේ ඉතාම උසස්
මන්දිරයක් පයනියර් වරුන්ගේ
ප්‍රයෝජනය සඳහා වෙන්කොට ඇත.

මොස්කව්හි ලෙනින් පොත්ගුල.

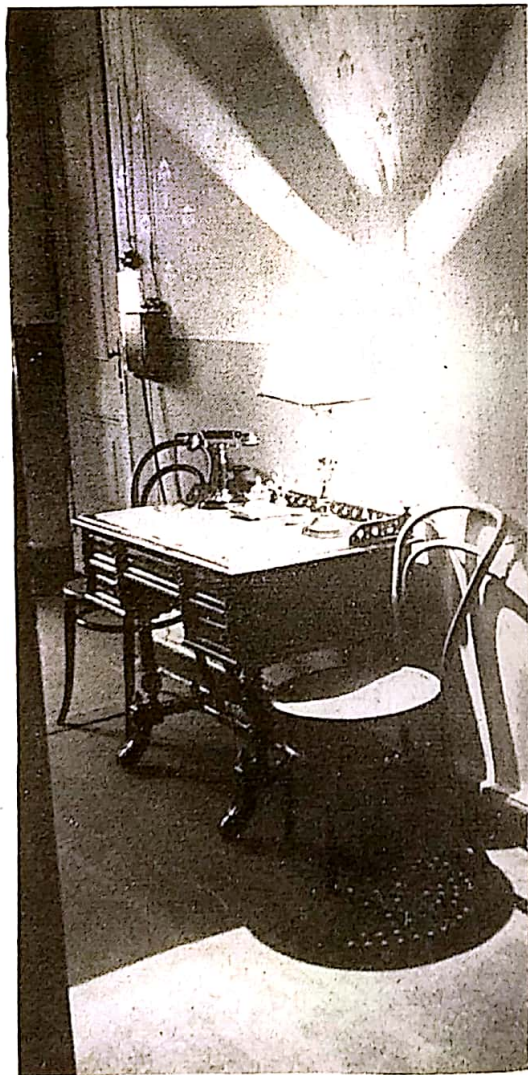
වොල්ගාහි මෙ යෝධ විදුලි බල
ස්ථානයට ලෙනින්ගේ නම තබා ඇත.

සෝවියට් අජවාකාශ ගාමිණි වන
ගියොර්ගි බිරිගවොයි සහ චලදිමීර්
පටාලොව්, අජවාකාශ තරණයට
පෙර ක්‍රෙම්ලින්හි ලෙනින්ගේ
කාර්යාල කාමරය නැරඹූහ.

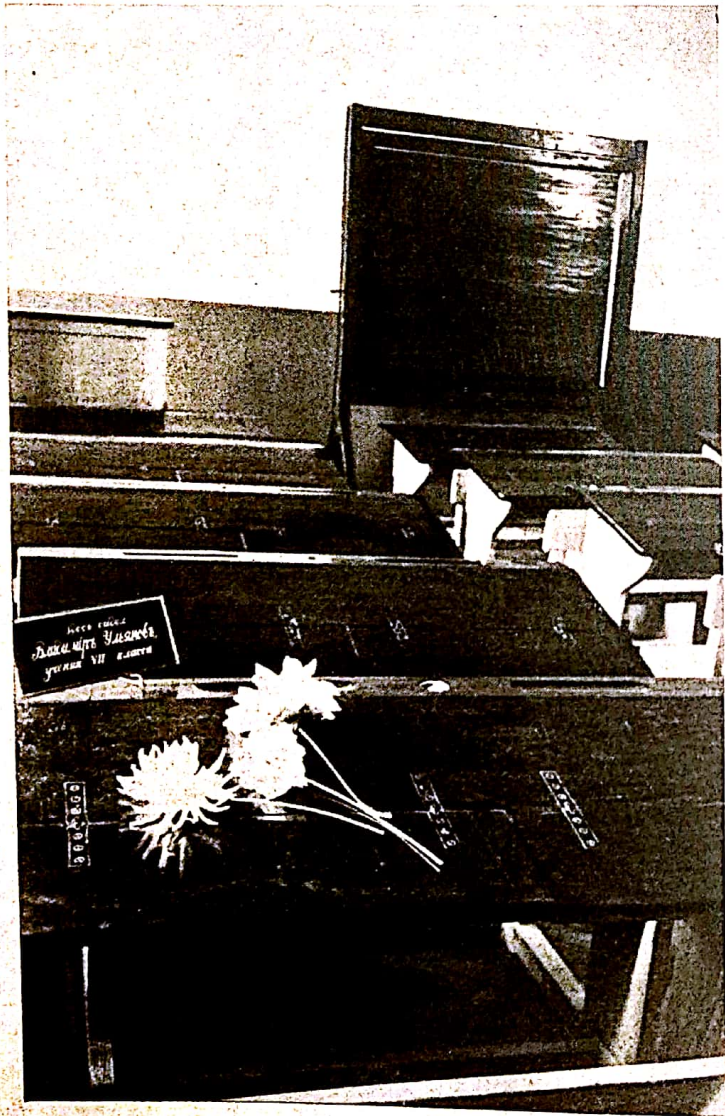
ස්මොල්නිහි ලෙනින්ගේ කාමරය.
එදා තිබූ පරිදිම ආරක්ෂා කොට තබා
ඇත.

කොළොම්බියා රටින් පැමිණි
නියෝජිත පිරිසක් ස්මොල්ට්ස්
නරඹති.

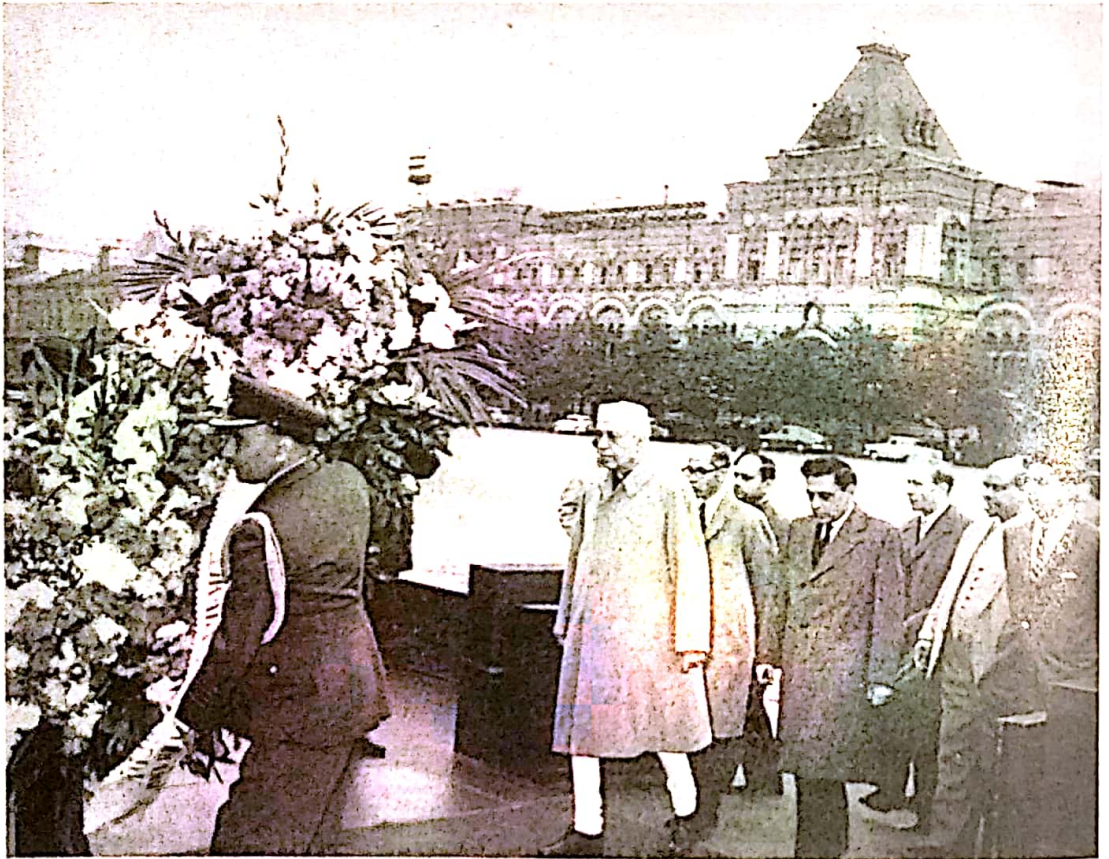
මේ බෙස්ක් එක මත හැමදම මල්
පොකුරකි. වලෝද්‍යා උල්‍යානොවි
හත්වැනි පංතියේ ඉගෙන ගනිද්දී
ඔහු මේ බෙස්කය පාවිච්චි කළේය.

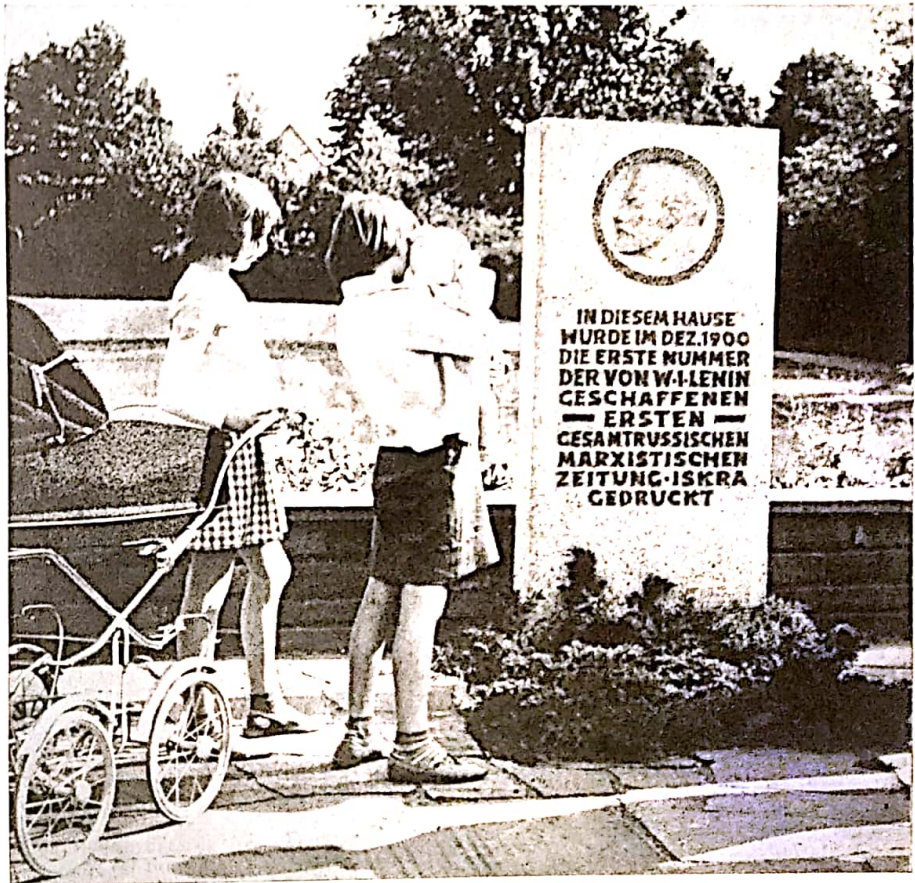
මීට අමුරුදු බොහෝ ගණනකට පෙර
ලෙනින් ඉගෙනගත් පංති කාමරය
තුළ අද භෞතික විද්‍යාව පිළිබඳ පංති
පවත්වති.
අන්තෝලාව, සැමබියාව, කිනියාව
සහ ගිනියාව ආදී රටවලින් පැමිණි
නියෝජිතවරු ලෙනින් ළමා කාලය
ගතකළ නිවෙස නරඹති.

ලෙනින් සොහොන මත ජවහර්ලාල්
නේරු මල් වඩමක් තබයි.

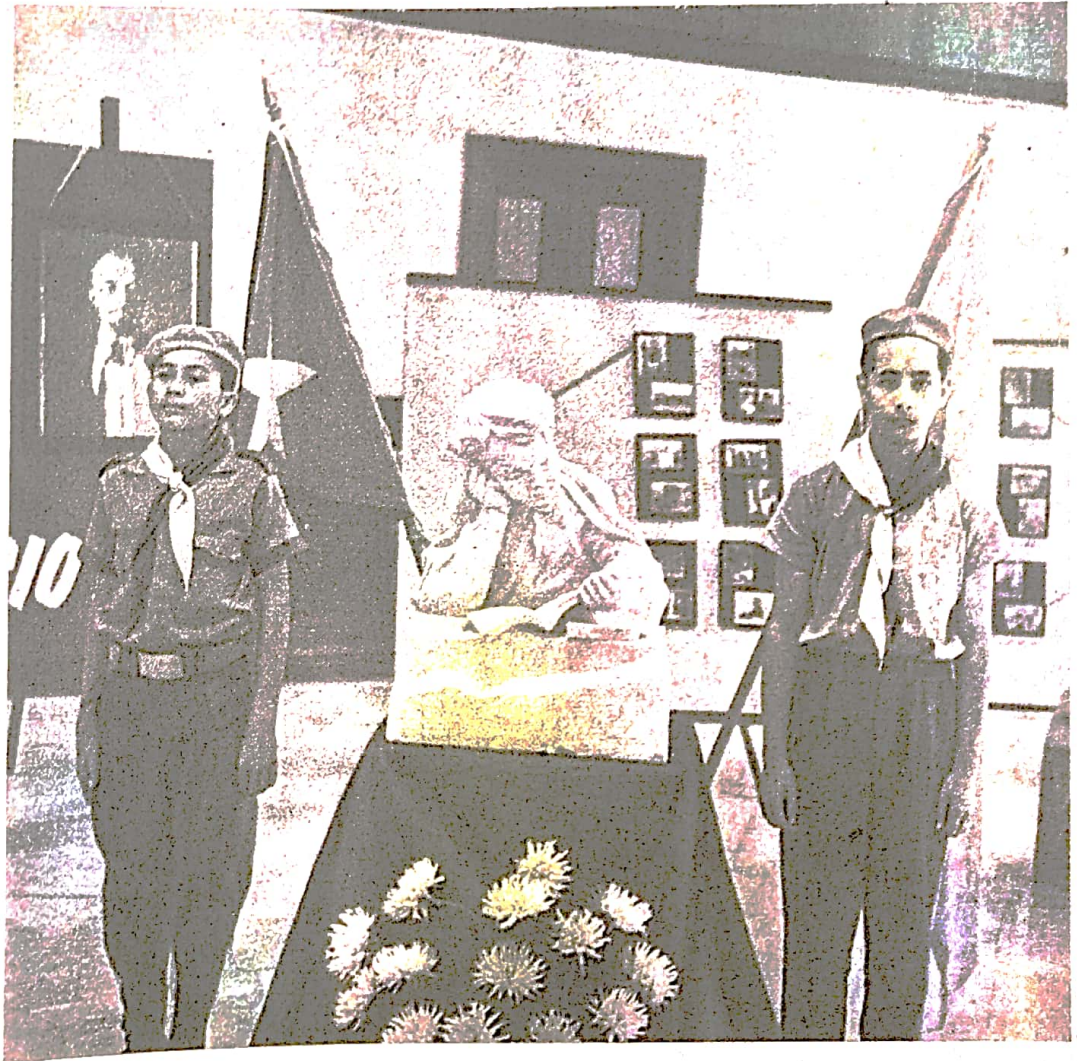
ලයිප්සිග්හි ඉස්ත්‍රා කෞතුකාගාරයේ
ලෙනින් ධිගිවටණ.

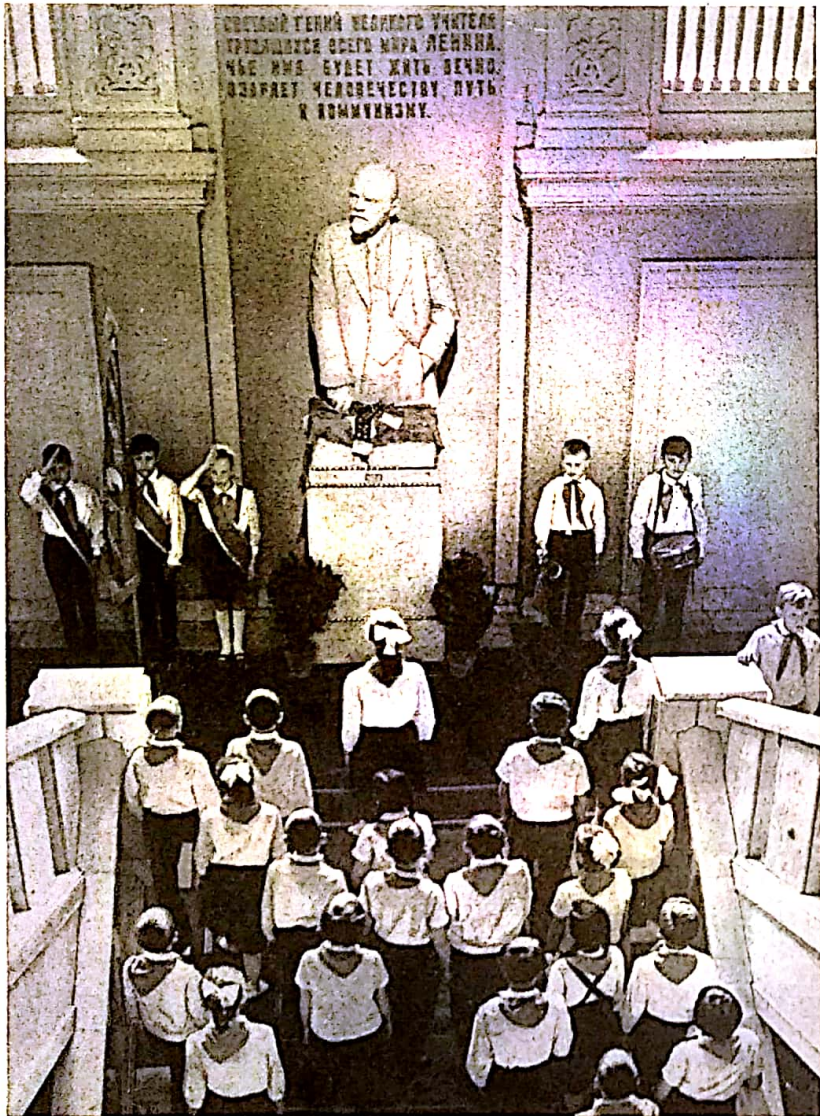
අරාබි රටවලින් පැමිණි කාන්තා
නියෝජිත මණ්ඩලයක් ස්මෝල්හිස
නරඹයි.

කිසිබවේ හවානාහි පවත්වන ලද
ලෙනින් ප්‍රදර්ශනය.

මොස්කව්හි ලෙනින් කොතුකාගාරය.

ජනතාවට දුන් උපදෙස් ක්‍රියාවට යෙදවීමය. එවැනි අනගි සිහිවටණයක්ද ලෙනින් සිහිවීම පිණිස ජනතාව විසින් ගොඩ නගන ලදී.

ලෝකයේ දියුණුතම ධනපති රටවල් අවුරුදු සියයක්, දෙසියයක් තුළදී කළ දේ සමාජවාදී සෝවියට් රජය අවුරුදු පනහක් තුළදී කර ඇත. සෝවියට් සංගමයේ ට්‍රැක්ටර් හා කොම්බයින් යන්ත්‍ර දස ලක්ෂ ගණනක් සමූහ ගොවිපළවල වැඩ කරයි. බලගතු ගංගා මෙල්ල කොට යෝධමය ජල විදුලි ස්ථාන සාද ඇත. බිම් ප්‍රමාණය අනුව සෝවියට් සංගමය ලංකාව මෙන් තුන්සිය විසි වාරයක් විශාලය. මෙතරම් විශාල රටක හැම තැනම විදුලි එළිය ඇත. සාර් රජ කාලයේ මුකලන් කැලෑවකට සමානවූ සයිබීරියාව අද නවීන කම්හල් වලින්ද, විද්‍යා — ඇකැඩමි වලින් හා රහහල් වලින්ද යුක්තය. පළමුවරට අජවාකාශය සැරිසැරීමේ භාග්‍යයද සෝවියට් රට වැසියකුට හිමි විය. අකුරු නොදත් අය අද අප රටේ නැත. බාල පරම්පරාව පාසල්වල හා සරසවිවල උගනිති. මේ සියල්ලම ලෙනින්ගේ සිහිනයන්ය. ඒ හැම ජයක්ම ලෙනින් සිහි කරවන අගනා සිහිවටනයන්ය.

සෝවියට් සමාජවාදී ජනරජ සංගමය තුළ ජාතිහු සියයකට අධික ගණනක් වාසය කරති. “අ” යන්නෙන් පටන් ගෙන අවසාන අකුර දක්වා හැම අකුර කින්ම ඒ ඒ ජාතීන්ගේ නම් කිව හැකිය. නිදසුනක් වශයෙන් “අ” යන්නෙන් පටන් ගනිමු. අසර්බයිජාන්, ආර්මේනියානු, අබ්භාසියානු, අදිගෙයිට්සියානු, අබසින්යානු, අචාර්ට්සියානු, අයිසොරියානු, අල්තායි, අලෙලට්... මේ විවිධ ජාතීන්ගේ සිරිත්, විරිත්, බස, සම්ප්‍රදයන් එකිනෙකට වෙනස්ය. එහෙත් මොවුන් එකම සමගි පවුලකි. සහෝදරයෝ මෙන් ජීවත් වෙති. ඔවුහු රට සමාධිමත් කිරීමේ පොදු කාර්යයේ යෙදී සිටිති. සෝවියට් ජනතාවගේ සහෝදරත්වය හා මිත්‍රත්වය ලෙනින් සඳහාම අනගි සිහිවටනයකි.

ස්වාධීනත්වය සහ වඩාත් හොඳ ජීවිතයක් සඳහා සටන් කරන අනිකුත් රටවල ජනතාවට ආධාර දෙන ලෙස ලෙනින් අපට කීවේය. අප්‍රිකාවේ ගම්වලට වැද ජනතාවට වෙදකම් කරන සෝවියට් දෙස්තරවරුන් නිසාද, එක්සත් අරාබි ජනරජයේ විදුලි එළිය නිපදවන සෝවියට් ටර්බයින් යන්ත්‍ර නිසාද, සතුරු අහස්යානා බිඳ හෙළීමට විර වියට්නාම් ජනතාව පාවිච්චි කරන නවීන සෝවියට් රොකට් වෙඩි හා සටන්කරන වියට්නාම් ජනතාවට දෙන සෝවියට් ජනතාව නිසාද අපි ආධම්බර වෙමු... මේ සියල්ලම ලෙනින් වෙනුවෙන් ඉදිකොට ඇති අගනා සිහිවටණයන්ය.